395.4
M720

MODERN DUBBEL
BRIEVENBOEK
VOOR VERLIEFDE HARTEN

UNIVERSITY OF
ILLINOIS LIBRARY
AT URBANA-CHAMPAIGN
OAK STREET
LIBRARY FACILITY

MODERN DUBBEL

BRIEVENBOEK

VOOR VERLIEFDE HARTEN

Uiterst praktisch om in alle voorkomende liefdesgevallen op een duidelijke en passende wijze zijn innerlijke gevoelens weer te geven.

SNOECK DUCAJU & ZOON, drukkers-uitgevers, Gen

M720

INLEIDING EN LES AANGAANDE LIEFDEBRIEVEN

> **De liefde laat den mensch toe het volmaaktste geluk te genieten dat hem op aarde kan te beurt vallen!**

Verliefden, die mekaar een oprechte genegenheid toedragen kunnen niet anders dan gelukkige menschen genoemd worden want ieder van hen smaakt ten volle de aangenaamheid van het leven die het kan geven.

De ontroerendste en tevens de verrukkelijkste momenten die in het leven van een oprecht verliefd man kunnen voorkomen zijn zeker wel deze der bijeenkomsten met zijne aangebedene waarop hij in gewone, zachte, bedwelmende of gloedvolle woorden zijn ware liefde, die zijn hart doet trillen, aan zijn meisje kan bekend maken. Dan schijnt het leven hem als iets bovennatuurlijks en hij heeft den indruk dat zijn hart in een geparfumeerd water baadt.

Geen enkele maal denkt hij er aan dat die prachtig schitterende medalie, die de liefde is, ook een keerzijde heeft die somber en dof is.

Want aan deze zoete bijeenkomsten wordt soms brutaal een einde gesteld door het feit dat de jongen of het meisje zich genoodzaakt ziet zich van het geliefd wezen te verwijderen om een be-

roep of bediening in een ver verwijderde plaats te gaan uitoefenen.

Door deze plotse tegenstelling in zijn bestaan voelt de jongeling als een ware foltering in zijn gevoelig hart, weet niet wat hij moet aanvangen en voelt zich eenzaam en verlaten door de afzondering van zijn vriendin; zijne ziel is als verbrijzeld en vernietigd.

Hoe zal het hem voortaan mogelijk zijn zijne indrukken, zijne gedachten zijne aandoeningen en vreugden aan zijne vriendin mede te deelen?

Hoe zal hij haar kunnen zeggen welke mooie droomen hij gehad heeft?... Welke plannen hij in het hoofd heeft?... Welke zijne bekommernissen zijn?...

Hij vindt geen raad en inmiddels wordt hij gewaar dat dit gescheiden leven als een doodstrijd zal zijn! Hij voelt een brandende zielekoorts die hem verteert en kan de zalvende kalmte maar niet te pakken krijgen!

Welnu, oprecht verliefde jongeling, al hetgeen gij zoekt, alles wat gij op dit oogenblik wenscht, ligt besloten in het woord: « **LIEFDEBRIEVEN** »!!!

Ja, alléén reeds door het wisselen van minnebrieven met uw verloofde, zult gij u opnieuw de gelukkige man voelen, al zal dat geluk natuurlijk niet zoo volmaakt zijn dan in tegenwoordigheid van uw uitverkoren meisje.

Door deze brieven zijt gij in staat gansch uw gemoedstoestand in reine en gevoelvolle woorden weer te geven. Gij deelt haar mede in welke omgeving gij u bevindt, welke bitterheid u overvalt, welke droefheid u terneerdrukt, welke zoete hoop gij koestert of aan welke wanhoop gij ten prooi zijt.

Niet zoogauw is uw brief geëindigd of gij ziet met voldoening reeds in uwe verbeelding uw geliefde den brief openen en als het ware de woorden verslinden die gij geschreven hebt.

Zoodoende heeft uw hart de rust gevonden waarnaar het zoo hunkerend snakt.

De minnebrief beantwoordt dus ten volle aan de behoefte de gemoedsaandoeningen, de gedachten en gevoelens weer te geven welke verliefden gewoon zijn mekaar mede te deelen.

Over gansch de wereld wordt door verliefde harten gebruik gemaakt van liefdebrieven om zijn innerlijke gevoelens aan beminde wezens mede te deelen. De brief overbrugt de afstanden en brengt tevredenheid en aangename stonden van het eene werelddeel naar het andere, van de Noord- tot Zuidpool.

« Maar HOE moet men brieven aan zijn beminde schrijven ? »

Deze vraag hebben wij reeds ontelbare keeren hooren stellen.

Daarom willen wij het overige van onze inleiding aan EEN LES AANGAANDE LIEFDEBRIEVEN wijden.

De schrijfwijze van minnebrieven is aan geen enkelen regel onderworpen : alleen het hart moet de schrijvende hand geleiden.

Men herinnert aan dingen uit het verleden, verhaalt gebeurtenissen van heden en vertelt van zijn toekomstplannen. En dit alles doorweeft men met lieflijke benamingen aan het meisje en zoete woordjes.

Minnebrieven bieden steeds een overgroote keus aan onderwerpen ; zij zijn in den waren zin van het woord « een onuitputbare bron ».

Een jongen die een fijngevoelige brief aan zijn beminde wil schrijven, begint dus met het verleden te raadplegen en roept het tot in de minste bijzonderheden voor den geest terug. Hij hoort weer het woord van zijn meisje dat hem als een gevoelige snaar deed trillen ; hij ziet weer dien zachten blik waarvan hij zooveel houdt ; hij voelt weer dien zucht die hem tot in de ziel ontroerde !

Het tegenwoordige deelt hij mede door het zuivere genot te beschrijven dat hij ieder oogenblik gewaarwordt, en de reine liefdesgevoelens te verklaren die zijne ziel in een staat van gelukzaligheid houden. Hij beklemtoont zijn geestvervoering, de verrukking van zijn hart dat het geluk heeft te beminnen en bemind te worden.

Over de toekomst is hij nooit uitgepraat. Het is een opsomming van gewaagde droomerijen en bouwen van luchtkasteelen. Zij is bij uitstek het onderwerp waar alle verliefden het zoo graag over hebben en zich in duizenden verschillende toestanden wanen naar gelang hun zinnen en begeerten.

Wij hebben hierboven gezegd : de schrijvende hand moet altijd door het hart geleid worden. Welnu, indien dit in acht genomen wordt mag men schrijven wat men wil ; niets is misplaatst, niets

mishaagt. Daarenboven, een spreekwoord zegt: « zoo de vriendschap soms toegevend is, dan is de liefde altijd blind! »

Dit wil echter niet zeggen dat men alle ingevingen die van de ziel uitgaan maar onvoorwaardelijk moet neerpennen. Neen, dat niet! want in dit geval zou men soms de regels der schrijfwijze te buiten gaan. Men moet de **beste** uit zijn gedachten **kiezen** en ze dan in passende volgorde rangschikken om zoodoende zijne woorden in waarde te doen stijgen en ze beter te doen uitkomen.

In minnebrieven wordt er veel gebruik gemaakt van vraagteekens, uitroepingteekens en opschorsingpunten, waardoor men veel gemakkelijker de bedoelingen kan begrijpen.

Het vraagteeken wordt geplaatst aan het einde van alle gestelde vragen. Bijvoorbeeld: wanneer mag ik u verwachten? — Zijt gij goed ter bestemming aangekomen?

Het uitroepingsteeken wordt geplaatst aan het einde der volzinnen welke verrassing, spijt, medelijden, teederheid of ander zielsgevoel uitdrukken. Voorbeeld: Wat, men heeft het aangedurfd u te beleedigen! Welnu, ik verzeker u dat zij daarvan de gevolgen zullen ondervinden! — O, wat heb ik u lief! — Eindelijk heb ik de langverwachte brief ontvangen!

Opschorsingspunten, welke ook achterhoudingspunten worden genoemd, gebruikt men wanneer men een zin plots afbreekt zonder hem te volledigen of wanneer men de rest wil laten raden, ook nog wanneer men wenscht dat er bij het lezen van den zin een oogenblik wordt gewacht vooraleer verder te gaan. Ziehier een voorbeeld: Ja, het doet mij pijn deze woorden te moeten neerpennen, maar ik kan niet anders!... Men komt mij namelijk de verzekering te geven dat gij iemand anders bemint!... Door dit gedacht alleen voel ik mij over gansch het lichaam huiveren...

Er zijn ook enkele kleine woordjes zooals: Ha! O! en Ach! die men « tusschenwerpsels » noemt en veel in liefdebrieven gebezigd worden. Nochtans worden ze dikwijls verkeerd gebruikt.

Het woordje « ha! » bezige men om zijn verwondering of verrassing uit te drukken: « Ha! nu begrijp ik de reden waarom gij zoolang gewacht hebt te schrijven! »

« O! » gebruike men om zijn bewondering te kennen te geven: « O! wat hebt gij prachtige oogen! » — « O! hoe bewon-

der ik uw prachtig geschrift en uwe openhartigheid die er in vervat is! »

Het tusschenwerpsel « ach! » gebruike men steeds om een klacht om droefheid weer te geven: « Ach! wat doet het mij telkens leed van u te moeten scheiden! »

Men vindt in minnebrieven ook nog woorden die men meer dan eens herhaalt waardoor den brief veel aan aantrekkelijkheid wint:

Ziehier een voorbeeld:

« Nu gij er in toegestemd hebt de mijne te worden heb ik mij voorgenomen aan alles te verzaken... Vaartwel dus, vermaken, waarvan ik tot hiertoe zooveel hield!... Vaartwel, goede kameraden, met wie ik zooveel genoeglijke uren heb doorgebracht!... Vaartwel, maatschappijen, aan wiens vergaderingen ik nooit ontbrak!...

Ziedaar dus enkele richtlijnen die bij het opstellen van een brief hun nut zullen afwerpen.

ALGEMEENE RAADGEVING AAN JONGE MANNEN

Wanneer het een jongeling duidelijk geworden is dat hij bemint, dan gebeurt het maar al te vaak dat een onverklaarbare bevangenheid hem weerhoudt dit aan het meisje in kwestie te verklaren.

Welnu, om hem uit dit netelig geval te helpen is het best geschikt middel de LIEFDESVERKLARING PER BRIEF, die hem toelaat op een onbedwongen manier de gevoelens van zijn hart mede te deelen die hem ononderbroken aan haar doen denken.

Maar, al is in die periode zijn gedachtenkeuze enorm groot, toch komt het veelal voor dat de jongeling niet in staat is ze op een passende wijze te schrijven daar hij niet gewoon is aan liefdetaal.

Daartegenover staat het echter vast dat een verliefd man ervan walgt zich van brieven te bedienen die hij afschrijft, daar zij niet voldoende zijn gevoelens uitrdukken. Want zijn liefde eischt van hem een warmtevolle en ontroerende brief.

Het gebeurt ook wel dat, juist door die te groote

overvloed aan goede gedachten, de jongeling in een pijnlijke verwarring komt die het hem onmogelijk maakt ook maar één enkele zin neer te schrijven.

Daarom raden wij hem aan, al zijn beschikbaren tijd te benutten om in dit brievenboek te lezen. Zoodoende zal hij, door de goede briefvoorbeelden waarin hij een bron van nieuwe gedachten zal vinden, in de mogelijkheid zijn een brief te schrijven die hem steeds onder alle opzichten zal bevredigen.

Het bijzonderste dat hij moet in acht nemen is dat, hoezeer ook de brief in zijn smaak mocht vallen, hij deze NOOIT WOORDELIJK mag overschrijven, want hetzelfde geval zou zich kunnen voordoen dat zekeren dag een jongeling overkwam. Deze had namelijk de onvoorzichtigheid begaan een brief uit een brievenboek in zijn geheel over nemen met het gevolg dat het meisje, aan wie hij gericht was, hem het korte antwoord gaf : « Op de volgende bladzijde van uw boek kunt gij het antwoord op uw schrijven vinden » !

Het beste ware dus het brievenboek zoodanig in te studeeren dat men op den duur bij machte is op eigen houtje een brief op te stellen, of, zooniet, er enkel de best passende zinnen uit te nemen en er hier en daar een passende verandering aan te brengen.

Het is ook altijd zeer voordeelig het karakter van het meisje te kennen aan wie men een liefdebrief schrijft, aldus kan men zonder veel moeite de gevoeligste snaren van haar hart raken.

Met goed gevolg schrijft men dus humoristisch aan een meisje dat van de lol houdt, aandoenlijk aan

iemand die gevoelig en eenvoudig is, en ernstig en oprecht als men weet dat ze rondborstig is.

Het is altijd af te raden en zelfs onvoorzichtig in een liefdesverklaring met a a n d r a n g een antwoord te vragen, want een meisje met zelfrespekt zal daarop nooit terugschrijven. Het best vrage men bescheiden een wederantwoord.

De pleegvormen waarmee men gewoonlijk een brief eindigt, zooals : Ik heb de eer, enz., mogen niet gevolgd worden in liefdebrieven ; dat is te koud en te stijf. Er moet iets in vervat zijn dat recht naar het hart gaat.

RAADGEVINGEN AAN JONGE MEISJES

Niet antwoorden op een brief wordt in den regel als een onbeleefdheid beschouwd. Maar deze regel geldt niet wanneer het een brief is die een liefdesverklaring aan een jong meisje bevat.

Het beste dat een meisje kan doen als zij een liefdesverklaring ontvangt is, daarvan kennis geven aan haar ouders.

Deze die zulks niet doen en in het geheim antwoorden, kunnen dus niet anders dan in den duik beminnen, waardoor zij bijna altijd hun goede faam en hun toekomst in gevaar brengen. Veelal eindigen zij met niet meer meester te zijn over hun hart en hun wil en scheppen zich een toekomst die zij zich later betreuren.

Hoeveel liefdebrieven worden er aldus niet geschreven aan jonge meisjes die zich door de vleierijen en de vurigheid van listige woorden laten vangen en daardoor bang zijn deze aan hun ouders te toonen en er nadien de onaangename gevolgen van opdoen ?

De plicht van een welopgevoed meisje is dus : eerst en vooral de brief aan haar ouders toonen en

geen antwoord geven z o n d e r toestemming.

Indien zij dan onder deze voorwaarde antwoordt moeten haar woorden die zij schrijft goed gewikt en gewogen zijn en een zweem van terughouding en eerbaarheid laten doorschemeren en eerder de gevoelens van haar hart laten raden dan ze te bekennen.

Al laten liefdebrieven toe de ziel te ontlasten van hetgeen er op drukt, toch moet een jong meisje zich wachten over die klip te struikelen want dit zou verkeerde gedachten over haar doen ontstaan.

Zij moet bijgevolg voorzichtig zijn in haar uitlatingen en in de verklaring harer wederliefde zeer omzichtig te werk gaan.

Het is zelfs beter te weinig te schrijven dan zich later een of ander te beklagen.

LIEFDESVERKLARINGEN MET TOESTEMMINGEN EN AFWIJZINGEN

De liefdesverklaring is de bekentenis der liefde welke men voor iemand koestert.
Wilt gij van het wezen dat gij bemint een rechtzinnige en standvastige wederliefde bekomen, toon u dan zooals gij zijt.

Liefdesverklaring aan een meisje uit zijn kinderjaren

Liefste . . . .

Ieder jongen heeft in zijn kinderjaren wel een speelvriendinnetje gehad waarvan hij zielsveel hield. Maar veelal verzwindt deze genegenheid naargelang men ouder wordt om na een zeker aantal jaren nog enkel te bestaan uit een verre herinnering die ergens diep in de duisternissen van het brein zit opgeborgen.

En toch bestaan er in dien regel uitzonderingen evenals in alle andere trouwens. En deze uitzondering bestaat hierin dat de genegenheid die men als kind voor een meisje heeft opgevat, zóó diep in het hart geworteld is dat zij omgevormd wordt in een ware.

oprechte liefde, die door niets meer kan vernietigd worden !

Voor dezen die in zulk geval verkeeren mag er in het leven gebeuren wat er wil, tóch kan men het meisje uit zijn kinderjaren niet vergeten, zelfs al ware men er heel ver van verwijderd en al zag men ze nooit in levend wezen ! Maar dàn worstelt zooveel te heviger de geschokte ziel die het vroeger vriendinnetje soms met onweerstaanbare kracht voor den geest brengt !

Welnu, lieve Elvire, het is in dit geval dat ik mij bevind en het is diè herinnering welke in mijn hart voortleeft, diè levendige toegenegenheid welke ik u toen bewees, zooveel jaren geleden toen wij als kinderen speelden, die nu veranderd is in een teedere liefde voor u !

Herinnert gij u dat jongetje niet meer die u altijd zocht om te spelen en zonder u niet voortkon ? Zijt gij dat jongetje vergeten dat u altijd met een bijzondere rol bedeelde bij om het even welk spel ? Dat jongetje dat u niet kon missen ?

Vandaag pas, al komt ze ietwat laat, stel ik u de vraag : « Mag ik van u vernemen of gij nog altijd diezelfde verkleefdheid en achting voor mij gevoelt als in uw kinderjaren ? Of gij nog zoo van mij houdt ? »

O, hoe groot zou mijne vreugde zijn indien uw hart onveranderd ware gebleven en indien gij mij een onderhoud wildet toestaan...

Mag ik hopen op hetzelfde vertrouwen dat ge zooveel jaren geleden met zooveel goedheid in mij steldet ?

Aanvaard, beste Vriendin, in afwachting van een gunstig antwoord, de verzekering mijner oprechte toegenegenheid ten uwen opzichte.

Jozef Bert.

Toestemmend antwoord op bovenstaande brief

Waarde vriend

Ik heb uw beminnelijken brief in de beste voorwaarden ontvangen ; ik was er zeer door getroffen en tevens voldaan.

Ja, vriend Jozef, ik ben volledig uwe meening toegedaan : herinneringen uit de kinderjaren worden niet vergeten en doen vele jaren nadien nog altijd aangename gedachten ontstaan.

Laat de voldoening die ik hiermee betuig u genoeg zeggen om u te verzekeren dat gij tot hiertoe niets verloren hebt van het vertrouwen dat ik vroeger in u stelde en dat gij op dit oogenblik nog steeds verdient.

Ik ken u genoeg om u zonder aarzelen het onderhoud toe te staan dat gij mij gevraagd hebt en waaraan gij zooveel prijs schijnt te hechten. Wij zullen eens het verleden oprakelen en van die teedere en kinderlijke vriendschap spreken die ons toen zoo gelukkig maakte.

In afwachting bied ik u

mijne beste groeten,

Brief van een jongen die zijn éérste liefde verklaart aan een meisje dat hij kent

Lieve

Vanaf het eerste oogenblik dat mijne oogen u aanschouwden werd ik een aangename rilling gewaar. Lang moest ik niet nadenken om de uitleg daarvan te hebben : ik voelde namelijk dat ik u beminde.

Ik reageerde dadelijk en poogde mij gedurig aan dit gevoel te onttrekken, mezelf voorhoudende dat dit toch van voorbijgaanden aard zou zijn. Vergeefsche pogingen echter !

Ik deed zelfs een omweg om u elken dag niet meer te ontmoeten. Doch alles was vruchteloos ! Integendeel, het was als olie op mijn brandend liefdevuur !

Overal waar ik ging volgde mij uw beminnelijk beeld als mijn schaduw, ofwel hoorde ik uw zoete stem in mijne verbeelding.

Het scheen me dat het zachtje windje uw naam fluisterend in mijn oor blaasde : Eveline !... Of het was een kabbelend beekje dat murmelde : Eveline !... Zelfs de vogeltjes floten uw naam : Eveline !...

Zag ik bloemen dan herinnerden zij mij aan uwe bevalligheid, eenvoudigheid, slankheid of pracht naargelang de variëteit die ik te aanschouwen kreeg.

Uw oogen, die van verstand en goedheid getuigen kijken in mijn verbeelding onafgebroken in de mijne.

Het is nutteloos mij nog langer geweld aan te

doen om te voorkomen dat ik u bemin. Ja, Eveline, ik heb u hartochtelijk en onweerstaanbaar lief !... Waarom ook zou ik langer trachten dit te verbergen en dit gevoel te loochenen ? Is de mensch nu eenmaal niet geboren om te beminnen en bemind te worden ?

O, allerliefste Eveline, mochtet gij geloof willen hechten aan de oprechtheid mijner liefde ! En mocht ik maar hopen dat deze liefde aanvaard wordt door de éénige vrouw welke het geluk van mijn leven kan uitmaken !...

Mag ik van u een antwoordje verwachten dat mij uw innerlijke gevoelens ten mijnen opzichte zal mededeelen ?

Ach, wat zal de tijd mij lang schijnen vooraleer ik met zekerheid zal weten welk lot mij beschoren is en mij zal inlichten dat het meisje dat ik bemin mij laat hopen dat een heilige band mijn liefde aan de hare zal binden !!

Uw liefhebbende,

Brief van een jongen die, na lang wachten, eindelijk zijn éérste liefde verklaart

Liefste Juffrouw,

Aan alles wat er maar eenigszins op aarde denkbaar is komt er een eind, alleen bestaat er maar een verschil in tijdsduur.

Zoo ook is er aan mijn lang dralen u te schrijven een einde gekomen ! Ja, het is reeds zoo'n langen tijd dat ik het plan in mijn hoofd heb u een brief te zenden, maar elken keer dat ik er wilde aan beginnen schoof ik het blad papier met een eigenaardig beklemmende vrees terzijde.

Waarover ik u wil schrijven ?...

Dat hoeft gij u niet eens af te vragen, lieve juffrouw. Wanneer een jongen van mijn ouderdom een schrijven richt naar een jong meisje dan kan het toch niet anders of hij moet er een zekere genegenheid voor gevoelen ?

Maar daar ik daarvoor zoo lang gewacht heb dit te doen, is op zichzelf meer dan voldoende om u genoegzaam te laten vermoeden dat het bij mij véél méér is dan genegenheid die mij deze brief tot u doet richten.

Inderdaad...

De reden van mijn vrees om u te schrijven lag in het feit dat ik tot hiertoe den durf niet had u met de gevoelens van mijn hart bekend te maken. En ik twijfel er niet aan of gij zult het zeer natuurlijk vinden als ik u mededeel dat gij het éérste en éénige meisje zijt waarvoor ik een zoodanig diepe genegenheid koester dat deze zich omgevormd heeft in een ware liefde, die ik nu reeds sedert lang voor u gevoel !

Heden dus durf ik het aan u de vraag te stellen : Wilt gij mijne hand en mijne liefde aanvaarden ?

Liefste juffrouw, ik hoop dat gij mij een antwoordje zult willen toesturen om mij omtrent uw ge-

dacht nopens deze kwestie in te lichten.

In afwachting onderteeken ik hoopvol

Brief met hetzelfde onderwerp als bovenstaande

Beste juffrouw,

Eindelijk heb ik de nuttelooze terughoudendheid u te schrijven van mij afgeschud en het vaste besluit genomen u de gevoelens van mijn hart mede te deelen.

Ik heb bevelend tot mezelf gesproken, zeggende : « Ge zijt man of ge zijt het niet !... Is 't dan wel zoo'n groot kwaad uw liefde te verklaren aan een meisje dat ge met hart en ziel bemint ?... Of gaat ge zoo onvoorzichtig zijn te wachten tot het te laat is ?... Onvergeeflijke fout indien dit voorvalt !... »

Bij deze beredeneering dolf mijne schuchterheid het onderspit.

Wat ! Wachten tot het te laat is ? !... Neen dàt mocht in geen geval gebeuren !

En zóó komt het, geachte juffrouw, dat ik u met mijne liefde bekend maak, mijne liefde die zoo eenzijdig is dat ik die nog nooit voor een ander meisje gevoeld heb en die zoo hartstochtelijk is dat ze voor mij aan het ongelooflijke grenst.

Ik vraag u : Kunt gij er in toestemmen mij uwe wederliefde te betoonen ?

O, ik bid u, waarde juffrouw, wijs mijn aanbod niet van de hand want dit zou mijn hart verbrijzelen. Laat integendeel, zelfs als gij niet volledig akkoord gaat met mijn voorstel, nog altijd een greintje hoop voor mij doorschemeren, hetwelk op zichzelf als een geschenk van groote waarde aan mijn gevoelig hart zal zijn.

Vol ongeduld wacht ik dus op een gunstig antwoordje van uw lieve hand.

Zeer vereerend,

Liefdesverklaring aan een meisje dat men goed kent

Lieve

Misschien wel zonder het te weten zijt gij schuldig aan iets... Ja, gij hebt iets op uw geweten waarvan gij mogelijks niet bewust zijt... En uw slachtoffer, dat ben ik...

Ik beschuldig u namelijk er van mij iets aangedaan te hebben waarvan gij de draagwijdte niet kent : mijn eetlust is verdwenen en het is mij onmogelijk nog met dezelfde toewijding van vroeger mijn dagelijksche bezigheden te verrichten. Daarenboven is gansch mijn levensvreugd verdwenen...

En de oorzaak daarvan is niemand anders dan gij !

Hadt ge maar niet dit paar mooie kijkers die zoo diep in de mijne kunnen stralen,... hadt ge maar niet die voor mij zoo ongewone lieftalligheid, dan zou ik nooit die zonderlinge gemoedsaandoeningen ondervonden hebben en zou er wellicht nimmer voor mijn zielerust gevaar geweest zijn.

Telkens als ge mij aankijkt met uw gelukbelovende oogen en uw lieve mond tot mij spreekt, dan heb ik het gevoel dat ik tot een andere wereld behoor, in een wereld die mij alles volledig doet vergeten wat er om mij heen gebeurt !

Welnu, beminde Juliana, in dien toestand kan ik het onmogelijk uithouden. Daarom wil ik van u vernemen of gij de rust van uw slachtoffer wilt herstellen. En dit kunt ge verwezentlijken zonder dat gij er buitengewone krachtinspanning hoeft voor te doen, te weten : door mijn hand en mijn beminnend hart te willen aanvaarden en mij een weinig wederliefde te betoonen.

Wil men vergiffenis bekomen over iets dat men ontvreemd heeft, dan moet men steeds teruggave doen. Het is dus een vereischte dat gij mij mijn levensvreugd teruggeeft die gij mij ontnomen hebt. Ik durf u op voorhand de verzekering geven dat gij het u in de toekomst niet zult beklagen want ik zal het u duizendvoudig vergelden !

Beminde Juliana, schat van mijn hart, zeldzame bloem, engel van goedheid (o, ik zou een heele litanie van uwe deugden kunnen maken), doe mij het genoegen mij een gustig antwoord te laten geworden hetgeen mij zal doen herleven en mij ervan zal over-

tuigen dat ik de meest begunstigde van de heele wereld ben !

Om te eindigen onderteekent de smoorlijk op u verliefde

Toestemmend antwoord op bovenstaande brief

Duurbaar slachtoffer,

Gij noemt mij schuldig omdat ik volgens u iets op mijn geweten heb ?... Best mogelijk !...

Maar gij meent ook dat ik misschien niet bewust ben van hetgeen waaraan ik mij schuldig maak en dààrin slaat ge volkomen den bal mis, beste vriend, want steeds geef ik mij rekenschap van alles wat ik doe !

Ja, vriend, gij zijt mis als gij denkt dat ik de draagwijdte niet ken van hetgeen waarvoor ik door u verantwoordelijk kom gesteld te worden.

Of zijt ge waarlijk zóó naïef te durven veronderstellen dat ik zoo maar mijn genegenheid en lieftalligheid te grabbel gooi aan elkeen die ze wil oprapen ?...

Neen, beste jongen, al ben ik ten opzichte van iedereen steeds voorkomend, toch ben ik het voor u altijd in een veel grootere mate geweest. Ik had wel moeten blind zijn om niet te raden dat gij mij bemint en 't was bijzonderlijk om uwe ongegronde aarzeling

te doen afwerpen dat ik mij dubbel vriendelijk voor u toonde. En niettegenstaande dit tegemoetkomend gebaar bleef uwe verklaring zoo lang uit !

Zeg eens, Fransje, welke reden heeft u eigenlijk zóó lang doen wachten ? Ben ik dan waarlijk zóó schrikaanjagend ?

Ik doe u dus teruggave van uwe levenslust door u te verklaren dat ik voor u eene genegenheid heb opgevat die mogelijks grooter is dan de uwe voor mij.

Waarom dan, moesten twee harten die voor mekaar geboren zijn zoolang van mekaar gescheiden leven ?

Ik heb mijne ouders naar hunne meening gevraagd alhoewel zulks niet noodig was, want ontelbare keeren heb ik loftuigingen over u uit hun mond vernomen.

Wij verwachten u van zoogauw het u mogelijk is om ten onzent te komen.

Mijn grootste verlangen is u in ons midden te zien.

Gansch aan u,

Liefdesverklaring aan een meisje dat men nog maar éénmaal heeft gezien

Waarde Juffrouw,

Al heb u nog maar éénmaal gezien, toch voel ik voor u een achting die ik bij mij nog voor geen enkel

ander meisje heb waargenomen. Die achting spruit voort uit uwe bijzondere aantrekkelijkheid, maar bovenal uit uwe bevallige eenvoudigheid.

Dit enkel samenzijn — ik zal het mij gansch mijn leven herinneren — heeft in mij een teedere liefdevlam doen ontstaan die ik niet meer kan dooven.

Telkens als ik aan dit samenzijn denk zie ik nog het helle licht dat ons bestraalde. Doch zooveel duisterder is nu in tegenstelling de tijd dat ik van uw lief gezicht beroofd ben.

Tijdens mijn vrijen tijd zonder ik me af van mijn vroegere kameraden om beter met mijn gedachten bij u te kunnen zijn. Bij voorkeur richt ik mijne wandelingen langs eenzame wegen en bosschen en daar zet ik mij dan langs den boord van een gracht of op een neergevelden boomstam. En dan, het hoofd in de handen rustend, verslonden in diepe overwegingen, roep ik uw beeld voor mijn geest en schep dan behagen in het uitspreken van zoete woordjes die, zonder het te willen, mijne lippen ontvallen.

Hoe lang ik daar soms in dien toestand zit zou ik niet kunnen bepalen, maar dikwijls gebeurt het als ik mijn hoofd opricht dat het reeds duister begint te worden. Dan, mijn hart gevoed door de reine liefde die het bezielt, sta ik op en ga ik huiswaarts alsof ik in een sfeer van geluk zweef ! Dit zijn de zoetste uurtjes die ik buiten uw aanwezigheid slijt.

Maar ja, misschien heb ik mij te ver laten meeslepen, want ik weet nog niet eens of ik bij u op eenige wederliefde kan rekenen.

O, indien dit zóó moest zijn dan ware mijn hart

bij zoo'n harden slag verpletterd !

Het is om dít te weten dat ik u schrijf, waarde Juffrouw, om te weten of gij mij wederliefde wilt betoonen ofwel dat ik mag hopen.

Ik heb de kracht gehad u mijne gevoelens ten uwen opzichte te verklaren, aan u de beurt nu. Heden kunt gij in volle vrijheid over mijn lot beslissen. Mijn geluk en mijn gevoelig hart dat ik aan u opoffer, berusten in uwe handen.

Ik wilde eerst aan u schrijven vooaleer mij tot uwe ouders te richten, want ik ben van meening dat zulke daad door u niet zou goedgekeurd worden en dit eveneens met uwe gevoelens niet zou overeenstemmen.

Met hunkering uw antwoord tegemoet ziende onderteeken ik, u nogmaals mijne duurbaarste gevoelens bevestigende,

Voorwaardelijk antwoord op bovenstaande brief

Waarde Heer,

Uw brief doet mij zeer verbaasd opkijken, want, als ik de liefde in u heb doen ontstaan zooals gij mij verzekert, dan is dit feit wel zeer ongewoon daar gij mij nog maar éénmaal hebt gezien.

Dit buitengewoon geval dat vele meisjes zou doen twijfelen, weerhoudt mij echter niet aan de oprecht-

heid uwer woorden te gelooven. Doch, vooraleer toe te stemmen in uw aanbod wil ik mijne ouders bekend maken met den inhoud van uw brief.

Van zoogauw het u past kunt gij hen dan komen inlichten nopens de gevoelens waarmede gij jegens mij bezield zijt.

Indien zij uw voorstel aannemen dan zult gij mij steeds en enkel onder hunne oogen kunnen komen bezoeken.

Ontvang, mijnheer, de verzekering van mijn oprechten eerbied.

Liefdesverklaring van een jongen die door het meisje nog niet goed gekend is

Geachte Juffrouw,

Wellicht zal het u vreemd voorkomen dat iemand die gij zoo weinig kent, het waagt u een brief te laten geworden.

Ik bid u echter daaruit niet te besluiten dat ik overhaast te werk ga. Neen, ik wil alleen aan de behoefte voldoen mijn hart voor u uit te storten.

Daarom vraag ik u bij deze mij te willen veroorloven dat ik u een blijk van mijn innige vereering aanbied.

Al heb ik nog maar enkele malen het geluk gehad u te zien, toch is mijn vurige wensch u de mijne te mogen noemen zoo levend in mij geworden dat ik

dien niet meer kan onderdrukken.

Mijne hand, mijn hart en alles wat ik bezit bied ik u bij deze aan.

Ik ben geen vermogend man, maar mijne liefde en achting zullen u alles duizendvoudig vergoeden wat mij aan rijkdom ontbreekt.

Een mekaar oprecht minnend echtpaar houdt zich altijd tevreden met hetgeen het bezit en aldus hoop ik dat ik u door mijn ijver gelukkig zal kunnen maken.

Ten volle vertrouwend op uwe goedheid, zie ik een gunstig antwoord tegemoet en verzeker u, terwijl ik mijn brief eindig, mijn oprechte liefde.

Achtingsvol,

Tweede liefdesverklaring aan een zelfde meisje

Achtbare Juffrouw,

Mogelijks heeft het u stoutmoedig toegeschenen dat ik de vrijheid nam u te schrijven en u mede te deelen welke groote macht gij op mijn hart en mijne gedachten bezit.

Geen enkele maal heb ik getracht u te vleien om uwe bekoorlijkheden of uw goede hoedanigheden te overdrijven. Integendeel, ik meen zelfs dat ik ze nog ver onderschat heb !

In mijn eersten brief heb ik u mijne goede ge-

voelens ten uwen opzichte aangeduid. Alhoewel ge me er niet op geantwoord hebt zijn ze toch nog dezelfde gebleven, indien mogelijk zelfs nog heviger geworden ! En mijne teederheid voor u evenaart mijn eerbied !

Ik weet dat ge mijn familie kent en men er niets ten laste kan op leggen, ik ken ook de uwe en weet dat ze overal en door iedereen geacht wordt.

Wat kan er dan nog het geluk onzer vereeniging in den weg staan ?

Gewaardig u, beminde juffrouw, mij spoedig met een antwoord te vereeren waarnaar ik zoozeer hunker.

Aanvaard intusschen de verzekering mijner oprechte gevoelens, evenals mijn achtingsvolle groeten.

Derde schrijven aan een zelfde juffer

Geachte Juffrouw,

Verschooning dat ik u nogmaals schrijf maar daar ik tot op heden nog geen brief van u ontvangen heb, veroorloof ik mij bij deze u te vragen of ik u dan niet het minste antwoord waardig ben.

Ik bid u, duid het mij niet ten kwade wanneer ik voor de derde maal de pen ter hand neem om u de edele gevoelens van mijn hart jegens u bekend te maken, hopende dat al mijne wenschen en zuchten niet te vergeefs zullen blijven.

O, maak toch als 't u belieft een einde aan mijne folteringen al ware het maar door mij een weinigje hoop te schenken, want langer kan ik in die onzekerheid niet leven!

Ik verklaar u meteen : Hoe ook uw besluit moge wezen, in geen geval zal ik ophouden u te beminnen.

Om te eindigen smeek ik u mij eindelijk een wederantwoord te laten geworden en onderteeken,

u innig waardeerend,

Een afwijzend antwoord van een meisje dat aanhoudend liefdesverklaringen ontvangt

Mijnheer,

Ik betreur het dat gij u zooveel moeite getroost om mij te schrijven, te meer omdat ik uw goedheid, die uit uw brieven straalt, op een zulkdanige wijze moet beantwoorden dat het wellicht pijn aan 't hart zal veroorzaken.

Ik wil oprecht en eerlijk zijn en u eindelijk mededeelen dat het best zou zijn van u, alle verdere moeite stop te zetten daar het toch nutteloos is.

Het ware zelfs beter geweest hadde het bij uw eerste liefdesverklaring gebleven gezien mijn stilzwijgen een duidelijk antwoord genoeg voor u was.

Ik verzoek u dus vriendelijk mij in 't vervolg geen brieven meer over dit onderwerp te zenden daar zij in

dit geval ongeopend aan uw adres zouden terugge-stuurd worden.

Wellicht zoudt gij gelukkiger geweest zijn haddet gij u tot een ander meisje gewend.

In de overtuiging dat gij mijne rondborstige verklaring zult billijken heb ik de eer met achting te onderteekenen,

Een gunstig antwoord op herhaald aandringen

Beste Vriend,

Om te beginnen vraag ik verschooning om u onbeantwoord te hebben laten schrijven.

Ik weet zeer goed dat dit niet ter eere strekt van deze die daaraan zondigt. Maar wat wilt ge, uw brief kwam voor mij zoo plots en onverwacht en daarenboven met zoo'n belangrijke levensvraag dat ik niet wist wat ik moest doen.

Daar ik u niet ongenegen ben wilde ik u eerst een bedenktijd vragen, want ik had mij tot hiertoe nog geen enkel toekomstplan voor mijn verder leven gevormd. Maar toen dacht ik eraan dat uwe liefde evengoed iets van voorbijgaanden aard kon zijn. En van toen af kon ik uw schrijven niet meer als ernstig aanzien.

Maar dan kwam uw tweede brief wiens inhoud mij op uw verklaring deed nadenken. Nu begon ik me

af te vragen of de toekomst u voor mij niet voorbehouden had. Zeer bezorgd over den stap dien ik zou wagen begon ik alles goed te overwegen en kwam tot het besluit dat ik u nog niet voldoende kende.

Om die reden wilde ik eerst inlichtingen over u inwinnen en daardoor bleef nogmaals mijn antwoord uit.

Maar nu komt een derde brief (alle goede dingen bestaan immers uit drie), en die geeft mij het bewijs dat gij een volhardend man zijt, een man die zich niet gauw uit zijn lood laat slaan.

Doch nu sta ik paraat om u tot antwoord te dienen : de inlichtingen die ik over u gekregen heb zijn uitstekend ! En daarenboven ben ik tot de conclusie gekomen dat gij alléén de geschikte persoon voor mij kunt zijn.

Het is nu eenmaal mijn richtsnoer : nooit iets aan te pakken zonder wel overwogen te hebben en dit voornamelijk voor een kwestie die van zoo'n kapitaal belang is. Maar ik denk dat gij mij dit niet ten kwade zult duiden, want hoevelen zijn er niet waarop men de spreuk kan toepassen : « haast en spoed is zelden goed » of « eerst gedaan en dan gedacht heeft menig in het leed gebracht » !

Meteen wil ik u ook mededeelen dat ik mijn ouders op de hoogte gebracht heb die mij hun toestemming gaven.

Er staat u dus niets meer in den weg om ons zoo-gauw mogelijk te komen bezoeken.

Uwe liefste vriendin,

Liefdesverklaring aan een meisje tegen wie men nog maar enkele malen heeft gesproken

Duurbare Juffrouw,

Ik heb den indruk dat ik in het voorhof van een nieuw leven, ja zelfs in een hemel van gelukzaligheid verplaatst ben !...

Hoe komt dat ? vraagt gij u wellicht af.

Welnu, dat komt alleen door de enkele malen dat ik het genoegen had met u in gesprek te zijn.

Dikwijls heb ik tot mijzelf gezegd : « Hoe gelukkig zal de man zich gevoelen die de voorkeur zal hebben door haar bemind te worden ! »

Het kwam zoo ver dat ik er op den duur een ware behoefte aan had u te zien. En iedere keer dat het mij mogelijk geweest was, al ware het maar enkele woorden met u te spreken, dan voelde ik als een verkwikkende balsem over mijn lijden en over mijn bedrukt gemoed. Wat doet het mij goed aan 't hart u te kunnen aanschouwen ! Hoe gelukvol straalt uw beminnelijk gelaat mij toe ! Hoe lieflijk is de glans van uw oogen die in mij een totnogtoe onbekend gevoel deed ontstaan ! En dat gevoel is liefde !

Ja, juffrouw, ik heb u lief, zóódanig lief dat gij er u geen gedacht van vormen !

Mijn innige wensch is dat mijn brief u mochte overtuigen van de waarheid mijner woorden en dat gij mij een antwoordje zult zenden dat mij tevreden zal stellen.

U gansch toegenegen,

Liefdesverklaring aan een meisje dat door den jongen pas enkele weken is gekend

Achtbare Juffrouw,

Het is nog maar enkele weken geleden dat ik u voor het eerst zag en sinds dien tijd is er zoo veel in mij veranderd dat ik mijzelf niet meer herken : ik gevoel gansch anders, ik denk niet meer zooals voordien en en ik handel anders dan vroeger.

De reden van deze verandering in mijn leven is geen andere dan deze : dat ik u onuitsprekelijk bemin !

Eenerzijds heb ik uit al mijn macht getracht mijn hart het zwijgen op te leggen, want een treurig voorgevoel zegt mij dat gij mijne bede niet zult verhooren. Maar anderzijds deed ik de bevinding op dat ik zonder u te bezitten, nooit gelukkig kan zijn. Het is deze overweging die mij als het ware het bevel gaf u te schrijven.

Ongetwijfeld hebben reeds ontelbare vleierijen uw ooren gestreeld, maar van mij zult gij niets anders dan de zuivere waarheid vernemen, enkel de taal van mijn hart.

De sierlijkheid uwer gestalte, de eenvoud welke u kenmerkt, de waarheid welke steeds zonder dralen uit uw mond komt, uwe belangstelling voor alles wat goed en schoon is, dit zijn eigenschappen welke ik totnogtoe bij geen enkele vrouw vereenigd heb aangetroffen. Daarom ook heeft nog niet één meisje zulk een diepen indruk op mij gemaakt dan gij !

Tot op heden had ik geen grooter genoegen dan in uwe nabijheid te vertoeven, u te zien en soms een gesprek met u te voeren, maar ik kan mij daarmee niet meer tevreden houden en word oprecht veel-eischend. Ik durf het zelfs aan, u te vragen : Zou het u mogelijk zijn mijn vurigste wensch te vervullen ?... Zoudt gij een man willen gelukkig maken die dit slechts door ù alleen kan worden ?...

Indien gij daarop bevestigend wilt antwoorden, dan zou ik mij de gelukkigste der menschen achten, want dan zoudt gij mij alles geven dat ik maar eenigszins wenschen kan, daar gij voor mij àlles beteekent !

En waarom zou uw edele ziel zulks niet doen ?...

O, wat voel ik mij ongelukkig bij de gedachte dat gij mogelijks reeds uw keuze gedaan hebt, of dat het zou kunnen gebeuren dat gij mijne liefde onbeantwoord zult laten.

Een enkel woordje van u, ja één lettertje maar van u waardoor ik eenige hoop kan koesteren, zou als een zalf zijn voor mijn lijdend hart en als een bron voor mijn dorstige ziel.

Mijn hart behoort u reeds sedert langen tijd toe, neem dan ook maar mijne hand welke ik u aanbied. Maar wacht ook niet langer om mij de uwe toe te reiken.

Beste vriendin, ik moet een eind maken aan deze brief want anders zou ik den tijd van mijn angstig wachten nog verlengen indien ik langer mijn hart uitstortte.

Aanvaard inmiddels mijne liefdevolle groeten,

Gunstig antwoord op bovenstaanden brief

Waarde Heer,

Uw brief heeft mij aangenaam verrast.

Ik stel dan ook uw geduld niet lang op de proef en om u aangenaam te zijn antwoord ik u dadelijk met de bekentenis dat gij eveneens een gunstig gevoel ten uwen opzichte in mijn hart hebt doen ontstaan en dat gij, hoe beter ik u leerde kennen, mij meer en meer duurbaar werd.

Ik dacht er echter niet aan ooit door u bemind te zullen worden. Maar nu voel ik mij op het onverwacht boven die gedachte verheven, want nu verneem ik van u dat ge mij liefhebt.

O, ik voel mij toch zoo oprecht gelukkig ! Want ik veronderstel dat een man zooals gij zijt, alleen een « goede » huisvrouw zoekt. En zou ik me niet mogen gelukkig achten als ik overtuigd ben dat met inachtneming van deze bijzondere vereischte uwe keus, die alle vleierij miskent, op mij gevallen is ?

Gij biedt mij uwe hand aan, geachte Heer ?

Welnu, ik aanvaard ze en bied u middelerwijl de mijne aan.

Kom dan zoogauw mogelijk ten mijnent om u van het geluk te overtuigen van deze die zich noemt

uw beminde,

Liefdesverklaring van een jongen die reeds menige keeren in gezelschap van het meisje vertoefd heeft

Duurbare Vriendin,

Hebt gij nog niet opgemerkt hoe gelukkig ik ben wanneer ik mij in uwe aanwezigheid bevind? Zoo ja, dan zult gij niet verwonderd zijn van het besluit dat ik neem om u te openbaren hoezeer ik u bemin !

Ja, lieve vriendin, ik heb u bovenmate lief ! Moest het zijn dat beminnen een misdaad is, dan ben ik den grootste schuldige ter wereld omdat ik u uit al de krachten mijner ziel bemin !

Zoudt gij, die zoo bekoorlijk en lief zijt, de wreedheid hebben de persoon te verstooten die ongetwijfeld de vurigste en oprechtste liefde voor u koestert ?

Ik bid u, beste vriendin, verwerp de eerbewijzen niet van een jongen waarop gij zooveel invloed hebt uitgeoefend en over wie gij met zooveel macht den scepter zwaait !

Indien gij niet in dezelfde mate zooals ik mij met wederliefde kunt bejegenen, laat mij dan tenminste hopen. Zeg mij één woord, een enkel woord : zeg mij dat ik u mag beminnen !

Gij hoeft het mij zelfs niet eens te zeggen of te schrijven ; een blik uwer oogen volstaat om het mij mede te deelen.

Geloof mij, 't is met een bevend hart dat ik een antwoord van u verwacht.

Aanvaard, waarde vriendin, vergezeld van mijn

diepen eerbied, de verzekering mijner liefde en groote achting.

Uw steeds liefhebbende,

Liefdesverklaring aan een meisje waarmee de jongen dikwijls spreekt

Allerliefste

Ik aanzie het als een zeker voorrecht dat ik zoo dikwijls enkele genoeglijke stonden in uw voor mij zoo zoete aanwezigheid heb kunnen doorbrengen ; ik had maar van iets spijt en dat was dat de tijd telkens zoo snel voorbijschreed.

Maar tijdens deze aangename stonden werd er iets in mij geboren dat ik niet meer dooden kon : het was de zucht meer en meer bij u te kunnen vertoeven, doch, alles wel ingezien was dit niet mogelijk zonder dat wij in opspraak zouden gebracht worden. Daardoor ontstond de wensch in mij dat het mij eenmaal mochte gegeven worden die goeddoende aanwezigheid gedurende gansch mijn leven te mogen genieten.

Een onweerstaanbaar verlangen naar u overtuigt er mij dagelijks van dat uw gezelschap mij onontbeerlijk is en dat de gedachte aan u voortaan het middelpunt geworden is waaromheen gansch mijn doen en laten zich beweegt.

Zie, duurbare Madeleine, ware het eens mogelijk dat gij een blik in mijn bekommerd hart kondet werpen, dan zoudt gij u reeds bij den eersten oogopslag kunnen overtuigen van den harden strijd die mijne ziel onophoudend moet voeren en ik ben er stellig van overtuigd dat gij, door uwe zachtmoedigheid en goedheid aangespoord, mij hulp zoudt aanbieden.

Ik vraag mij gedurig af hoe ik het gevoel moet noemen dat mij jegens u zoo gansch vervult.

Zou dat LIEFDE zijn?...

Neen! want dit is een woord waarvan duizenden misbruik maken. Het dient te veel tot dekmantel voor allerlei inzichten.

Het gevoel dat ik in mijn binnenste gewaarword is een zachte gloed die mij als het ware in een paradijs plaatst en mij in staat stelt om alles te volbrengen wat schoon en goed is, zelfs om de zwaarste lasten van verdriet te dragen als het voor u is!

Zou er dan geen enkel ander woord voor dat gevoel bestaan?...

Zoo neen, noem het dan ook maar liefde... Maar een vereerende, alles omvattende Liefde, want gansch mijn hart is vervuld door dit gevoel welke ik totnogtoe nooit had gekend!...

Ik bemin u, lieve Madeleine, en roep alles wat mij heilig en duurbaar is tot getuige daarvan.

Tranen van ontroering ontspringen aan mijn oogen terwijl ik dit schrijf en als uitzinnig pen ik de woorden neder: IK BEMIN U ONUITSPREKELIJK!...

Nu stel ik u de vraag: Mag ik op een gering bewijs van uwe goede gevoelens jegens mij hopen?... En

mag ik tevens aannemen dat mijne liefdesverklaring u niet beleedigd heeft?...

Verschooning, met deze vraag ga ik te ver, want om dit te durven veronderstellen zou ik uw goed hart niet mogen kennen. Hoe zou het immers mogelijk zijn dat een verklaring van innige vereering u zou kunnen mishagen? Zou dit als een fout van mij mogen aanzien worden een groote aantrekkingskracht naar een edele ziel te hebben?

Beminde Madeleine, ik heb bij deze de vrijheid genomen u mijn hart aan te bieden. Ik weet dat gij mij voldoende kent om te weten dat niemand op mijn gedrag aanmerkingen kan maken. 't Is nu aan u om te overwegen of mijne eigenschappen waardig genoeg zijn om in aanmerking genomen te worden.

Daarover verwacht ik met spanning uw uitspraak.

Doch hoe deze ook mochte uitvallen, toch zal ik ze met onderwerping aanvaarden en nooit ophouden mij als een ware vriend voor u te betoonen.

In afwachting van een antwoord dat uw besluit bevat, blijf ik, met de verzekering mijner oprechte liefde

uw vereerende,

Brief aan een meisje dat men sedert lang kent

Liefste Juffrouw,

Alhoewel gij stil en afgezonderd leeft, toch heb ik u reeds sedert lang onopgemerkt gadegeslagen en

dikwijls had ik de gelegenheid uwe deugden en goede hoedanigheden te leeren kennen en naar waarde te schatten. Dit heeft mij met zulkdanige achting jegens u vervuld dat ik den wensch niet langer kan onderdrukken om nader met u in kennis te komen.

Gaarne zou ik u alles mondeling mededeelen en daarom vraag ik u om toegang tot uw huis.

Geloof me, liefste Juffrouw, indien ge aan mijn verzoek voldoet zult ge van mij de gelukkigste aller stervelingen maken. O, hoe zou het steeds mijn ijverigste streven zijn u in alle omstandigheden van het leven als een helpend en raadgevend vriend terzijde te kunnen staan.

Zelfs al moest ik een ongunstig antwoord van u ontvangen (hetgeen ik echter niet veronderstel) dan geef ik bij deze toch de plechtige verzekering dat ik in weerwil daarvan niet zal ophouden u te achten en zelfs lief te hebben.

Mag ik van u een gunstig antwoordje verwachten?

Ongeduldig wachtende, onderteeken ik als

uw beste vriend,

Liefdesverklaring aan een meisje dat men sedert lang in stilte bemint

Geachte Juffrouw,

Het is mij onmogelijk nog langer te wachten u te schrijven want het valt me te lastig mijn geheim

voor mij alleen te houden.

Ja, Juffrouw, sinds de eerste maal dat ik u zag neemt gansch uw persoon mij in beslag. Reeds van bij mijn ontwaken gaan mijn eerste gedachten tot u en het is mij onmogelijk binst mijn dagelijksche bezigheden uw beeld uit mijn geest te bannen. Tot zelfs in mijn droom zijt gij steeds de hoofdpersonage.

In den beginne heb ik gedacht dat dit alles van voorbijgaanden aard zou zijn maar het tegenovergestelde is waarheid geworden. Dag aan dag is deze gewaarwording zoodanig aangezwollen dat ik verplicht ben geweest mezelf te bekennen dat ik u hartstochtelijk bemin !

Neen, langer kon ik het niet uithouden u dit te verzwijgen.

Het ware me hoogst aangenaam kon ik bij u een wederkeerige liefde ten mijnen opzichte verkrijgen.

Indien uw hart mij niet ongenegen is zou ik van u verlangen dat gij aan uwe ouders vraagt of zij het toestaan mij ten hunnen huize te ontvangen om hen met mijne plannen bekend te maken.

In afwachting van een gunstig antwoord onderteeken ik als

uw liefhebbende,

Gunstig antwoord

Waarde Heer,

Ik heb mijne ouders van uw brief en den inhoud ervan op de hoogte gebracht en het is mij een waar

genoegen u te kunnen mededeelen dat zij uwe vraag om u te ontvangen inwilligen.

Wij zullen u, tenzij tegenbericht van uwentwege, Zondagachtermiddag verwachten.

Intusschen bied ik u mijn toegenegen groeten aan.

In afwachting,

Liefdesverklaring in zelfden zin als hierboven

Liefste Juffrouw,

Reeds sedert geruimen tijd ben ik de stille vereerder van uw deugden en beminnelijke eigenschappen geweest en uw vriendelijkheid was daarbij zoo buitengewoon dat ze mij geheel in de war bracht.

Tot nu toe veroorloofde echter mijn toestand mij niet u mijn gevoelens ten uwen opzichte te verklaren. Maar nu ik een redelijk bestaan heb en u een vaste toekomst kan aanbieden, waag ik het u mijn oprechte liefde te bekennen en uwe hand te vragen.

Moest het echter gebeuren dat gij mijne bede van de hand wijst, dan zou dit zeer rampzalig voor mij zijn.

Maar neen, lieve Juffrouw, dat zult ge niet, dat voel ik wel ! En ik vlei me met de hoop dat ik reeds eenigen indruk op u gemaakt heb en dat ge mij door

de vervulling mijner wenschen gelukkig zult willen maken.

Van mijn kant zal mijn eenig streven zijn door hartelijke liefde en duurzame trouw uw dagen te veraangenamen en gansch uw leven gelukkig te maken.

Een gunstig antwoord van u verwachtend, onderteekent uw getrouwe vereerder,

Nog een dergelijke liefdesverklaring

Duurbare Juffrouw,

Eindelijk waag ik het om u het gevoel van mijn hart mede te deelen. De vrijheid welke ik mij te dien einde daartoe veroorloof te nemen spruit voort uit den innigen wensch u gelukkig te maken.

Reeds meer dan eens was ik in de gelegenheid uwe gewaardeerde hoedanigheden te bewonderen die er toe leidden een gevoel van oprechte hoogachting en genegenheid ten uwen opzichte in mijn hart te doen ontstaan.

Ik voel het maar al te wel : gij vertegenwoordigt voor mij een onuitputbare bron van geluk. Gij zijt voor mij alles wat ik maar eenigszins wenschen kan !

Zonder verdere omwegen stel ik u dus de vraag : Vergis ik mij als ik denk dat gij mij eveneens genegenheid toedraagt ? Mag ik op wederliefde van uw kant hopen ?

Ik verwacht van u een antwoord dat mij buitenmate verheugd zal maken.

Uw liefhebbende,

Afwijzend noch toestemmend antwoord

Geachte Heer,

Ik veronderstel dat gij mijn hoedanigheden veel te hoog schat en vrees dat ik dientengevolge aan uw verwachting niet zou voldoen.

Toch wil ik u mededeelen dat ik er niets kan tegen hebben dat gij onzen familiekring met uw bezoek vereert; gij zult zeer welkom zijn.

Ik ben echter van meening dat gij u spoedig teleurgesteld zult voelen als gij, die mij voor een bovennatuurlijk schepsel houdt, de ondervinding zult opdoen dat ik een groot deel der menschelijke zwakheden bezit.

Het is om die reden dat ik niet onmiddellijk uw voorstel kan aannemen. Ik zal het maar alleen kunnen aanvaarden als ik de zekerheid heb dat ik uw gegronde hoop kan voeden u zoo gelukkig te maken als gij dit verdient.

Aanvaard intusschen, achtbare Heer, de verzekering mijner oprechte hoogachting.

Liefdesverklaring aan een meisje dat nog zeer jong is

Zeer geacht Jufferke,

Gij zijt nog zoo jong dat dit zonder twijfel de eerste liefdebrief is welke ge ontvangt.

Het is door dit feit dat ik zoolang gewacht heb u de gevoelens van vriendschap mede te deelen welke ik voor u gewaarword. Ook uwe reinheid, uwe vreesachtigheid, uwe ouders, evenals de vrees u te mishagen hebben mij tot nu toe weerhouden.

Zeg eens, schatje van mijn hart, hebt gij dan nooit bemerkt wat uwe lieflijkheid in mij teweegbracht wanneer ik mij bij u bevond ?

Heden is voor mij de beslissende dag gekomen dat ik in volle vertrouwen u de rechtzinnige bekentenis mijner liefde doe.

Het zijt gij aan wie ik niet verder kan de macht te verleenen over mijn lot te beslissen, hetgeen bij mij geluk of treurnis zal verwekken.

O, wat zou het mij aangenaam wezen deze dag als de gelukkigste van mijn leven te mogen noemen ; hem te mogen vergelijken aan de ontroerende dag waarop ik u voor de eerste maal zag en waarop ik die beminnelijke achting voelde ontstaan welke mij u deed bewonderen en liefhebben !

Ik wacht dus, liefste schatje, met eerbied op uw besluit.

Uw ongeduldig wachtende,

Antwoord op bovenstaande brief door een meisje dat op aanraden harer ouders wil wachten

Waarde Vriend,

Ik weet dat, door te antwoorden op uwe liefdesverklaring, ik iets doe dat in strijd is met de voorzichtigheid en mijn stipten plicht.

Nochtans, daar ik ten volle overtuigd ben in u een ernstig en eerlijk man te vinden, stap ik daar voor deze maal over. Het is ook door deze overtuiging dat ik het bewijs van uwe achting en vriendschap ten mijnen opzichte aanvaard.

Zooals gij weet, Emiel, ken ik u sedert lang, evenals uwe familie. Ik heb u ook kunnen beoordeelen volgens uwe daden en ik zag in uw brief de trouwe spiegel van hetgeen er in uw hart omgaat.

Niettegenstaande dit alles bid ik u uw schrijven met deze brief te willen stopzetten indien gij mij niet in onaangenaamheden met mijn ouders wilt brengen.

Daar ik geen geheimen voor hen heb en voornamelijk onder dit opzicht, heb ik hen uw brief getoond om zoodoende aan mijn plicht niet te kort te komen en uit hunne ondervinding nut te halen. En zij hebben mij den raad gegeven te wachten om reden dat ik nog te jong ben.

Het spreekt vanzelf dat ik hen moet gehoorzamen en ik er niet zal aan beginnen buiten hun weten want dit zou een grove misstap zijn van mijnentwege die door niets kan verrechtvaardigd worden.

Het weze dus goed begrepen dat alle verdere

briefwisseling moet vermeden worden daar dit natuurlijk niet gewenscht is door mijne ouders die mijne beschermers zijn.

Indien gij mij wilt eerbiedigen, doe dit dan door zorg te dragen voor mijne faam.

Aanvaard, Emiel, de verzekering mijner oprechte waardeering.

Gunstig antwoord onder voorbehoud van een nog jong meisje

Beste Vriend,

Reeds enkele minuten zit ik hier besluiteloos met de pen in mijn hand om het er met mezelf over eens te worden of ik uw brief zal beantwoorden of niet. Denk daarom niet dat ik de oprechtheid van uw verklaring in twijfel trek. Hoegenaamd niet ! Maar ik vraag mij af of gij u soms geen verkeerde begrippen vormt over mijn persoon, te oordeelen naar uw brief die gij mij schrijft.

De vraag dringt zich gedurig bij mij op : Kent hij mij wel voldoende om overtuigd te zijn van de bestendigheid zijner genegenheid voor mij ?

Ik moet bekennen dat ik nog te jong ben om over deze zaak met zekerheid te kunnen oordeelen.

Welnu, waarde vriend, indien uwe bedoelingen oprecht zijn, dan verwijs ik u naar mijne ouders, wiens gehoorzame dochter ik ben.

Wanneer zij mij toestaan over mijn nog vrij gebleven hart te beschikken, dan zal ik u op uw brief een meer bepaald antwoord kunnen geven.

Aanvaard inmiddels

mijne beste groeten,

Liefdesverklaring van een jongen aan een meisje dat zijn bewondering afdwingt

Beminnelijke Juffrouw,

Elke keer dat ik het geluk had u te zien had ik een eigenaardige ontroering en telkens dacht ik : « Gelukkig de jongen die het mogelijk zal zijn eens hare liefde te winnen ! »

Maar terwijl ik dat denk kan ik de ikzucht niet van mij afwerpen de zoete hoop te koesteren dat gij eenmaal mijne vriendin mochtet zijn en gij eens mijne liefde met wederliefde zoudt beantwoorden.

Het is om zekerheid te hebben over dit punt dat ik dit schrijven tot u richt want gij hebt mij zoozeer beïnvloed dat gansch mijn zielerust verdwenen is door de kwellende gedachte dat er mogelijkheid bestaat dat gij niets voor mij gevoelt.

Daarom stel ik u de vraag : « Wilt gij mijne zieleziekte genezen ?... Wilt gij mij uwe liefde schenken ?... »

Aan het feit dat ik u liefheb moet ge niet eens

twijfelen. Ik heb u zelfs hartstochtelijk lief en zal u steeds blijven beminnen, zelfs in het geval dat ge mij niet aanhooren wilt.

Van dit oogenblik af wacht ik met groot ongeduld op een antwoordje van u dat mij zal bekend maken wat ik van u te hopen heb.

Gelieve mijn beste groeten aan uw geëerde ouders te willen overmaken.

Uw liefhebbende,

Gunstig antwoord op bovenstaanden brief

Vriend

Gaarne beken ik u dat ge mij niet onverschillig zijt, ja, dat zelfs mijn hart sinds langen tijd voor u klopt. Maar geen enkele maal durfde ik hopen op hetgeen ge mij in uw voor mij zoo aangenamen brief hebt verklaard.

Toen ik uw brief aan mijn ouders te lezen gaf, zegden zij mij dat zij niets ten uwen nadeele wisten op te merken en dat zij het verder aan mij overlieten mijn keus te doen.

Ik voor mij geloof dat ik met u oprecht gelukkig zal kunnen zijn. Ik weet wel dat ik niet vrij van gebreken ben, maar daar ik van uwe goedheid overtuigd ben durf ik van u verhopen dat gij mij in mijne zwakheid zult ondersteunen. Wederkeerige liefde en ver-

trouwen zullen ons zeker over de gevaarlijke klippen des levens brengen.

Wij verwachten u dus zoogauw mogelijk, dan zult gij uw wensch nader vervuld zien in tegenwoordigheid van haar die zich noemt :

Gansch aan u,

Liefdesverklaring aan een meisje waarin men zijn levensideaal ziet

Teergeliefde Juffrouw,

Reeds sedert langen tijd was ik van plan u te schrijven, maar telkens weerhield ik mij uit vrees uwe sympathie te verliezen, die voor mij een ware levensbehoefte is geworden.

Inderdaad, elke dag word ik meer en meer gewaar dat ik u in mijne nabijheid niet kan missen en voel met aandrang de noodzakelijkheid om steeds in uwe omgeving te vertoeven.

Deze gevoelens vinden hun oorsprong in een oprechte liefde die ik voor u koester. Ja, lieve juffrouw, ik bemin u uit geheel mijn hart ! Ik aanbid u in den diepen zin van het woord want gij vertegenwoordigt voor mij een levensideaal !...

Het éénige wat ik van u verlang is mij met een klein briefje te laten weten dat gij de hand wilt aanvaarden van een jongeling die u zonder overdrijven

het toppunt van liefde toedraagt en dat hij niets anders wenscht dan uw gelukkige uitverkorene te mogen zijn.

Ik durf van u verhopen, geachte juffrouw, dat gij mijn schrijven niet onbeantwoord zult laten, zelfs indien ik u door mijn schrijven mocht gekrenkt hebben, waarvoor ik u echter op voorhand verschooning vraag indien dit het geval moest zijn.

Uw liefhebbende vriend,

Gunstig antwoord

Beste Heer,

Ik ben zóó oprecht gelukkig bij mijne ouders dat ik mij vast voorgenomen had nooit te trouwen. Inderdaad, wat zou ik meer kunnen wenschen? Mijne ouders hebben mij zoo innig lief dat ik mij in mijn toestand overgelukkig gevoel.

Niettegenstaande deze beweegredenen heb ik zeer lang nagedacht over uw voorstel.

De reinheid uwer gevoelens, de achting welke ik u ingeboezemd heb en nog andere hoedanigheden die ik in u waardeer, hebben mij echter op mijn besluit doen terugkomen.

Daarom, Mijnheer, raad ik u aan, mijne ouders over uw voornemen te komen inlichten. Zij kennen

mijn gedacht en ik twijfel er niet aan dat zij u gunstig zullen onthalen.

In afwachting van uwe komst bied ik u mijn toegenegen groeten.

Liefdesverklaring aan een buurmeisje

Beminde

Zeer waarschijnlijk zult ge verwonderd zijn een brief te ontvangen van een jongen uit uw buurt die u toch evengoed mondeling kon mededeelen hetgeen hij u nu zal schrijven. Ik veronderstel echter dat ge na het lezen van den brief zult begrijpen.

Reeds vanaf de eerste dag dat gij in mijne buurt kwaamt wonen onderging ik uw invloed en deze was van zulk een uitzonderlijken aard dat ik tot dan toe nog nooit zoo'n gevoel gewaar geworden had.

Het duurde dan ook niet lang of ik werd ervan bewust dat de gevoelens welke ik voor u koesterde, niets anders waren dan een zuivere liefde, een liefde die mij geluk of tegenspoed zou bezorgen naargelang gij deze zoudt beantwoorden af afwijzen.

Tot aan den dag dat ik u voor het eerst zag waren àlle meisjes mij volkomen onverschillig : elke dag die kwam bracht ik door met werken en mijn vrijen tijd door ernstige of nuttige boeken te lezen.

Maar vanaf uwe komst is deze kalmte verbro-

ken. De volledige aandacht aan hetgeen ik in mijn vrije uren las werd gedurig gestoord door de minuten te tellen die er mij nog van scheidden uw geregeld voorbijstappen door het venster te kunnen bespieden, dat steeds op hetzelfde uur plaats grijpt.

Op dit oogenblik ben ik er zóódanig aan gewoon geworden dat ik reeds van een heel eind eer dat gij zult passeeren, uw stap hoor en hem zonder eenigen twijfel herken. Dan begint mijn hart zoo hevig te bonzen dat ik het kloppen ervan in werkelijkheid kan hooren.

Van zoohaast ge voorbij zijt zou ik u willen achterna snellen en u zeggen : « Liefste Alice, gun mij de toelating u een enkele zin te mogen zeggen,... laat mij toe u in alle oprechtheid mede te deelen dat ik u hartgrondig bemin ! »

Maar ieder keer ontbreekt mij den moed en den durf !

Het is dus om die reden dat ik u mijne liefdesbekentenis per brief doe en ik moet u bekennen dat ik er een waar genoegen in vind want dit schrijven verkwikt zoodanig mijn hart en geeft mij zulke zoete vreugde dat ik deze brief zou willen uitrekken als een elastiek om mijn genot zoo lang mogelijk te doen duren. Doch van den anderen kant wil ik hem zoo rap mogelijk eindigen en verzenden om zooveel te vroeger een antwoord van u te kunnen krijgen.

Zooals gezegd, liefste Alice, kan uw antwoord mij groote vreugd of verdriet verschaffen. Doch zelfs indien het dit laatste moet zijn, wacht dan toch niet langer het mij te willen mededeelen ; in dit geval zal

ik dan toch van die wreede onzekerheid verlost zij waarin ik sinds zoo'n langen tijd gedompeld ben.

Aanvaard intusschen, allerliefste Alice, mijne beste groeten.

Uw teedere vriend,

Liefdesverklaring van een jongen die sinds lang dit plan in het hoofd had

Lieve Vriendin,

Aarzelend en met sidderende hand durf ik het eindelijk aan u per brief mede te deelen hetgeen ik u tot hiertoe mondeling nog niet heb durven bekennen alhoewel ik meermaals daartoe een passende gelegenheid had.

Hoogstwaarschijnlijk heb ik bij u reeds sedert lang de neiging van mijn hart verraden. Maar nu smijt ik mijn schuchterheid af en verklaar u onomwonden mijn trouwe, oprechte liefde die tot diep in mijn ziel vastgeankerd zit !

Welnu, wilt gij er in toestemmen met mij den levensweg te bewandelen waarop wij samen alle lief en leed zullen deelen maar niettemin alles in het werk zullen stellen om mekaar gelukkig te maken ?...

Ik bid u, liefste Vriendin, laat mij niet lang wachten ; schrijf mij zoo gauw mogelijk een gunstig antwoord opdat ik niet langer gekweld worde door die

zenuwprikkelende onzekerheid.

Om te eindigen noem ik mij

uw onveranderlijk liefhebbende,

Liefdesverklaring van een jongen die door tegenstrijdige gedachten wordt gemarteld

Geachte Juffrouw,

Sinds enkelen tijd wordt er een hevige tweestrijd in mijn binnenste gevoerd, een tweestrijd die zoo doordrijvend is dat ik geen oogenblik rust meer vind.

Die strijd gaat namelijk tusschen mijn gemoedsrust en mijn liefde die, al is ze nog maar onlangs tot stand gekomen, toch de bovenhand wil halen !

« Waarom u in dergelijke mate laten beïnvloeden door een meisje, zoodanig dat ge niet in staat zijt het maar een enkele minuut uit uw gedacht te bannen ?... Waarom toegeven aan een gevoel dat u geen rust gunt ?... Waarom zoo maar uw levenslust verpanden die de mensch met moed door het leven doet gaan ?... » Dat zijn, onder ontelbare andere, de reactionaire stroomingen die gedurig mijn brein martelen.

Maar steeds worden deze tergende gedachten met één slag vernietigd van zoodra mijn liefde zich laat gelden en weerlegt : « Zijn dit wel doorslaande

redenen om aan de liefde te verzaken?... Men mint éénmaal in het leven! Waarom zoudt gij deze liefde willen onderdrukken?... Des te meer daar gij met zekerheid weet dat het meisje dat ge bemint àlle hoedanigheden bezit die ge maar kunt verlangen?... »

Nu, lieve juffrouw, nadat ik veel te lang die folteringen doorstaan heb, kom ik u eindelijk verklaren dat GIJ het zijt die zóó diep in mijn leven zijt gedrongen dat ik gevoel dat mijn bestaan zonder u niet langer mogelijk is.

O, allerbeminnelijkste schat, hoezeer heb ik u lief! Hoe aanbid ik u! En hoe verlang ik er naar dat gij eens aan mij mochtet verbonden zijn voor mijn gansche leven!

Teerbeminde juffrouw, mag ik van u een antwoordje verwachten dat mij mededeelt dat gij mijn hand aanvaardt en mij met uw wederliefde wilt begunstigen?

Dat is de innigste wensch van de hoopvolle

Toestemmend antwoord onder voorwaarde

Waarde Heer,

Ik heb uw beminnelijken brief ontvangen.

Al hebt gij mij dikwijls teekens van toegenegenheid betoond waaraan ik inwendig zeer gevoelig was,

toch was ik er ver van af te durven denken dat ik het éénig voorwerp uwer gedachten was. O, neen, ik durfde in 't geheel niet denken aan gevoelens van zulke diepe teederheid !

Welnu, ten opzichte van uw liefdevolle brief mag ik u niet verzwijgen dat gij mij echter nooit onverschillig zijt geweest, want, indien ik u mag beoordeelen volgens uwe handelwijze, dan moet ik er uit besluiten dat het deze is van een ijverig man, van iemand die zijn vrijen tijd weet te benutten en aan geen verkwisting doet.

Ik heb alles goed overwogen en geloof aan de oprechtheid van uw woorden.

Ik ben geneigd uw voorstel te aanvaarden op voorwaarde echter dan mijne ouders er in toestemmen. Het zal bijgevolg noodig zijn van hen te komen vernemen wat zij over uw voorstel denken. Ik zal hen op voorhand op de hoogte brengen van de gevoelens welke gij voor mij koestert.

Indien ik het geluk heb gehad in u een liefhebbende en oppassende man gevonden te hebben, dan zal ik mijzelf gelukwenschen u beïnvloed te hebben.

Om te sluiten bid ik u mijne eerbiedvolle groeten te aanvaarden.

Tot ziens dus, waarde Heer,

Liefdesverklaring van een jongen die niet goed zijn woord kan doen

Geachte Juffrouw,

Indien ik van de natuur de gave van welsprekendheid niet heb gekregen dan heeft ze mij integendeel op een andere wijze begiftigd met een gevoelig, beminnend hart en een passend oordeel om uw persoonlijke hoedanigheden en verdienste naar waarde te schatten.

Het zijn deze bijzonderheden, evenals uw beminnelijk gelaat, uw bevallige aantrekkelijkheid en uw goed hart die het gevoelige punt van mijn hart zoodanig hebben geraakt dat ik niet langer kan uitstellen u mijne liefdesverklaring toe te sturen.

Ik verklaar u dus ronduit dat gij voor mij het uitverkoren meisje zijt waarmee ik zonder twijfel gelukkig door het leven zal kunnen gaan.

Indien gij wilt kunt gij inlichtingen nemen over mij en mijne familie, die, evenals de uwe, op een algemeene achting mag bogen.

Ik hoop, geachte juffrouw, dat ge mijn aanbod niet van de hand zult wijzen. En u nogmaals de verzekering gevend van de oprechtheid mijner verklaring, wacht ik op een verheugend antwoordje van u en onderteeken

hoopvol,

Tweede brief met liefdesverklaring aan een meisje dat de voorgaande niet beantwoordde

Waarde Juffrouw,

Hoe gelukkig voelde ik mij korten tijd geleden toen ik u mijn liefdesbekentenis schreef !...

En ach... hoe treurig voel ik mij daartegenover op dit oogenblik door de wreedheid van het lot dat tegen mij is uitgevallen...

Gij kunt u niet inbeelden hoe hard het mij valt dat gij u niet gewaardigd hebt mij een antwoordje te gunnen waarnaar ik zoo vurig verlangde.

Daar gij mij niet geantwoord hebt, zoo warrelt het mij gedurig door het hoofd dat ge mij dus ook niet beslist afgewezen hebt. En om die reden durf ik het nogmaals aan, u te verklaren hoe lief ik u heb. Reeds bij de eerste maal dat ik u zag stelde ik vast dat ik het meisje mijner droomen had gevonden, aan wie ik, natuurlijk indien gij er mee instemdet, mijn verder leven zou verbinden. Maar hoe erg heb ik mij misrekend ! En hoe diep trof mij het onbeantwoord laten van mijn schrijven !

Het is pas dàn dat ik beseft heb hoezeer ik u bemin. Ik trachtte uw beeld uit mijn geest te bannen, doch vruchteloos. Dan probeerde ik u te vergeten en maakte een omweg voor de plaatsen waar ik wist u te kunnen zien. Maar dit alles deed mijne liefde nog vuriger worden.

Ja, nu voel ik het maar al te wel : nóóit zal ik aan uwe bevalligheid en beminnelijkheid weerstand

kunnen bieden ; nooit zal ik u kunnen uit mijn hart bannen...

O, wildet gij u gewaardigen mij, al ware het maar een klein antwoordje, te willen toesturen, hoezeer zou ik er u dankbaar om zijn. Hoe aangenaam zou het mij zijn van u te vernemen dat ge mij niet totaal ongenegen zijt. En ik zou ten toppunt van vreugde zijn indien ge mij toeliet te... hopen !

Dan zou ik mij niet zoo verlaten voelen als thans en zou met hernieuwde moed aan het leven gaan houden en met hunkering de dag tegemoet zien dat ik aan u zou verbonden worden en ik u in uwe nabijheid met mijn minnend hart tot aan het einde van mijn leven zou kunnen liefhebben.

In bange en tegelijk een weinig hopende afwachting vraag ik u de oprechte uitdrukking mijner welgemeende gevoelens en de verzekering van mijn diepsten eerbied te willen aanvaarden.

Uw treurende vriend,

Liefdesverklaring van iemand die jonger is dan het meisje en veel ten harent komt.

Lieve vriendin

Wellicht zal het u vreemd voorkomen een brief van mij te ontvangen, maar ik heb er gegronde redenen toe.

Dag aan dag word ik iets gewaar dat mij dringender aanzet en zelfs gebiedt om met open kaarten met u te spelen.

Zou het mogelijk zijn dat gij niet eens gezien hebt welk een magnetische kracht gij op mijn persoon uitoefent? Dat is bijna onaanneembaar want een buitengewone hartstocht die een vurige liefde in zich sluit, heeft zich van mij meester gemaakt, doch steeds heb ik dit gevoel zooveel mogelijk onderdrukt omdat ik vreesde u te mishagen. En zoo komt het dat ik sinds geruimen tijd onder den gloed van dit verterend liefdevuur lijd dat gij in mij aanstoken hebt.

Daarom verklaar ik u : Indien gij verlangt niets meer dan een gewone vriendin voor mij te zijn, dan zult gij mij voortaan moeten beletten dat ik nog langer ten uwent kom, dan mag ik zelfs uwe lieve stem niet meer hooren!

Dien toestand wordt mij zóó kwellend dat het mij onmogelijk is hem nog langer te dragen. Ik moet mijn hart voor u openen, want die aanhoudende knaging in mij kan niet vernietigd worden vooraleer ik van u een antwoord of een teeken zal krijgen dat over mijn lot, mijne toekomst zal beslissen.

U, mijne duurbare vriendin, ù alléén aanbid en bemin ik met de grootste hartstocht die in een jeugdig hart mogelijks kan ontstaan! Moest het gebeuren dat gij voor mijn oprechte liefde niets gevoelt, dan zult gij van mij het betreurenswaardigste schepsel maken dat onder God's zon leeft.

Geef mij als 't u belieft geen afwijzend antwoord omdat ik tot mijn groote spijt eenige jaren later ge-

boren ben dan u. Indien mijne jeugd u als hinderpaal voorkomt om mijn levensgeluk te bewerkstelligen, bedenk dan dat die eenige jaren u ook meer ondervinding geven die u het recht laten mijn gedragslijn te vormen en mij als leidster te dienen.

Daarenboven, kàn of màg een aantal jaren verschil in ouderdom, de liefde dooden ?...

Neen, duizendmaal neen, geliefde Irma ! Dat zult ge niet als een reden van weigering willen opgeven. Want ù en geen andere begeer ik ! Dat is zonder meer de stellige bevestiging dat ik zonder u niet kan leven en dat ik u onophoudend om wederkeerige liefde zal smeeken !

Ik vertrouw dus op een gunstig antwoord van uwentwege.

Uw vereerende,

Toestemmend antwoord

Beste Vriend,

Indien ik openhartig wil zijn dan moet ik u bekennen dat ik sinds geruimen tijd uw inzicht had geraden. Elken keer dat ik in uwe nabijheid vertoefde voelde ik onafgebroken uw blik op mij gericht die, zonder dat gij het wist, een groote aantrekkingskracht op mij uitoefende. En telkens dat ik in 't geniep of tersluiks een vluchtige oogslag op u wierp, zag ik dat ik mij niet bedroog want telkenmale stondt gij in

een droomende houding mij aan te staren.

Welnu, beste vriend, ik wil u mededeelen dat ik verheugd was uw brief te ontvangen waarin gij mij de gevoelens van uw hart veropenbaardet.

Ik heb u echter niet eerder kunnen antwoorden omdat ik vooraf het gedacht mijner ouders over deze kwestie wilde toetsen. Doch nu ben ik dubbel verheugd want zij gaven mij de opdracht u hunne harteiijke groeten te willen overmaken en u inmiddels te verzoeken ons zoo gauw mogelijk een bezoek te brengen !

In afwachting blijf ik

uw gansch toegenegene

Afwijzend antwoord

Geachte Heer,

Het spijt mij dat ik uw schrijven afwijzend moet beantwoorden. Gelieve daaruit echter niet te willen besluiten dat ik u volkomen ongenegen ben. Hoegenaamd niet ! De éénige en ware reden is, dat ik nog enkele jaren bij mijn ouders wil blijven vooraleer er aan te denken in het huwelijk te treden.

Ik hoop echter dat gij spoedig een lief en braaf meisje zult vinden dat u gelukkig zal maken zooals gij het verdient.

Desondanks beveel ik mij aan in uwe vriendschap,

die ik steeds zal weten te waardeeren.

Aanvaard, waarde Heer, mijne

beste groeten,

Liefdesverklaring aan een meisje waarmee de jongen goed bevriend is

Beste vriendin Pola,

Sinds den tijd dat wij mekaar kennen hebben wij genoegzaam gelegenheid gehad om wederkeerig van het karakter en de eigenschappen van mekaar op de hoogte te zijn.

Ik, van mijn kant, heb intusschen ondervonden dat gij elken dag een dieper gaanden indruk op mij maaktet, een indruk die zich bij mij onbewust ontpopte in een vurige liefde !...

Uw beeld, dat waarlijk iets éénigs is, heeft mij zóó getroffen dat ik er niet kan aan weerstaan. Ik kan u zelfs geen enkele minuut uit mijn gedachten bannen en terwijl ik mijne bezigheden verricht staat gij immer als een visioen voor mijn gespannen geest.

Des nachts is het niet beter met me gesteld. Wanneer ik na afmattende uren aan u gedacht te hebben eindelijk den slaap kan vatten, dan weer zijt ge onophoudend de hoofdpersoon in mijn droomen.

Maar ja, wie zou het mogelijk zijn u geen bij-

zondere bewondering toe te dragen?

Voor mij zijt ge als een prachtige vlinder die overgelukkig in het milde zonlicht fladdert en mij aan een eeuwige Lente en Zomer doet denken.

Ja, teerbeminde Pola, als ik u in één woord zou moeten bekend maken wat ge voor mij beteekent, dan zou ik u dit moeten zeggen door het woordje: ALLES.

Van zoohaast ik besefte dat ik u beminde was mijn éénige wensch u daarmede bekend te maken en u het voorstel te doen ons samen te verbinden opdat ik in de mogelijkheid zou zijn al mijn streven er naar te schikken om u gelukkig te maken.

Nu, liefste Pola, ik meen reeds dikwijls te hebben opgemerkt dat ik u niet gansch onverschillig ben en door deze overtuiging aangespoord, durf ik het aan u mijne liefde te verklaren, eene liefde die bestendig zal blijven tot aan het einde van mijn leven!

Indien ik mij over uwe gevoelens ten mijnen opzichte niet vergis en indien gij van mij een oprecht gelukkig man wilt maken, schrijf mij dan zoogauw mogelijk uw toestemmend antwoord waarvoor ik u zeer dankbaar zal zijn.

Uw liefhebbende,

Gunstig antwoord op bovenstaanden brief

Beste vriend August,

Het aangenaamste waarmee ik voor u mijn brief kan beginnen is wel met u te verklaren dat ik even-

eens tijdens onzen vroegeren omgang u heb leeren waardeeren om uw goede inborst.

Gij hebt u dus niet vergist wanneer gij meendet opgemerkt te hebben dat ik u niet ongenegen was.

Ik wil mijn hart als een boek voor u openleggen en u mededeelen dat ik het naar waarde weet te schatten met een man als gij het zoet en het zuur des levens te deelen ; ik aanvaard uw voorstel en ben bereid met u binnen afzienbaren tijd in het huwelijksbootje te stappen.

Mijne ouders, die ik met den inhoud van uw brief heb bekend gemaakt, verheugen er zich zeer over dat de toekomst van hun dochter door een persoon als u verzekerd is want zij zijn er van overtuigd dat uw richtlijn nooit van den weg zal afwijken om haar gelukkig te maken.

Ik verzeker u, vriend August, dat ik mijn best zal doen om u het leven zoo aangenaam mogelijk te maken en u de wederliefde te betoonen die gij verdient.

U gansch toegenegen,

Liefdesverklaring aan een meisje dat men geregeld ziet

Geliefde Juffrouw,

Langer kan ik geen weerstand bieden aan den drang van mijn hart u met mijne gevoelens ten uwen

opzichte bekend te maken.

Hoe meer ik het geluk heb u te zien des te heviger trekt uwe lieftalligheid en beminnelijkheid mij aan. Op dit oogenblik hebben uwe goede kwaliteiten mij zoodanig in beslag genomen dat er geen uur voorbijgaat zonder dat gij in mijne gedachten geweest zijt.

Daarom vraag ik u, lieve juffrouw, wilt gij mij uw hart en uwe hand schenken om daardoor het geluk voor gansch mijn verder leven te bewerkstelligen ?

Van zoohaast ik een gunstig antwoord van u ontvang zal ik uwe ouders om hun toestemming komen vragen.

In afwachting van het voor mij zoo heilzaam « ja »-woord, noem ik mij

uw minnende vriend,

Liefdesverklaring na een samenzijn op een huwelijk

Lieve Juffrouw,

Sedert het heugelijke huwelijksfeest waarop wij te samen zijn geweest, zijt gij het éénige voorwerp mijner gedachte geworden ; waarlijk uw persoon heeft op mij een zulkdanigen indruk teweeggebracht dat hij tot in het diepste mijner ziel is gedrongen.

Lieve juffrouw, laat mij toe u te verklaren dat ik u bemin met al de oprechtheid van een eerlijk hart.

Maar terwijl ik u deze verklaring doe heb ik een eigenaardig gevoel dat mij doet aarzelen verder te schrijven ; het moest eens gebeuren dat ik u hierdoor krenk ! Er is eene stem die mij toefluistert : « Verloren moeite, jongen, tracht niet verder... » Dan hoor ik een opbeurende stem die zegt : « Heb moed, man, verlies de hoop niet, alles komt wel in orde !... »

Het is om uit deze pijnlijke onzekerheid te geraken dat ik mijn wil doordrijf om toch maar verder te schrijven.

O, hoe gaarne zou ik weten of het geluk waar ik zoo naar hunker, wel ooit werkelijkheid zal kunnen worden.

Welnu, beminde juffrouw, zoudt ge mij in alle openhartigheid de gevoelens van uw hart jegens mij willen mededeelen ? Dit is mijn dringende bede.

Aarzel niet mij de waarheid te zeggen, zelfs al moest uw antwoord mijn pijn nog verdubbelen.

Zeg mij als uw hart voor altijd voor mij zal gesloten blijven, of dat ik integendeel op het geluk mag hopen dat gij alleen mij kunt geven.

In afwachting van uw antwoord, waar ik ten zeerste naar hunker, blijf ik in spannende gemoedstoestand aan u denken en druk de hoop uit dat gij mij niet zult ontmoedigen.

Aanvaard intusschen, geachte juffrouw, de nederige eerbewijzen van

uw ware vriend,

Liefdesverklaring na een samenzijn op een dansfeest gegeven ter gelegenheid van een huwelijk

Beste juffrouw,

Het was op het dansfeest, gegeven ter gelegenheid van het huwelijk van ons beider goede vrienden, dat ik u voor het eerst zag maar het is ook van toen af dat ik een ongewone aantrekkingskracht naar u voelde.

Geen enkele gunstige gelegenheid liet ik immers voorbijgaan om u ten dans te vragen.

O, wat aangenaam gevoel onderging ik telkens als ik u in mijne armen nam en zacht aan mijne borst drukte om verschillende danspasjes te maken. Maar het toppunt van mijne ontroering was wel toen ik in uw oogen, die mooie oogen blikte waaruit zoo'n groote goedheid en zachtheid straalde.

Wat schenen mij de dansaria's kort. Telkens als de laatste toon wegstierf en ik u naar uwe plaats leidde scheen het mij dat er mij iets ontnomen werd dat ik in mijne verbeelding reeds als mijn eigendom beschouwde.

O, hoe onrechtvaardig heb ik het gevonden dat die avond zoo gauw ten einde was en het uur was aangebroken om naar huis te gaan, en hoe verlaten en alleen voelde ik mij toen ik huiswaarts ging.

Ja, juffrouw, het is geen liefde die mag vergeleken worden bij een stroovuurtje dat een weinig later uitgedoofd is, neen, het is integendeel een hartstochtelijke liefde die ge bij mij hebt doen ontstaan, een

liefde welke door niets ter wereld kan vernietigd worden !

Ik zou mij de gelukkigste der menschen voelen indien gij erin wildet toestemmen mij uwe hand te schenken. Daarom vraag ik u een besluit te willen nemen en, indien dit gunstig is, mijne gevoelens en inzichten aan uwe ouders te laten kennen opdat ik dan bij hen de noodige stappen kunne doen om mijn wenschen volledig te zien verwezentlijken.

Aanvaard, mejuffer, mijne eerbiedige groeten.

Uw beminnende,

Liefdesverklaring van een buitenjongen aan een stadsmeisje

Liefste Juffrouw,

Ik ben in zekere mate bevreesd u te schrijven omdat ik dit niet anders kan dan in eenvoudige bewoordingen. Uren en uren heb ik erover nagedacht en vooral 's avonds in mijn bed, om u een schoone brief met passende woorden te sturen, maar het is me niet mogelijk een goed opstel te maken.

Ik zal dus maar schrijven zooals ik kan.

Ik wil u namelijk er mede bekend maken dat uw goedaardig en vriendelijk gezicht een zeer diepen indruk op mij heeft gemaakt. En sederdien heb ik een eigenaardig gevoel telkens ik aan u denk, want vanaf

dien keer dat ik u heb gezien zijt gij onafgebroken het voorwerp geweest mijner gedachten.

Nu word ik gewaar, geachte juffrouw, dat dit gevoel een samenstelling is van zuivere, oprechte liefde. Ik bemin u uit geheel mijn hart.

Gij kunt u niet voorstellen, waarde juffrouw, hoe gelukkig gij mij zoudt maken indien ik uwe wederliefde kon verwerven !

Gelieve wel in acht te willen nemen dat ik mij niet kan bedienen van vleierijen of een reeks van liefkozende woordjes waarvan een stedeling veelvuldig gebruik maakt maar waarvan hij veelal in den grond van zijn hart niet veel meent.

O, hoe gaarne zou ik uw hart winnen door daden. Niet één gelegenheid zal ik laten voorbijgaan om mij als iemand te betoonen die enkel uw wederliefde wil verwerven.

Ik kan u eveneens de verschillende genoegens van de stad niet aanbieden. Maar ik meen in u opgemerkt te hebben dat gij voor de ijdele vermaken van de stad niet veel voelt.

Daarom durf ik het aan u mijn liefde aan te bieden en uw hand te vragen.

Gelieve mij met een antwoordje te willen bekend maken of gij mijne liefde wilt aanvaarden en of gij mijne vurigste verlangens wilt bewerkstelligen.

In afwachting blijf ik

uw eenvoudige, liefhebbende,

Liefdesverklaring van een jongen zonder vermogen aan een rijk meisje

Zeer geachte Juffrouw,

Ik weet dat het een stoutmoedigheid is van mijnentwege u te durven schrijven, want om zulks te doen moet men vermetel zijn ofwel moet er een bijzondere reden bestaan.

Van uit mijn standpunt uit bezien is voor mij dit laatste waar : er bestaat namelijk een reden die zich een weg baant over àlle hinderpalen. En die reden is de LIEFDE !...

Ik bid u, wees daarom niet op me verbolgen, want het is niet mijne schuld. Ik heb al het mogelijke in het werk gesteld om dit gevoel van mij af te weren maar het was vruchteloos.

De afstand ten opzichte van maatschappelijken stand welke ons ver van mekaar scheidt, had me op zichzelf reeds moeten terughouden maar de diepe en levendige vriendschap welke gij mij betoont is me een groote medeplichtige om me aan te raden het toch maar te doen.

Op gevaar af me nadien diep ongelukkig te gevoelen heb ik dan toch maar besloten u niet langer onwetend te laten over den toestand van mijn hart.

Ik bemin u, lieve juffrouw, ja, ik bemin u zoo als het bijna onmogelijk is te beminnen. En ge kunt me als een zinnelooze of verwaande man beschouwen, het zal er niets aan veranderen dat ik u voor immer zal blijven beminnen !

Ik zie in u de éénige vrouw die een man gelukkig kan maken !

Ja, al zijt gij verhevener van geboorte dan ik, toch neemt zulks niet weg dat ik soms durf hopen dat gij mij zult willen beminnen om reden dat ik u zoo buitenmate bemin, maar een weinig nadien vind ik telkens deze hoop belachelijk.

Ik kan mij reeds inbeelden met welke minachtende onverschilligheid gij mijn brief zult lezen en zonder tot het einde te gaan hem zult vernietigen. Maar ik verzeker u, achtbare juffrouw, dat gij, niettegenstaande al uwe goede eigenschappen, nooit een brief zult ontvangen die met meer oprechte liefde geschreven is dan deze.

Het staat u natuurlijk volkomen vrij een besluit te nemen dat gij verkiest en alle mogelijke hoop aan mij te weigeren. Maar in dit geval vraag ik u : wees als 't u belieft niet wreed en spot niet met een gevoelen dat gij, misschien wel zonder het te willen, mij ingeboezemd hebt; een gevoelen dat, ik vrees het, mij ongelukkig zal maken.

Ik durf u om geen antwoord verzoeken, mejuffer, gij zult te dien einde doen wat uw hart u ingeeft.

Ik eindig mijn brief met de verzekering dat er niets in staat zal zijn mij te verhinderen u steeds te blijven beminnen en onderteeken

met diepen eerbied,

Liefdesverklaring aan een meisje dat rijker is dan de jongen

Geachte Juffrouw,

Al heb ik den indruk dat ik een vermetele daad bega door u te schrijven, toch kan ik er deze maal niet aan weerstaan mijn zielewensch ten uitvoer te brengen, alhoewel er mij intusschen een pijnlijke onzekerheid kwelt over het lot welke mijn brief beschoren is wanneer gij hem in uwe handen krijgt.

Ontelbare keeren reeds heb ik u een brief geschreven doch tot hiertoe ontbrak mij den durf hem te posten en telkenmale heb ik mijn schrijven in stukken gescheurd en in de stoof gestoken.

Ditmaal echter vaar ik recht door zee want ik voel er een onafwendbare behoefte aan mijn hart te ontlasten en u te verklaren : « Juffrouw, ik heb u lief, ja ik heb u zonder overdrijven bovenmate lief !... »

Deze bekentenis is zeer oprecht en in niets overdreven, zelfs niet als ik u zeg dat, wannéer ik u reeds voor de éérste maal zag, ik iets in mijn hart gevoelde dat mij vanaf dit oogenblik gansch in beslag nam. Ik had een gevoel dat mij tot dan toe volledig onbekend was.

Mijne bedoeling is niet u eene voorbijgaande genegenheid aan te bieden, genegenheid die als een stroovuur opflakkert om kort daarna volkomen uitgedoofd te zijn. Neen, dat niet !... de ongewone aantrekkingskracht die gij op mij uitoefent is niets anders dan een zuivere liefde die zeer verheven en duur-

zaam is, want mijn innigste wensch is mijn gansche leven aan het uwe te verbinden door de zoete huwelijksband waardoor ik mij, indien gij mijn aanbod aanvaardt als in een paradijs zal wanen.

Hoe spijtig is het dat er iets tusschen ons bestaat dat reeds zooveel ellende op de wereld bewerkstelligd heeft, en dat is : het verschil in maatschappelijken rang.

Geloof me, Juffrouw, geen enkel oogenblik denk ik eraan mij door dergelijk huwelijk meer geld toe te eigenen. Integendeel, ik heb het steeds aanzien als een mogelijke stronkelsteen tusschen ons. Het is dààrdoor dat ik zoolang geaarzeld heb u te schrijven.

Liefst haddde ik gehad dat gij van denzelfden stand van mij ware geweest, wellicht waren wij nu reeds, natuurlijk mits uwe toestemming, sedert lang vereenigd.

O, waarde Juffrouw, laat dit verschil in rang geen hinderpaal zijn. Gij kent ook mijne ouders ; gij weet dat het eerlijke lieden zijn en daarenboven ook eenige goederen bezitten. Laat dus alleen uw hart spreken ; wees openhartig en zonder omwegen.

Ik wacht met spanning uw antwoord af en verhoop dat het niet ontmoedigend zal zijn.

Geloof intusschen in mijn teedere gevoelens ten uwen opzichte.

Uw beminnende,

Liefdesverklaring en voorstel van een bijeenkomst

Waarde Juffrouw,

Gij zult waarschijnlijk verwonderd opkijken omdat u een brief van mij komt te ontvangen. Maar lang zult gij niet verwonderd zijn als gij ziet waarover het gaat.

Het is nu eenmaal de gewone gang van den wereld : op onzen ouderdom is de « periode van beminnen » aangebroken. En onder dit opzicht kom ik u, waarde juffrouw, met deze brief in alle rechtzinnigheid de bekentenis doen der gevoelens welke gij in mijn hart hebt doen ontstaan.

Vanaf het oogenblik dat ik het geluk had u te ontmoeten ten huize van deze die ons beider vrienden zijn, heb ik mij tot u aangetrokken gevoeld en had ik de gewaarwording dat een inwendige stem mij zegde : « Alléén dít meisje kan in de toekomst uw geluk bewerkstelligen !... » En toen ik naderhand in hetzelfde huis de gelegenheid had uwe goede inborst te beoordeelen, is mijne achting jegens u nog aangegroeid.

Op dit oogenblik, geachte juffrouw, kan ik niet langer weerstand bieden u met het gevoelen bekend te maken dat mij beheerscht.

Ik moet u mededeelen dat ik u een diepgevoelde liefde toedraag en dat ik mij niet kan onttrekken aan het gedacht welk groot geluk gij den man zult brengen met wie gij eens zult trouwen...

Deze overweging doet mij u vragen of het u mogelijk is dit groot geluk aan mij voor te behouden

en mij als uw man wilt nemen?

Mag ik u ook vragen, indien gij mijn voorstel aanneemt, u Zondag aanstaande ten huize van dezelfde vrienden te bevinden? Ik zal er mij stellig omstreeks .... ure bevinden.

Aanvaard, lieve Juffrouw, de verzekering mijner oprechtheid en middelerwijl mijne vriendelijke groeten.

Liefdebrief van een jongen die den gewezen geliefde is van het meisje waarnaar hij schrijft

Geliefde van mijn hart,

Het is reeds een heele tijd dat er om bekende redenen een scheiding tusschen ons plaats had.

Ik weet dat ge sedertdien met geen enkele jongen een verbintenis hebt gesloten en dat feit geeft thans aanleiding om u de verklaring te doen dat ik u nog altijd even rechtzinnig en zelfs nog meer bemin als het vroeger het geval was.

Ja, nu voel ik het meer en meer dat ik, zonder dat ik u bezit, nooit oprecht gelukkig zal kunnen zijn.

Met bittere spijt beschuldig ik onophoudend mijzelf omdat ik nagelaten heb u niet vroeger geschreven te hebben. Het ware zelfs een onvergeeflijke fout van mijnentwege moest ge mij intusschen totaal uit uw hart gebannen hebben.

Ik doe u dus opnieuw de vraag : Indien uw hart nog vrij is en gij mij nog evenveel genegenheid als vroeger toedraagt, laat mij dan mijn leven terug aan het uwe verbinden ?

Ik, voor mijn paart, bied u een hart aan dat in de toekomst geen enkele maal meer zal ophouden u lief te hebben.

Doe mij het genoegen, mijn allerliefste, mij zoohaast mogelijk uw besluit te laten kennen. Ik wacht er op met het vurigste verlangen en blijf intusschen

uw liefhebbende,

Liefdesverklaring aan een meisje dat door haar beminde verlaten is

Lieve Juffrouw,

Ik ben volledig op de hoogte van uw toestand en ken bijgevolg de ondankbaarheid van den persoon die u heeft verlaten.

Ik weet wie gij zijt, ik ken uw zacht karakter en uw onberispelijk gedrag zóó goed dat het mij waarlijk leed deed u niet te kunnen troosten. Ja, geloof mij, dit gebeuren heeft mijn hart zeer geraakt.

Maar toen ik dieper in mijn binnenste drong en luisterde naar een inwendige stem, dan werd ik ervan bewust dat mijn medelijden voor het grootste deel te wijten was aan het feit dat ik u bemin !...

Ja, Juffrouw, ik bemin u hartgrondig. Nu pas voel ik het in al zijn hevigheid en gaarne zou ik uw toestand verzachten.

Wees niet hardvochtig door die verongelijking waarvan gij het slachtoffer werd. Denk nu niet dat àlle personen onrechtvaardig en ongevoelig zijn, maar wel dat er ook goede en teedere wezens zijn.

Ik van mijn kant verlang niets anders dan u gelukkig te maken en bevestig u hierbij eveneens dat mijne liefde eerzaam en eerbiedig is.

Welnu, mag ik de hoop koesteren u eenmaal de mijne te mogen noemen?

Met spanning verwacht ik van u een antwoordje dat mij te dien opzichte gerust zal weten te stellen en onderteeken,

u zeer toegenegen,

Antwoord op bovenstaanden brief

Geachte Heer,

Daar ik weet dat gij een ernstig persoon zijt zal ik u openhartig schrijven.

Herhaalde malen heb ik den brief gelezen en den inhoud ervan ernstig overwogen.

Ik weet dat gij voorzichtig, nederig en verstandig zijt. Die goede hoedanigheden, waarbij men nog de volharding mag aan toevoegen, kunnen niet anders

dan een vrouw gelukkig maken, die, van haar kant, niet anders zal kunnen dan u wederkeerig te beminnen.

Alleen reeds uwe kwaliteiten zullen in de oogen van het meisje haar keus verrechtvaardigen te meer daar zij er tevens zeker van is dat deze keus de algemeene goedkeuring zal wegdragen.

Deze beweegredenen doen er mij toe besluiten ten uwen gunste over te hellen zonder daarom een vast besluit te nemen.

Want,... en deze «want» is van groot belang : Gij weet dat ik veel van mijn verloofde hield. En, al heeft hij mij zonder aanneembare reden verlaten, toch kan ik hem zoo plots maar niet vergeten ; het is mij niet mogelijk hem uit mijn gemarteld brein te bannen. En niettegenstaande deze daad bemin ik hem nog.

Daarom ben ik van oordeel, vooraleer tot een nieuwe keus over te gaan, dat ik best doe te wachten tot het door hem voorgenomen huwelijk voltrokken is. Ja, dàn alleen zal ik vrij over mijn hart kunnen beschikken en mij van de beloften ontslaan die ik hem gedaan heb.

Nu heb ik het volle recht hem zijn ontrouw te verwijten en ik wil voorkomen dat diezelfde tekortkomingen aan mijn plichten op mij toepasselijk zouden zijn.

Aanvaard, Mijnheer, mijn besten dank om uw goede gevoelens jegens mij.

Korte liefdesverklaring

Lieve Juffrouw,

Wellicht zijt gij er onwetend van welke onweerstaanbare kracht uwe openhartigheid en uwe schoonheid op mij uitoefent.

Ik meen, in alle oprechtheid gezegd, een volmaakt schepsel in u ontdekt te hebben.

Reeds dikwijls heb ik u gezien en bewonderd; ik heb zelfs de eer gehad enkele keeren met u te kunnen spreken, hetgeen er toe geleid heeft dat ik uw goedhartigheid, die men tegenwoordig zoo zelden aantreft, ten zeerste waardeer.

Ik heb tevens ook kunnen bestatigen hoe teeder en gevoelig uw ziel is.

Indien ik u in dit kort briefje heb kunnen overtuigen dat mijn gevoelens ten uwen opzichte oprecht zijn en indien gij mij niet ongenegen zijt, laat mij dan een antwoordje geworden dat mij erover inlicht of ik van u mag verwachten dat gij mij met wederliefde wilt bejegenen. Dat zal mij ten zeerste welkom zijn en ik zal er u immer dankbaar om zijn.

Ik hoop dat ge niet zult nalaten deze kleine wensch in vervulling te brengen.

Aanvaard, goede juffrouw, de uitdrukking mijner ware toegenegenheid.

Weer een liefdesverklaring

Achtbare Juffrouw,

Met deze neem ik eerbiedig de vrijheid u de verklaring te doen van hetgeen gij in mijn hart hebt doen ontstaan.

Vanaf de eerste maal dat ik u zag vond ik u buitengewoon beminnelijk en mijn verrukking was zóó groot dat ik er niet kon aan weerstaan u lief te hebben. Ja, uw beeld heeft mij in zulke groote mate getroffen dat ik er zeer onder den indruk van was. Sedertdien heb ik onafgebroken aan u gedacht. Maar tijdens deze overwegingen voel ik mij veelal bedroefd en ongerust. Mijn werklust, die voordien zeer groot was, is mij volledig ontvallen. Het éénige waarnaar ik gedurig verlang is u te zien of in uwe nabijheid te vertoeven.

In één woord, lieve juffrouw : Ik bemin u bovenal !

O, mochtet ge de goedheid hebben mijne liefdesverklaring te willen aanvaarden en me een opmonterend antwoordje te sturen waarin ge me mededeelt dat ge me een plaatsje in uw hart gunt, dan zou ik dadelijk herleven.

In afwachting bevestig ik u om te eindigen de verzekering van mijn diepsten eerbied.

Uw toegenegen,

Een andere liefdesverklaring

Lieve Juffrouw,

Meer dan eens was ik voornemens u mondeling het geheim van mijn hart te openbaren, maar telkens hield eene eigenaardige verlegenheid mij daarvan terug ; de woorden wilden me maar niet over de lippen komen. Zeer waarschijnlijk zult gij soms wel hebben opgemerkt dat ik plots stil werd en mijn spraakzaamheid gansch verzwonden was.

Aan dien pijnlijken toestand wil ik nu eens voor goed een einde maken door u per brief te vragen wat ik anders niet durf.

Met het beste voornemen alles te zullen aanwenden wat mogelijk is om uw leven zoo aangenaam mogelijk te maken, waag ik het u mijn hart en mijn hand aan te bieden.

Ik weet wel dat er jongelingen zijn die u een grooteren rijkdom kunnen geven, maar géén enkele kan u een hart schenken dat u zóó diep vereert en zóó volledig met de reinste liefde vervuld is ; niemand buiten mij zal uwe waarde zoo hoog schatten en u blijven waardeeren !

Een gunstig antwoordje tegemoet ziende, onderteeken ik,

u innig liefhebbende,

Liefdesverklaring van een jongeling die zijne eerste jeugdjaren voorbij is

Liefste

Al ben ik reeds meer dan dertig jaar, toch mag ik bevestigen dat mijn hart nog nooit door de liefdepijlen van god Amor getroffen is geweest en dat de bekoorlijkheid van om het even welke vrouw mij steeds koud hebben gelaten.

Maar vanaf het oogenblik dat ik ù eens nader onder het kijkglas nam, voelde ik mij overwonnen, Ja, liefste Clothilde, gij alleen moogt er u op beroemen mijn onverschilligheid ten volle vernietigd te hebben ! Gij hebt mijn hart overwonnen en zijt er zoo diep ingedrongen dat het daardoor is beginnen lijden.

Ik ondervind dat er maar één persoon op de wereld bestaat die bij machte is mijn hart te genezen en die éénе persoon die zijt gij, beminde Clothilde !! Gij kunt het radikaal genezen door er de verzachtende balsem uwer wederliefde op te leggen !

Mijne vraag luidt dan ook onomwonden : « Wilt gij mij het genoegen doen mijne hand te aanvaarden ?... Zijt gij bereid met mij het huwelijksbootje in te stappen en mij als een beminnelijke reisgenoote door het leven vergezellen ? »

Gij kent mij reeds lang genoeg om zonder lang nadenken te weten of gij het met mij kunt wagen.

Indien ge dus mijn vrouw, mijn beminde, mijn op handen gedragen vrouw wilt worden, dan kunt ge dit door een vrijmoedig « ja » en dan maakt ge mij

meteen den gelukkigste onder alle stervelingen.

Mag ik van u een antwoordje verwachten dat mij inlicht over uwe denkwijze ten opzichte van mijne vraag ?

Uw liefhebbende,

Toestemmend antwoord op voorgaanden brief

Waarde vriend

Daar het meer dan dertig jaar heeft geduurd vooraleer gij ervan bewust werd dat ik voor u de uitverkoren vrouw ben, zou ik, om u dit betaald te zetten, u eveneens om zoovele jaren of minstens om hetzelfde aantal maanden uitstel kunnen verzoeken om mij over uwe vraag te bedenken. Doch ik ben een vrouw en bijgevolg zwak van natuur en daardoor is het mij onmogelijk om u met gelijke munt te betalen.

Daarom verklaar ik u dat ik mij ten zeerste verheug op de op u behaalde overwinning. En indien het waar is dat gij er zooveel prijs op stelt, kom dan spoedig om uit mijn mond te vernemen hetgeen gij, volgens den inhoud van uw brief zoo graag zoudt hooren, namelijk het « vrijmoedige ja » !

Uw dienstwillige,

Liefdesverklaring van een persoon van omtrent zelfden ouderdom als bovenstaande aan een jonger meisje

Geachte Juffrouw,

Totnutoe ben ik ongetrouwd gebleven en ik was zelfs van plan het gansch mijn leven te blijven, doch sedert ik het genoegen had u te ontmoeten zijt gij steeds het voorwerp van mijn bijzondere aandacht geworden.

Deze aandacht sloeg over naar een uitzonderlijke achting die een zeker gevoel in zich behelsde dat zich langzamerhand van mijn hart meester maakte.

Deze ontmoetingen hebben mij onbewust u lief doen krijgen, waardoor ik tot mijzelf zegde dat gij en geen ander mijn levensgezellin zult worden, natuurlijk indien gij er in toestemt.

Was ik van omtrent denzelfde ouderdom als gij dan zou ik mij dadelijk tot uwe ouders gewend hebben om uwe hand te vragen, doch de omstandigheden eischen dat ik mij vooraf er van verzeker dat deze daad met uwe goedkeuring geschiedt.

Indien gij mij niet ongenegen zijt en mijn hand aanvaardt, dan verzeker ik u op voorhand dat gij het u niet zult beklagen want onafgebroken zal ik trachten ons leven zoo gelukkig mogelijk te maken.

Neem een bedenktijd en antwoord mij dan met die oprechtheid die ik in u meen ontdekt te hebben.

Mijn eenige wensch is dat ik voor mijn verder le-

ven vereenigd moge wezen met het meisje dat mijn eerste en innige liefde heeft opgewekt.

Uw verkleefde vriend,

Antwoord op bovenstaanden brief

Waarde Heer,

Altijd heb ik met een zekere vrees het oogenblik tegemoet gezien waarop de wil van mijn ouders verandering in mijn totnutoe zoo gelukkigen toestand zouden willen brengen. Ik voelde te goed dat de weinige levensondervinding die ik bezit, onvoldoende waren om mij in een nieuwen huiskring aan te passen.

Hoe menig ongelukkig huwelijk heb ik reeds gekend dat begonnen was met een hevige liefdevlam om langzamerhand te verflauwen. En dat komt volgens mij door het feit dat er zoo dikwijls onbezonnen gehandeld wordt in deze kwestie.

Doch sedert gij de goedheid hebt gehad mij uw hand aan te bieden is deze vrees verdwenen en vertoont zich aan mijn oog een geheel andere en schoonere toekomst.

Gezien uw ouderdom ben ik van meening dat gij niet onbedacht gehandeld hebt en daarom vlei ik mij met de hoop dat gij u in uwe verwachtingen jegens mij nooit bedrogen zult vinden.

Gij ziet dus, geachte Heer, dat uw rijpere leeftijd, in plaats van mij af te schrikken, mij eerder verheugt. Wanneer gij u bij mijne ouders wendt om hen te vragen of zij in uw aanzoek om mijne hand willen toestemmen, waaraan ik trouwens niet twijfel, dan zult gij bij mij geen onoverkomelijkheden ontmoeten.

Moesten zij integendeel weigeren, waaraan ik echter geen geloof hecht, dan toch zal ik u voor de eer van uw aanzoek steeds dankbaar zijn en mij altijd met verplichtende achting willen noemen

uw verkleefde vriendin,

Luimige liefdesverklaring van een meer dan dertigjarige jonge man aan een meisje dat hij kent

Allerliefste

Zoudt gij kunnen denken wat ik eindelijk gevoel ?... Neen he ?...

Welnu, ik gevoel dat het niet zeer slim is dat een mensch van mijn ouderdom zoolang ongetrouwd blijft ! Dat het integendeel veel aangenamer is wanneer een man met een vrouw eensgezind te samen den levensweg bewandelen, dan kunnen zij het gebeurlijk grooter of kleiner pak zorgen gemeenschappelijk dragen dat dan maar half zoo zwaar meer weegt ; hebben zij een

zuren of een zoeten appel te eten, dan kunnen zij hem deelen om evenveel scheeve of zoete gezichten te zetten ; hebben zij er lust toe, dan kunnen zij integendeel van tijd tot tijd eens kijven om zich daarna weder met elkaar te verzoenen en mekaar des te vuriger weer lief te hebben.

Nu ik dacht zóó bij mijzelf : « Gij, mijn aller-allerliefste Angèle, zoudt voorzeker een aardig vrouwtje voor mij zijn, want in mijn oogen zijt gij de... »

Maar neen ! Ik doe voorzeker best uw schoonheden en goede hoedanigheden niet te prijzen, want mogelijks zoudt gij daardoor zoo trotsch worden dat gij mij niet zoudt willen ! Daarenboven, wat ik in u hoogacht weet gij sedert lang.

Om kort te maken, ik heb eens ernstig met mezelf over die kwestie geredeneerd en ik ben er tenslotte met mij over akkoord gekomen dat het omtrent tijd wordt voor mij om aan trouwen te denken. Terwijl het ijzer heet was wilde ik het dadelijk smeden en ik sprong van mijn stoel om seffens naar den pastoor te gaan maar ik kwam toen pas tot het besef dat ik daarvoor natuurlijk een passende huisvrouw noodig had !

Daarom zal ik maar zonder dralen met de deur in huis vallen en vragen :

« Angèle, zoudt gij aan zoo'n gekke kerel als ik de hand willen reiken om die niet meer terug te trekken ?... Zoudt gij niet zijn lieve en aardige vrouw willen worden ?...

Er is een spreekwoord dat zegt : « Die mensch is kan missen , maar ik zou er toch mijn kop durven op verwedden dat gij die betrekking bij mij zult willen

aanvaarden, natuurlijk met de verzekering van mijnentwege dat ik het mijne zal bijdragen om de zware huishoudelijke zorgen zooveel mogelijk te verlichten. Aan genoegen zal het u ook niet ontbreken, daarop geef ik u mijn woord.

Nu, beste Angèle, wat denkt gij er van ?... Mag ik eenige hoop koesteren ?... Zult gij « ja » zeggen, of zult gij met uw kop schudden ?...

Ik geef u den raad dit laatste niet te doen, want in dit geval zou ik mij waarlijk in vertwijfeling verhangen,... wel te verstaan aan een andere vrouw !... en dat zoudt gij toch zeker niet willen, he ? Ik zelf geloof echter niet dat ik het zou doen want daarvoor heb ik ù al te lief !

Laat mij dus niet lang op een antwoord wachten en maak ook uw ouders met mijn wenschen bekend ; zij weten dat ik een goede sul ben en dat ik een vast werk heb dat ons zal toelaten de twee eindjes van 't jaar aan mekaar te knoopen.

Als de zaak op goeden voet is, dan kunt ge morgen met een enkel klein teeken mij daarover inlichten, ge vliegt namelijk in mijn armen en geeft me op het onverwacht een hartelijken kus die klinkt als een klok !

Nu, tot ziens, en droom leutig van

uw innig liefhebbende,

Brief om een uitblijvend antwoord te bekomen

Achtbare Juffrouw,

Totnogtoe heb ik de eer niet gehad een antwoord van u te ontvangen hetwelk mij een pijnlijke onzekerheid veroorzaakt.

Ik bid u, wees niet boos op mij wanneer ik het aandurf nogmaals de pen ter hand te nemen om op deze wijze mijn beangst gemoed eenige verlichting te bezorgen.

Stuur mij slechts één enkel woord, of gun mij een blik of een teeken om mij te laten verstaan dat gij mijne liefde niet heelemaal versmaadt. Deze kleinigheid zal reeds voldoende zijn om mij overgelukkig te maken.

Moet ik uw stilzwijgen toeschrijven aan het feit dat uw hart niets voor mij gevoelt ?

Zou het mogelijk zijn dat mijn oprechte liefde, mijn hopen en verlangen, alles te vergeefs zijn ?

Zou het waar zijn dat mijn van liefde smachtend hart nutteloos naar het geringste bewijs van wederliefde hunkert ?

Moeten mijn veelbelovende droomen van geluk en liefde dan voor immer « droomen » blijven ?

Zullen deze dan allen in een wanhopigen twijfel vernietigd worden ?

Moet mijne onzekerheid eeuwig blijven duren zonder dat ik eenige hoop mag koesteren dat op een morgen de zon zal opkomen die voor mij een blijde dag zal aankondigen ?

Dit zijn, onder een groote reeks andere, de vragen die onophoudend mijn onrustige brein martelen.

Ik vraag u dus, aanbeden Juffrouw, door een klein antwoordje een einde te willen stellen aan mijn tergend leed.

Middelerwijl zeg ik u dat, hoe ook uw antwoord moge zijn, ik nooit zal ophouden u lief te hebben.

Na deze plechtige verzekering onderteekent de ondanks alles nog hopende ....

Gloedvol antwoord van een meisje dat het liefdesaanbod van een jongen aanvaardt

Zeer geachte Heer,

Vooreerst mijn oprechte dank om uw brief.

Eerst nieuwsgierig, dan verwonderd, daarna verbaasd en ten slotte getroffen, dat waren de uitingen die mijn geest achtereenvolgens onderging.

Ik wil u niet verzwijgen dat de loftuigingen en vleierijen ontelbaar zijn die ik als jong meisje gedurig in ontvangst te nemen had, maar even snel gingen deze die ik te hooren kreeg de eene oor in en de andere uit en even rap gingen de brieven de stoof in !

Ik weet niet hoe het komt maar alleen met uw brief was dit niet het geval. Van zoohaast ik het adres op de keerzijde van den omslag las, was ik zeer nieuwsgierig. Dadelijk opende ik hem en was verwonderd er

als opschrift te zien staan : « Beminde Juffrouw, ». Hunkerend naar den inhoud die daarop volgde verslond ik als het ware al het overige, hetgeen mij ten zeerste trof.

Tot nu toe kon ik mij niet inbeelden dat een man en een brief zóó'n grooten invloed op mij konden uitoefenen. Dit is zóó waar dat ik het u zelfs niet kàn of wíl verzwijgen : Voor mij zijt gij een echte toovenaar die zich gespecialiseerd heeft om een onvermurwbaar hart tot inkeer te brengen ; ik aanzie u als een man die de kunst kent het hart op zoo'n gevoelige plaats aan te raken dat niemand er kan aan weerstaan van aandoening te trillen...

Ik vraag verschooning om zoo openhartig te schrijven. Ik weet zeer goed dat het niet past aan een jong meisje dergelijke bekentenis aan een jongen te doen, maar waarom mijn hart geweld aandoen door het te doen zwijgen ?... Wàarom mij aan die oude vooroordeelen vasthechten als ik er ten volle van overtuigd ben dat den door mij gewenschte man mij zijn hand aanbiedt ?...

Geloof echter niet dat ik zoo maar onvoorwaardelijk en onberedeneerd toestem. In 't geheel niet.

Bij àlle vertrouwbare personen die u kennen heb ik bescheiden om inlichtingen gevraagd of doen vragen. En telkenmale kwam hun antwoord op hetzelfde neer : « Het is een achtenswaardig persoon van wie men absoluut niets afkeuren kan ; iemand van wie men het evenbeeld hedendaags niet meer kan vinden ! »

Het spreekt vanzelf dat ik ook mijn ouders heb

geraadpleegd, die er ten volle in toestemmen en mij tevens de opdracht geven u mede te deelen dat het hun bijzondere wensch is dat gij hen zoogauw mogelijk met een bezoek vereert.

Aanvaard intusschen de beste groeten van deze die u zeer waardeert.

Een noch aannemend toch afwijzend antwoord van een nederig meisje aan een jongen die een nogal schoone plaats bekleedt

Zeer geachte Heer,

Het gunstige oordeel dat gij over mij hebt, gaat zoo ver boven mijn ware verdiensten dat ik er sterk aan twijfel of ik wel ooit aan uwe verwachtingen zal kunnen beantwoorden. Daarenboven, gij schijnt te vergeten dat ik een eenvoudig meisje ben en dat gij daartegenover een man zijt die door uwe betrekking met vele hoogstaande personen in aanraking komt, waardoor ik vrees dat onze zienswijzen in vele opzichten zullen verschillen.

Ik mag volgens mijne meening maar alleen op de reinheid van mijn hart bogen, maar in tegenstelling daarvan ben ik, evenmin als gelijk welk ander sterveling, niet zonder gebreken. En die gebreken worden bij een gewoon meisje soms minder geduld dan bij dezen die in de samenleving milder zijn bedeeld geworden.

Ik denk ook dat, wanneer gij mij nader zoudt leeren kennen, gij u wellicht zeer bedrogen zoudt zien en de bevinding zoudt opdoen dat ik tot de reeks zeer onvolmaakte schepsels behoor.

Ook, indien ik uw voorstel aanneem, moet ik u zoo gelukkig kunnen maken als gij het verdient en tevens van mij verwacht, en juist dàt vrees ik niet te kunnen verwezenlijken.

Al deze redenen nopen mij er toe u nog geen bepaald antwoord te geven.

Toch mag ik mijn brief niet eindigen zonder u te vragen bij deze gelegenheid de verzekering mijner oprechte hoogachting te willen aanvaarden.

Beste groeten,

Antwoord van een arm meisje op een liefdesverklaring van een rijken jongen

Zeer geachte Heer,

Indien er brieven bestaan die iemand ten zeerste verbaasd doen staan bij het ontvangen en lezen ervan, dan mag deze die ge de eer hebt naar mij te schrijven onder hun getal gerekend worden.

Hetgeen ge me daarin verklaart verwondert mij zoozeer dat ik, om de waarheid te zeggen, niet weet of ik wel dan niet de speelbal ben van een droom.

Onophoudend vraag ik mij af hoe het mogelijk

is dat een arm meisje als ik, het hart heeft kunnen beïnvloeden en veroveren van een jongeling die zulk een hoogen trap in de samenleving bekleedt en waarvan de toekomst zoo schitterend is.

Wel honderd maal heb ik uw brief herlezen en evenveel keeren was ik verwonderd.

Ik zal uwe rechtzinnigheid niet in twijfel trekken, Mijnheer, maar daar eene onzekerheid mijn gedachten benevelt ben ik geneigd te gelooven aan eene inbeelding van uwentwege. En tóch moet ik u bekennen dat ik als iets onbepaalds gevoel dat mij ontroert.

Ik bezweer u, Mijnheer, indien uw hart zich inlaat met een voorbijgaand gevoel, zie dan af van iets dat mijn gemoedsrust zou kunnen storen. Indien integendeel uw schrijven de getrouwe weergave is van hetgeen er in uwe ziel omgaat dan vraag ik u er mij een bewijis van te geven, een bewijs dat betrouwbaarder is dan een liefdesverklaring waaraan een meisje het recht heeft te twijfelen.

Al ben ik fier, geachte Heer, uwe opmerkzaamheim op mij getrokken te hebben, toch gebiedt mijn plicht u niet meer te schrijven zonder de toestemming mijner ouders.

Indien uwe bedoelingen eerlijk zijn, dan verzoek ik u hen daarover te komen raadplegen.

Aanvaard intusschen, waarde Heer, de verzekering mijner hoogachting.

Antwoord van een meisje dat haar woord reeds aan een anderen jongen heeft gegeven

Mijnheer,

Uwe gevoelens ten mijnen opzichte, waarover gij het in uw brief hebt, schijnen mij oprecht te zijn en uit een rechtzinnig hart te komen.

Voorzeker zou ik niet ongevoelig blijven aan uwe liefdesverklaring indien ik mijn woord niet reeds had verpand. Waarlijk, het spijt mij zeer niet toestemmend te kunnen antwoorden aan een man zooals gij die mij zijne hand aanbiedt. Maar ik herhaal het nogmaals : ik ben niet meer vrij.

Ik vraag u, Mijnheer, de verzekering mijner achting voor u, te willen in ontvangst nemen.

Een ander antwoord met hetzelfde onderwerp

Waarde Heer,

Ik wil openhartig tot u schrijven omdat uwe oprechtheid dit eischt.

Dit in acht nemende moet ik u verklaren dat mijne keus op iemand anders gevallen is. Ik zou bijgevolg zonder waardigheid handelen indien ik u eenige hoop moest geven.

Ik denk, Mijnheer, dat deze bekentenis u niet

te hard mochte vallen want de beslissing die ik nam mijn hart aan een man te schenken is reeds gebeurd van langen tijd vóór ik u kende.

Indien ik uwe liefde niet kan aanvaarden, wees er dan ten minste van verzekerd dat ik de grootste waarde hecht aan uwe vriendschap en uwe achting

Ik ben er trouwens stellig van overtuigd dat gij wel een ander meisje zult vinden dat u waardig is en uwe hoedanigheden naar waarde zal schatten. Ik wensch u toe dat ge meer dan schadeloos mochtet gesteld worden voor de onmogelijkheid waarin ik ben uwe hand aan te nemen.

Gelieve intusschen mijn spijt te aanvaarden en te gelooven in mijn rechtzinnige vriendschappelijke groeten.

Een afwijzend antwoord van een meisje dat voor niemand liefde gevoelt

Waarde Heer,

Het doet mij waarlijk leed dat gij u met mij zooveel inlaat want ik moet, tot mijn spijt, uw brief op een zulkdanige wijze beantwoorden dat het u onvermijdelijk zeer onaangenaam zal zijn.

Indien ik openhartig met u wil zijn dan moet ik u namelijk mededeelen dat ik tot nu toe voor om het even wie, nog niet het minste gevoel in mijn hart

heb gewaar geworden dat op zijn minst maar op liefde zou kunnen betrekking hebben.

Hoewel het mij lastig valt u zulks mede te deelen, toch acht ik het mij tot plicht u niets anders dan de waarheid te melden, want volgens ik uw karakter kan beoordeelen meen ik in u een rondborstig persoon te zien aan wie een oprechte verklaring veel aangenamer is dan liefde te huichelen.

Ontvang intusschen mijne beleefde groeten.

Hoogachtend,

Afwijzend antwoord om reden dat het meisje verliefd is

Waarde Heer,

Ik weet waarlijk niet hoe ik eraan moet beginnen om u te laten weten wat mij op het hart ligt...

Op dit oogenblik doe ik mezelf de ernstigste verwijten over mijn gedrag dat de oorzaak ervan is dat gij mij zoo onbewimpeld uw hand en uw hart aanbiedt. Het is waar, ik heb voor u steeds teedere gevoelens gekoesterd, maar zij waren immer, in den waren zin van het woord, vriendschappelijk, zelfs bijna kinderlijk. Dit kwam door uw bedaard karakter en uw hoogstaande waardigheid die mij zoo vertrouwelijk tegenover u maakten.

Nu is het mijn plicht u ervan op de hoogte te

brengen dat ik een oprechte liefde voor een andere jongen voel. Maar deze heeft tot nu de gelegenheid niet gehad met mijne ouders over dit onderwerp te spreken.

Mijn innige wensch is dat gij weldra een ander meisje mochtet vinden dat u nog waardiger is dan ik het zou kunnen wezen, want gij verdient ten volle de liefde van een buitengewoon goed hart.

Geloof mij, goede vriend, het edele vertrouwen dat gij in mij gesteld hebt maakt mij verlegen en tevens trotsch.

Ik stel u de vraag : wees als 't u belieft niet boos op mij omdat ik uw aanbod weiger en blijf voortaan uwe vriendschap schenken aan haar die voor u als eene zuster wil blijven.

Een afwijzend antwoord om reden van ziekte

Geachte Heer,

Met een zeker gevoel van ontroering heb ik uw brief gelezen.

In antwoord hierop laat ik u weten dat ik mij zeer gelukkig zou achten wanneer ik uw voorstel kon aanvaarden, maar eene krankheid, die naar het schijnt ongeneesbaar is, heeft mijn lichaam ondermijnd. Om die reden ben ik vast besloten mijne hand niet aan een man te schenken, want ik weet dat ik hem, in stede van geluk en vreugde te verschaffen, slechts

zorgen en verdriet zou veroorzaken.

Gij zult het mij dus niet ten kwade duiden dat ik u bij deze een afwijzend antwoord laat geworden wat mij reeds op zichzelf zeer moeilijk valt daar ik u als een achtenswaardig man heb leeren kennen.

Aanvaard intusschen, Mijnheer, anderzijds mijne beste wenschen.

Afdankend antwoord door een liefhebbend meisje om reden der tegenkanting van haar ouders

Mijn lieve Vriend,

Hoe zwaar het mij ook valt, tóch moet ik u deze brief schrijven, want ik word er door mijne ouders toe gedwongen.

Sinds ik uw brief ontvangen heb is mijn leven nog erger als in een hel. Toevallig kwam hij in de handen van mijn ouders terecht en ik moest onmiddellijk beloven u kort en goed af te zeggen.

Enkel voor de rust en de vrede heb ik tusschen mij en mijne ouders mijne liefde opgeofferd. Doch wees er van overtuigd dat ik steeds aan u zal denken.

Ik weet wel dat gij mij ten volle waardig zijt en dat mijne liefde, die ik u bereid was te schenken, aan geen onwaardige geschonken zou zijn geweest, doch nooit, zoolang mijn ouders leven, zou het mogelijk zijn oprecht gelukkig te leven.

O, kondet gij eens voelen hoe het in mijn hart steld is... Ik houd zoo zielsveel van u dat ik den indruk heb dat ik van verdriet zal sterven...

Als het me in 't vervolg nu maar niet aan moed en vastberadenheid ontbreekt om u te kunnen ontwijken...

Het eenige dat ik van u verlang is u als man te toonen en mijn voorbeeld te volgen; tracht mij te vergeten want in tegenovergesteld geval vergallen wij nutteloos ons verder leven.

Ik hoop dat ge nog eenmaal met een andere vrouw gelukkig zult worden, want uw toestand gaat mij zeer ter harte.

Vaarwel, beminde vriend.

Uw bedroefde,

Afwijzend antwoord van een meisje om reden van hare hulpbehoevende ouders

Beste Heer,

Niet zonder alles goed gewikt en gewogen te hebben, heb ik besloten het mij door u aangeboden geluk van de hand te wijzen.

De doorslaande reden die mij daartoe noopt is dat ik éénige steun mijner hulpbehoevende, ziekelijke ouders ben die ik niet wil verlaten zoo lang zij leven.

Alhoewel ik niet in staat ben aan uw verlangen

te voldoen, toch kan ik niet nalaten u mijn besten dank te zeggen voor de eer die gij mij aandoet.

Ik wensch u van harte dat ge verder gelukkig mochtet zijn. Ik twijfel er ook niet aan of een persoon zooals gij, met zulke edele hoedanigheden, zal wel een vrouw kunnen vinden die aan de vereischten voldoet waarop volledig aanspraak mag gemaakt worden.

Ik wil ook niet nalaten u te bekennen dat de afwijzing van uwe hand mij lastig valt, maar daartegenover voel ik een verlichting die mij het evenwicht teruggeeft namelijk : het vervullen van mijn plichten als kind ten opzichte mijner bejaarde ouders.

Vergezeld van mijne vriendelijke groeten onderteeken ik

met hoogachting,

Gunstig antwoord van een meisje op een liefdesverklaring

Zeer gewaardeerde Vriend,

Hoe gevleid ik mij ook moge voelen door de loftuigingen welke ge mij toezwaait, toch moet ik u mededeelen dat uw schrijven mij een ware verrassing bracht.

Het is waar, ik had reeds meermalen met u een klein gesprek waaruit ik kon opmaken dat gij van onbesproken gedrag zijt, maar ik dacht niet dat ik in staat was uwe opmerkzaamheid zoodanig op mij te

doen vestigen dat daardoor liefde voor mij zou ontstaan.

Ik heb volle vertrouwen in uwe oprechtheid en dit doet mij besluiten u te antwoorden.

Ik schrijf u dus om u te zeggen dat, zonder dat ik daarom uwe liefde van de hand wijs, ik niets kan beslissen zonder dat gij u vooraf tot mijne ouders hebt gewend. Ik heb hen uw brief getoond. Zij kennen u sinds lang en zullen u vriendelijk ontvangen.

Beste groeten,

Toestemmend antwoord

Lieve Vriend,

Ik was zeer bewogen toen ik uw brief las en haast mij u onmiddellijk het gevraagde antwoord te zenden.

Het is een antwoord dat uit het diepste van mijn hart komt.

Ja, waarde vriend, ù wil ik toebehooren ; voor altijd wil ik in lief en leed de uwe zijn want ik voel dat ik met u en door u gelukkig zal zijn !

Ik hoop dat mijn liefde alles zal bewerkstelligen wat uw verlangend hart in mij zou willen vinden. Zij zal mij steeds waardiger maken omdat ik het geluk heb de uwe te zijn.

Voor u alleen wil ik voortaan leven.

Steeds spraken mijne ouders met de grootste ach-

ting over u. Ik twijfel er dus ook niet aan of zij zullen den band van onze harten zegenen. Ik hoop vurig dat al onze droomen over ons toekomstig geluk mogen verwezentlijkt worden.

Op alle oogenblikken van mijn leven zal mijn ijverigste betrachting zijn uw liefde en uw vertrouwen waardiger te mogen worden.

Gansch aan u,

Liefdesverklaring van een jongen die met zijn eerste meisje heeft afgebroken

Zeer achtbare Juffrouw,

Na een ontelbaar aantal keeren op het punt gestaan te hebben u over de gevoelens van mijn hart ten uwen opzichte te spreken, heb ik mijn plan gewijzigd door het gedacht op te vatten u in de plaats daarvan over hetzelfde onderwerp te schrijven, doch God weet hoeveel maal ik dit ook verschoven heb en dit enkel omdat ik dacht dat ik er u mogelijks zou kunnen door mishagen.

Eindelijk dus heb ik nu toch de pen ter hand genomen en vraag u vooraf dat ge 't mij niet ten kwade zoudt duiden indien ik er u eenigermate door krenk.

Ik voel me namelijk genoodzaakt u ter kennis te brengen dat ik u zoo oprecht en diepgrondig bemin als het maar eenigszins mogelijk is. Deze ge-

waarwording had reeds hare kiem vanaf de eerste maal dat ik u zag, doch toen wilde ik het zelf nog niet voor ernstig aannemen en spotte met mezelf. Maar verder, naar gelang ik in uw aangenaam gezelschap en in nog aangenamer gesprek met u kwam zwelde dit gevoel zoo koortsachtig aan dat ik waarlijk meende dat ik er waanzinnig zou door worden. Toen heb ik uit al mijn krachten gereageerd en u zooveel mogelijk gemeden, doch dit alles was volkomen vruchteloos. En nu is het zoover gekomen dat ik u dit moet mededeelen, zooniet zou ik het aan de boomen moeten vertellen !

Dit is ook geen wonder want uit onze samenspraken putte ik de volledige zekerheid dat ik met een meisje te doen had dat van onbesproken gedrag is, dat het daarenboven een reine ziel heeft, een zacht karakter, een vastberaden wil ; dat het uitzonderlijk openhartig en nederig is. En dit zijn dan nog maar enkele uit de goede hoedanigheden die het bezit welke ik opsom.

Waarschijnlijk zult ge spottend de schouders ophalen bij deze overtuigde woorden van mijnentwege en door uw typische ootmoedigheid zult gij denken dat ik uw hart wil winnen door beredeneerde vleierij. Doch verre van te overdrijven weet ik maar al te wel dat ik een heele brief met de opsomming van uw goede eigenschappen zou kunnen vullen.

Welnu, geachte juffrouw, is het me toegelaten u te beminnen,... of mag ik ten minste hopen ?

Laat het voor u geen bezwaar zijn dat ik reeds verloofd geweest ben want ik geef u mijn volle ver-

zekering dat ik haar nooit hartgrondig bemind heb want nù pas weet ik wat oprecht beminnen is, nu gij op mijn levensweg zijt gekomen ; nu besef ik ten volle dat ik met dit ander meisje onmogelijk gelukkig kon zijn daar zij in alle opzichten volledig in uw schaduw staat.

Mag ik, beste juffrouw, een welwillend antwoordje van u verwachten?

Uw u liefhebbende vriend,

Liefdesverklaring in zelfden zin als bovenstaande

Geachte Juffrouw,

Het zal u voorzeker aardig doen opzien zoo op het onverwachts een brief van mij te ontvangen maar gij zult mijne doenwijze begrijpen als gij zult weten waarover het gaat.

Alles in acht genomen vind ik het nu dom u reeds niet vroeger geschreven te hebben aangezien ik het nu toch doe na het zoo lang te hebben uitgesteld.

Welnu, lieve juffrouw, ik kan het u niet langer verzwijgen welk een groote aantrekkingskracht gij op mij uitoefent sedert ik u ken en die kracht is zóó groot dat gij voor mij als een zon zijt waaromheen al mijn planetengedachten onophoudend cirkelen.

Het is mogelijk dat gij mijne verklaring niet als oprecht zult aanzien daar ik reeds met een ander

meisje in betrekking was, doch waarheidshalve moet ik verklaren dat ik haar nooit zoo zielslief heb gehad als dit voor u het geval is zonder daarenboven nog te spreken over hare voor mij zoo ongewenschte praktijken die me steeds tegen de borst stootten omdat ik zulks aanzie als achter-den-rug-sprekerij en ik het verleden als volledig afgedaan wil beschouwen.

Ik wil dus alleen nog met het tegenwoordige rekening houden en u mededeelen dat ik een nieuw leven wil beginnen en dit nieuw leven heeft alleen ù tot doel zonder hetwelk ik geen bepaalde richting zal kunnen houden.

Met een bevestiging die uit het diepste van mijn oprecht hart komt verklaar ik u dat ik u zoo diepgrondig en onwankelbaar bemin dat ik er een ware behoefte aan heb u te zien en te spreken.

Daarom vraag ik u : Wilt gij er in toestemmen mijn beminde te worden om binnen afzienbaren tijd in het huwelijksbootje te stappen ? Wilt gij mij zoo gelukkig maken als ik het nog nooit geweest ben en ook nooit gelukkiger zal kunnen zijn ?

Het eenige wat ik verlang is een klein antwoordje dat mij op de hoogte zal stellen van uw besluit dat voor mij van overgroot belang is.

In afwachting onderteeken ik hoopvol :

Weer een brief in zelfden zin

Lieve Juffrouw,

Sedert het begin dat ik u leerde kennen heb ik een genegenheid voor u opgevat die bijna aan het ongelooflijke grenst en die genegenheid is zoo overheerschend dat daardoor een liefdevuur in mij ontstaan is dat door niets ter wereld nog kan gebluscht worden.

Gij kent voldoende mijn verleden om te weten met welk persoon gij te doen hebt en het eenige dat gij mij daaruit ten laste kunt leggen is het spijtige geval dat ik reeds kennis heb gehad met een meisje.

Maar moet dan om die reden mijne straf zoo groot zijn dat ik van mijn heele leven geen ander meisje nog zou mogen beminnen? Is het mijne schuld dat ik u niet vroeger heb gekend en niet van uw goede gaven op de hoogte was?

Ik bid u, laat dit geen stronkelsteen zijn om ons toekomstig geluk op te bouwen want ik weet met volle zekerheid dat gij en geen ander in de mogelijkheid zijt mijn levensgeluk te bewerkstelligen.

Ik verzeker u, lieve juffrouw, dat gij ten volle in de rechtzinnigheid mijner woorden moogt gelooven.

Om te eindigen vraag ik van u een wederantwoord dat mij zal mededeelen of gij mijne diepgemeende liefde wilt beantwoorden en van mij een overgelukkig man wilt maken.

Uw beminnende vriend,

Nog een dergelijke brief

Waarde Juffrouw,

Er is maar één feit uit mijn levenservaring dat ik ten zeerste betreur en dat is dat ik eens kennis heb gehad met een meisje. En nu voornamelijk, nu dat ik ù heb leeren kennen komt die herinnering mij bijna onophoudend tergen.

Ja, kon ik maar mijn leven hergaan, hoe heel anders zou ik mijn handelingen richten. Maar aan een gedaan werk is nu eenmaal niets te veranderen en ik moet mij erbij neerleggen.

Doch nu, geachte juffrouw, stel ik u de vraag : Zoudt gij het aandurven een oprecht verliefde jongen te verstooten om reden dat hij eens een meisje heeft gehad van wie hij met zekerheid weet dat hij er nooit gelukkig kon mee zijn ? Zoudt gij er de kracht toe bezitten een jongen te doen wanhopen die in u zijn uitverkoren meisje ziet ?

Neen, niet waar ?

In de plaats daarvan durf ik hopen dat gij mij een aanmoedigend briefje zult laten geworden dat mij ten volle zal verheugen. Gij zult mij laten weten dat ik den moed niet moet laten zakken en een nieuw leven voor mij mogelijk is.

Lieve juffrouw, mag ik een dergelijk briefje zoo spoedig mogelijk van u als gelukbrenger verwachten ? Gij kunt er u geen gedacht van vormen hoezeer ik er naar smacht !

In ongeduldige afwachting onderteeken ik hoopvol :

Uw zeer op u verliefde,

Dergelijke brief aan een meisje dat men goed kent

Lieve

Zocals gij maar al te wel weet heb ik in mijn leven een groote ontgoocheling opgeloopen door het meisje waarmede ik kennis had aangeknoopt en dit viel mij des te zwaarder daar ik er van overtuigd was dat ik zulks niet in 't minst verdiende. Daardoor nam ik het vaste besluit mij door geen enkel meisje in de toekomst nog te laten beïnvloeden.

Edoch, hoezeer is nu het spreekwoord op mij toepasselijk dat zegt : de wil is sterk maar het vleesch is zwak !

Ja, hoever heb ik mij misrekend door op zoo'n lief meisje als u niet voorbedacht te zijn !

Daar gij zoo'n schat van een meisje zijt is het me totaal onmogelijk geworden nog langer weerstand te bieden aan de innerlijke drang die in mij ontstaan is, de drang die ernaar streeft u eenmaal mijn geliefd meisje en later mijn uitverkoren vrouw te noemen.

Ik ben dus gedwongen geweest mijn halsstarrige onverschilligheid te laten varen en heb gehoor gegegeven aan een zoete stem die me onophoudend aanraadt u te vragen of gij er wilt in toestemmen mijn

oprechte liefde te aanvaarden.

Beste Antoinette, wees zoo welwillend mij hier-op van antwoord te dienen. Ik koester de zoete hoop dat gij er zult in toestemmen hetwelk ongetwijfeld de grondvesting zal zijn van ons beider toekomend geluk.

Om te eindigen onderteeken ik

vol van liefde,

BEDANKINGSBRIEVEN OM AANVAARDING

Dankzegging om een gunstig antwoord van een meisje

Geliefde Schat,

Ik weet niet hoe ik u moet bedanken en mijn erkentelijkheid betuigen voor de zoete en teedere bekentenis welke gij mij deedt !

Mag ik waarlijk aan zóóveel geluk gelooven ?... Gij laat mij dus toe u te beminnen en zet mij zelfs aan uwe hand aan uwe ouders te komen vragen ?...

Duizendmaal dank !

Gij hebt de ware toedracht van mijn hart gevoeld.

O, wat schijnt het mij nog lang vooraleer ik u zal kunnen zien, want het is mij onmogelijk eerder dan Zondag te komen.

Dan zal ik met u kunnen spreken, u kunnen zeggen hoezeer ik u bemin, veel beter dan dat ik dit in mijn brief kan uitdrukken.

Ja, liefste Vriendin, gij kunt er u onmogelijk een

gedacht van vormen welk een aangenaam gevoel gij in mijn hart hebt doen ontstaan. Ik zal zooveel te gelukkiger zijn u mondeling mijn zoete gewaarwordingen mede te deelen.

In afwachting van mijn bezoek dank ik u nogmaals en vernieuw de bevestiging dat ik u uit alle kracht mijner ziel bemin.

Uw hartstochtelijk liefhebbende,

Nog een dankbrief

Allerliefste Vriendin,

Is het nu van mijnentwege inbeelding of werkelijkheid dat gij mij bemint ?... Maar neen, ik zie de woorden maar al te duidelijk voor mijn oogen. En uw lieve hand heeft dit geschreven ?...

O ! wat een onuitsprekelijk geluk voor mij ! Waarom mag ik mij niet aan uwe voeten komen werpen om er mijne vreugde en groote liefde te kunnen uitgalmen ?...

Verschooning, ik ben bezig met raaskallen : ik weet bijna niet meer wat ik schrijf want mijne gedachten warrelen te zeer dooreen. Dat komt door het ongeduld dat mij naar het oogenblik doet hunkeren om u persoonlijk mijne liefde te komen uitdrukken !

En hoe smacht ik er naar uwe voor mij zoo bedwelmende bekentenis uit uw mond te hooren her-

halen ! O, welk ongekend geluk zal ik in mij voelen binnenstroomen.

In afwachting van die vervoerende oogenblikken zullen mijn hart en mijne gedachten u geen enkel oogenblik verlaten.

Uw teerbeminnende,

Een derde dankbrief

Teerbeminde Vriendin,

Wat heeft de verklaring van uw wederliefde welke uw brief bevatte, mij geraakt en ontroerd !

Ik word dus wederkeerig door u bemind ?... Welk een geluk !

Welk een zachten balsem heeft die verklaring in mijn hart gestort, want sedert enkelen tijd ging ik onder een onbeschrijflijke foltering gebukt. Alles wat ik hoorde of zag was voor mij een last. Maar nu is dit alles plots veranderd in een aangenaam gevoel dat mij alle doorstane leed duizendvoudig vergeldt.

Mijn levendigste wensch is nu u te zien en u van mijne hartstochtelijke liefde te spreken.

O, wat voel ik mij gelukkig, liefste vriendin ! Gij zijt voor mij het voorwerp van al mijne verzuchtingen en gedachten.

Ik verlang er vurig naar u vele bewijzen te kunnen

geven van mijne teedere, trouwe en oprechte liefde !

Tot ziens !

Uw liefhebbende,

Brief na het ontvangen van een gunstig antwoord

Mijn liefste

O, met welke groote ontroering schrijf ik het woordje « mijn » neder, want is dit niet het « bezittelijk » voornaamwoord van « liefste Pola » ?

Ondanks ik met uw brief in de hand zit die uw gunstig antwoord behelst, toch zit ik nog op sommige oogenblikken eraan te twijfelen.

Verschooning, denk niet dat ik twijfel aan de oprechtheid van uw schrijven. Neen, absoluut niet !... Maar ik twijfel er soms aan of het nu wel waar is, of het soms geen droom is dat ik mij plots de gelukkigste der stervelingen gevoel !...

Ja, mijn beminde vriendin, ik mag u zonder overdrijven verzekeren dat het een der schoonste en zaligste oogenblikken in mijn leven zal blijven de voor mij zoo veelbeteekenende woorden te lezen.

Ik heb ze reeds zoo veelvuldig herlezen dat ik ze zelfs van buiten kan opzeggen, zonder maar één letter te missen ! Voortdurend staan die regels als in gloeiend schrift voor mijn geest en het is me onmo-

gelijk ze te verwijderen. Terwijl ik langs de straat ga sla ik geen aandacht op het drukke verkeer en verlies de voorzichtigheid uit het oog, om en nevens mij te kijken. Dat komt omdat ik steeds in diepe gedachten aan u, ben verzonken ! « Gelukkige jongen, gij het hebt het voorrecht dit lieve meisje te mogen beminnen en erdoor bemind te worden !... » zegt een stem in mijn binnenste en mijn jubelen is zóó groot dat ik alles om mij heen vergeet !

Mijn liefste Pola, het is me niet mogelijk mede te deelen hoezeer ik naar den dag verlang dat ik u ten uwen huize zal komen bezoeken ; sekonden schijnen mij minuten, de minuten zijn uren en de uren als een dag die maar niet wil eindigen !

O, ware ik maar reeds in uw tegenwoordigheid, want dàn alleen zal mijn gefolterde geest de zoo verlangde rust vinden.

Wat heb ik u veel te vertellen en hoe ben ik benieuwd om te weten wat gij mij zult mededeelen !

Met ongeduld wachtende op ons gezellig samenzijn druk ik, in gedachte, zacht uw lieve hand.

Uw hartstochtelijk liefhebbende.

Dankzegging na een gunstig antwoord

Allerliefste

Deze om u mijn hartelijke en welgemeende dank te betuigen om uw gunstig antwoord dat me zoo diep

aan 't hart getroffen heeft en me tevens overgelukkig maakt.

Het was met bevende vingeren dat ik de omslag opende omdat ik dacht dat hij mogelijks een afwijzing kon behelzen. Maar hoe hevig bonsde mijn verlangend maar tegelijk twijfelend hart dat zoo'n verrassing te verorberen kreeg.

Geliefde Rachel, nu ik u deze dankbrief schrijf wil ik er meteen gebruik van maken om u de belofte te doen dat ik in de toekomst al het mogelijke in het werk zal stellen om uw geluk te bewerkstelligen en te bestendigen want indien ik u gelukkig zal weten dan zal dit voor mij het toppunt van geluk beteekenen.

Ik smacht reeds naar ons eerste samenzijn dat mij in de zevende hemel zal brengen.

Zeer voldaan en gelukkig onderteeken ik, u nogmaals dankend,

Dankbrief na een toestemmend antwoord

Beminde

Vooraf en vooral wil ik u bedanken om uw instemmende brief die me zoo goed aan 't hart heeft gedaan.

Eindelijk dus is mijn zielewensch in vervulling gegaan die mij in het bezit stelt van het meisje dat

ik bovenmate liefheb ! En eindelijk ook zal geleidelijk mijn gemoedsrust terugkomen want nu ik door u de mijne te mogen noemen alles bezit wat ik op aarde mij maar eenigszins kan toewenschen, laat al het overige mij volledig kalm en onverschillig.

Had de tijd nu maar vleugelen om de dagen te overvliegen die ons van ons samenzijn scheiden, wat zou ik er gretig gebruik van maken om nog op het huidige oogenblik in uw zoete aanwezigheid te vertoeven !

Ik hunker er zoodanig naar dat ik de som gemaakt heb van het aantal uren die ons samenzijn voorafgaan en er elk uur een aftel !

Mijn lieve schat, wat schijnt het leven me nu aangenaam !

Tot ziens, niet waar ?

Uw u beminnende,

Nog een dankbrief

Beste

Ik heb den indruk dat ik in een voor mij gansch nieuwe wereld terecht ben gekomen. Alles wat ik zie heeft als een ander kleur ; alles wat ik hoor heeft een andere klank en alles schijnt doorsprankeld te zijn door een aangename geur.

Deze gewaarwording spruit enkel en alleen voort

uit het feit dat ik mij voor de gelukkigste aller stervelingen aanzie door het ontvangen van uw zoo vervoerende brief !

Ja, ja, dit heeft me zoo voldaan en tevreden gesteld dat ik niet kan nalaten er u mijn hartelijkste dank om te betuigen en u te verklaren dat de belooning daarvoor niet zal uitblijven en zich zal ontpoppen in het het hoogste denkbaar geluk dat daardoor ons beiden zal te beurt vallen.

Nu ik mij van mijn plicht heb gekweten u mijn innigen dank te betuigen moet ik u bekennen dat ik er koortsig naar hunker om in uwe voor mij zoo zoete nabijheid te vertoeven die nu zoo geheel anders zal zijn dan vroeger daar ik u nu de mijne mag noemen en u met de lieflijkste naampjes zal kunnen aanspreken die mij voordien zoo dikwijls op de tong lagen maar die ik niet dierf uitspreken uit vrees bij u in ongenade te vallen.

Tot straks dus, mijn liefste Klaartje.

Uw dankbare beminde,

LIEFDEBRIEVEN TUSSCHEN VERLOOFDEN

Liefdebrief aan zijn beminde

Mijn liefste Vriendin,

Nu ik de zekerheid heb dat ge de mijne zijt kan ik niet weerstaan aan de begeerte u nogmaals te herhalen hoezeer ik u bemin en hoe gij mij van dag tot dag nog duurbaarder wordt.

Wat is de liefde toch een zonderling iets. Wanneer men bemint denkt men elken dag dat de liefde haar toppunt heeft bereikt, om 's anderendaags reeds gewaar te worden dat men zich over deze meening heeft vergist daar ze nog heviger wordt dan daags te voren.

Is dit bij u ook zoo, mijn bekoorlijke vriendin? gevoelt gij eveneens de liefde in uw hart met den dag aangroeien?... De band die ons bijeenbrengt, wordt hij ook telkens dichter toegehaald?... Is hij u ook reeds onmisbaar voor uw toekomend geluk?...

O, mijn allerliefste vriendin, wanneer ik denk aan de onrust welke ik ondervond vóór den dag waarop ik

van u vernam dat gij mijn liefde deeldet, wanneer ik die tijd vergelijk aan het heden, dan komt een gevoel van teedere erkentelijkheid mijn geluk nog vermeerderen.

Hoe verlang ik naar den dag dat we voor altijd zullen vereenigd worden ; dat we onder ons beiden, zonder getuigen, over de zoete aandoeningen eener oprechte en gedeelde liefde zullen kunnen spreken !

Ik kan u geen bewijzen genoeg sturen om u van mijne liefde te overtuigen.

Om te sluiten stuur ik u een ontelbaar aantal kussen.

Aan u voor mijn gansche leven !

Uw beminnende vriend,

Brief van een geliefde die om een portret vraagt

Mijn Teergeliefde,

Ik ben u reeds een dubbele erkentelijkheid schuldig : de eene om de liefde welke gij voor mij gevoelt en de andere om de verklaring ervan welke gij mij gedaan hebt. Ik zou me dus reeds moeten tevreden houden. Maar toch ontbreekt er iets aan mijn geluk.

Alhoewel mijne gedachten steeds op u gevestigd zijn en mij zonder ophouden uw lief beeld voor oogen tooveren, toch wensch ik vurig een portret van u te bezitten. Ontelbare keeren per dag gevoel ik de be-

geerte om u, al ware het maar in beeltenis, te kunnen aanschouwen en met kussen te kunnen overdekken. Immers, de tijd die wij te samen kunnen zijn is zoo kort !

Indien ge mij een portret van u wildet schenken dan zou het mij mogelijk zijn die lange tusschenpoozen die ons scheiden korter te maken door uw beeld te aanschouwen en er tegen te spreken alsof gij u werkelijk in levende wezen voor mij bevondt.

Ontvang, mijn liefste Vriendin, tegelijkertijd met mijn vraag, de uitdrukking mijner oprechte liefde.

Uw voor gansch het leven toegenegen

Liefdebrief aan een weigerend meisje

Teerbeminde

Zoudt ge mij eens willen verklaren waarom gij de onmenschelijkheid op uw geweten wilt hebben mij zoo diep ongelukkig te maken ?...

Het is mij volledig onmogelijk nog iets te verrichten zonder de gansche uitgestrektheid van mijn ongeluk indachtig te zijn !

Ik kan niet nalaten u nogmaals te herhalen dat gij het éénige en het heilige voorwerp mijner liefde zijt, ik kan niet handelen, denken of zelfs niet eens ademhalen zonder aan u te denken.

Elke blik dien gij gewild of ongewild op mij richt

gaat diep in mijn hart, elk woord welke gij spreekt wordt als het ware in mijn hart gegrift, tot zelfs een onuitgesproken wil van u is als een wet mijner liefde. Ja, ik zal alles wezen hetgeen gij verlangt dat ik zij. Op dit oogenblik ben ik door uw halsstarrige weigering diep ongelukkig en toch draag ik mijn lot gelaten omdat ik weet dat gij er de oorzaak van zijt en dit ondanks het feit dat ik ervan bewust ben dat al de tegenspoed van mijn hart zooveel te meer het uwe schijnt te behagen

En niettegenstaande deze bittere marteling flikkert er toch nog soms een sprankel hoop in mijn verward brein !

Mochtet gij, vooraleer uw mooie oogen voor den slaap sluiten, ze met een weinig belangstelling laten rusten op mijn brief, dan ware deze kleinigheid van u, voor mij reeds een groote belooning.

Aanvaard, geachte Vriendin, de liefdevolle groeten van de naar wederliefde hunkerende

Liefdebrief aan een instemmend meisje

Mijn innig-beminde Vriendin,

Van nu af is mijn bestendig bekommering vernietigd door het feit dat ik door u bemind word.

Welnu, als het geluk van u zal duren zoolang als ik u mijne liefde toedraag dan voorspel ik u dat het nooit zal eindigen !

O, wat hebt gij mij gelukkig gemaakt door niet te aarzelen mij uwe wederliefde te verklaren.

En na het ontroerende « Ik bemin u eveneens ! » in uw brief gelezen te hebben, heb ik daarna uw mond die bekentenis hooren herhalen. Ik zie nog uw bekoorlijke oogen op mij gevestigd die de uitdrukking uwer teedere woorden nog gevoelvoller maakten.

Met buitengewonen dank heb ik uw belofte voor mij te leven met aandoening aanhoord. Ontvang met deze nu mijn belofte : Ik van mijn kant ben besloten mijn gansche leven aan u te wijden ! Aanzie deze woorden als een eed en wees ervan overtuigd dat ik deze nooit verbreken zal. Nooit zal ik u verraden, want hoe langer hoe meer zal ik u met den dag beminnen !

Tot ziens, mijn allerliefste Vriendin.

Uw liefhebbende,

Brief aan een geliefde vergezeld van een geschenk

Mijn allerliefste Vriendin,

Alhoewel ik dikwijls uit uw lieve mond heb vernomen heb dat gij van niemand iets zoudt willen aanvaarden verwacht ik toch dat gij van mij eene uitzondering zult willen maken.

Daarom bied ik u, hieringesoten, een klein geschenkje aan, dat gij als een bewijs mijner innige be-

teekenis gelievet te aanzien. De innerlijke beteekenis ervan is mijn hartelijke genegenheid, de genegenheid van een jongeling die, al kan hij u geen rijkdom en grootheid aanbieden, u een oprecht liefhebbend hart schenkt.

Ik twijfel er dan ook niet aan of het zal u zeer aangenaam zijn en ik zal mij voldoende beloond achten als gij door het aanschouwen ervan, telkens een oogenblik aan mij zult denken.

Stuur mij een antwoordje om te weten of het u bevalt want ik kan zoolang niet wachten tot wij mekaar wederzien om het uit uw mond te vernemen !

Uw u teerbeminnende,

Liefdebrief van een ver verwijderden verloofde

Mijn lieve,

Zooeven ben ik ter bestemming aangekomen en laat u dadelijk, zooals beloofd, mijn eerste brief geworden.

Het spreekt van zelf dat ik u mijn indrukken over de omgeving nog niet kan mededeelen, aangezien ik er nog niets van afweet.

In tegenstelling daarvan, beste Gaby, nu ik hier zoo ver van u af ben, weet ik zooveel te beter wat ik aan u verloren heb. Ik voel mij zoo gansch alleen en verlaten dat ik er behagen in schep mij in te beelden

dat ik nog in uw gezelschap in uw huiskamer vertoef en ik herleef in gedachten de beklemmende oogenblikken die mijn vertrek voorafgingen alsof ze naakte werkelijkheid waren.

Ik zie u nog aan mijne zijde zitten, mijn Gabyke, terwijl een gedrukte stemming in de kamer heerscht. Ons beider gemoed is als beneveld terwijl wij met een onverklaarbaren angst het uur afwachten dat ons als iets noodlottigs schijnt te naderen. Af en toe kijken wij tersluiks naar het uurwerk dat onafwendbaar de tijd inkrimpt en ons dichter tegen het afscheid brengt. De stilte hindert ons en doet ons vreemd aan, daarom zoeken wij iets aan mekaar te vertellen dat opbeurt en middelerwijl het naderende scheiden doet vergeten. Maar voor mij is het vruchteloos, want telkens als ik wil spreken heb ik het gevoel dat er een stok in mijn keel zit. En als gij daarin iets gelukkiger zijt dan ik en het u mogelijk is een versch onderwerp in 't midden te brengen dan is de te bespreken stof bijna onmiddellijk uitgeput zonder ons het gewenschte resultaat verschaft te hebben en weerom vervallen wij in sombere gepeinzen.

Eindelijk breekt het uur aan waarop ik moet vertrekken. Met bedroefde oogen staart gij in de mijne en terwijl gij mijn beide handen uit alle kracht achter mijn rug drukt en mij middelerwijl aldus gevangen houdt in een prangende omknelling, overdekt gij onophoudend mijn aangezicht met vurige kussen !

Uw smart is zoo hevig dat ik mezelf de vraag stel of ik niet misdadig handel met u te verlaten. Maar een innerlijke stem fluistert me toe : « Plicht gebiedt !

Toon dat ge man zijt ! »

In een uitzinnige vlaag kus ik u hartstochtelijk terug en mezelf verder moed insprekend maak ik mij uit uwe omknelling los en verwijder mij overhaastig.

Neen, geliefde Gaby, gij kunt u niet voorstellen welke moeite het me heeft gekost om dit te doen ; het scheen mij toe dat ik een stuk van mijn hart in uw huiskamer achterliet ! Onmogelijk er u ook maar een klein gedacht van te vormen wat het is iemand te moeten verlaten waar men zielsveel van houdt.

Hoe ik buitengekomen ben uit uw huis en verder in het station aankwam is mij een raadsel. Ik weet alleen maar dat ik juist bijtijds was om in den trein te stappen ! In wiens gezelschap ik reisde weet ik evenmin.

Terwijl de trein aanzette bleef ik nog enkele minuten door het vensterraam staren ; ik zag de huizen die weggleden, daarna de boomen en het lieve kerktorentje die in een draaikolk verzwonden. Dat was het einde. Terneergedrukt zette ik mij op den bank. Voor gansch de verdere reis was ik als een wrak. Ik kan alleen nog mededeelen dat ik als een automaat van trein veranderde en maar pas uit die soort verdooving ontwaakte als de treinwachter de naam van het station mijner bestemming riep !

Nu zit ik hier voor mijn brief in een toestand die een weinig beter is daar ik mijzelf gedurig aanmoedig door te zeggen dat er toch niets aan te veranderen valt en er ook wel een eind zal aan komn.

O Gabyke, hoe verlang ik reeds naar dien dag dat ik mij terug in uwe armen zal kunnen werpen !

Schrijf mij dikwijls en maak lange brieven, mijn lieve schat, want dit alleen zal bij machte zijn mijn harteleed een weinig te stillen. Schrijf mij hoe het met u en uwe familie gaat, vertel mij over vrienden en kennissen en aldus zal ik in den waan verkeeren terug in de streek te zijn waar ik zooveel van houd en tevens bij u in de huiskamer te zitten waar gij mij zoo kondet boeien door uw aangename verhalen die uw zoete mond zoo kwistig aan mij ten beste gaf.

In afwachting van een voor mij opbeurende brief beloof ik u zoogauw mogelijk te schrijven over mijn bevindingen uit mijn omgeving en hoe ik het stel.

Ontvang de duizend kussen van uw hartstochtelijk op u verliefde vriend,

Liefdebrief van het meisje aan haar ver verwijderden verloofde

Mijn allerliefste

Gij kunt u niet indenken hoe uwe afwezigheid mij voortdurend martelt. Nochtans hoef ik mij over niets of niemand uit mijn omgeving te beklagen en ware het wèl zoo dan zou ik zulks toch maar van ondergeschikt belang achten en niet eens waard om u te melden gezien gij voor mij àlles vertegenwoordigt !

O, mijn liefste Pieterke, hoe mis ik uw liefkoozingen en zachte streelingen en hoe hard valt het mij uw aangename aanwezigheid te moeten derven waar-

aan ik reeds zoo verwend geworden was ! Want steeds wist gij een goede mop ten beste te geven en wist gij het goed humeur op peil te houden. Ik hield zooveel van uw gezelschap dat het me toescheen dat ge telken keer te laat kwaamt en steeds te vroeg vertrokt !

Waarom is daar nu een eind aan gekomen ?...

« Hoe lang nog, mijn Pietekotje, zult ge van mij verwijderd blijven ?... » Dat is de vraag die me onophoudend door het hoofd vliegt.

Mijn laatste gedachten als ik slapen ga zijn altijd aan u gewijd en 's morgens als ik ontwaak zijt ge weer de eerste die in mijn brein komt.

Ik zie u dan in mijn verbeelding ontwaken, u aankleeden en morgenmalen. Ik zie u aan uwe bezigheden... Maar dan, als ik mij inbeeld dat er mogelijks ook meisjes in uwe omgeving zijn, dan voel ik mij — o, vergeef het mij — een weinig... jaloersch !

Mijn teergeliefd Pieterke, ik weet wel dat het onnoodig is, van u een belofte te vragen, maar toch kan ik niet nalaten u mede te deelen dat ik mij soms bezorgd maak om u en onze toekomst. En deze onnoodige ongerustheid is de oorzaak dat ik mij dubbel ongelukkig gevoel. Dat komt alleen door mijne groote liefde welke ik voor u koester.

Mijn lieve schat, schrijf mij veel, dat zal mij opbeuren. Want niet zoogauw heb ik een brief van u ontvangen of ik verlang reeds naar den volgende. Schrijf mij eens een mooie en lange brief waarin gij mij uw eerewoord herhaalt dat gij mij gaaft op den dag van uw vertrek. Zeg mij dat geen enkel meisje maar de minste kracht bezit u te beïnvloeden en dat

zal mij weer nieuwen moed geven !

Tot de volgende briefwisseling, beste vriend Pieter. Vergeet uw beminde niet en voeg uwe wenschen bij de mijne opdat wij weldra weer mogen te samen zijn en onthoud dat ik gansch aan u ben tot ter dood !

Duizend zoete kussen van

uw geliefde,

Liefdebrief van een meisje aan haar verloofde die in een andere gemeente of stad woont

Mijn lieve

In vergelijking met mij aanzie ik u als overgelukkig : gij hebt uw dagelijksche bezigheden op uw werk waardoor ontelbare gevallen opduiken om afwisseling aan uwe gedachten te geven ; ik, in tegenstelling, ben afgezonderd, droevig en altijd alleen met mijn overwegingen, ik heb volstrekt niets om mijne verveling te verjagen.

Dien toestand is mij onhoudbaar.

Nochtans ligt het in uw bereik dien te verzachten. O, wildet gij maar aan mijn wensch voldoen, dan zoudt gij mij elken dag een mooie brief schrijven waarin gij mij zegt wat gij uur na uur gedaan of zelfs gedacht hebt.

Ik hoop dat gij niet verbitterd zult zijn om mijne veeleischende vraag die voortspruit uit mijne overdreven liefde waarin zelfs een deel jaloerschheid te be-

speuren is die ik echter zooveel mogelijk tracht te vernietigen. Ja, reeds dikwijls heb ik mezelf op de ongewilde gedachte betrapt dat het mogelijk zou zijn dat gij aan andere meisjes blikken zoudt gunnen waarop ik alléén het recht heb en dewelke volledig mijn geluk uitmaken !

Ik bid er u om, beminde vriend Hubert, wees onverschillig en koel voor alle vrouwen, want moest ge zulks niet zijn dan zou me dit doen sterven van verdriet !

Indien gij eveneens een beschrijving verlangt van mijn doorgebrachte dagen, dan kan ik u die in enkele woorden geven, namelijk : « Van den vroegen morgen tot den laten avond is het een onafgebroken treuren als ik u niet zie ! » — En voor mijn gedachtengang : « Altijd aan mijn lieve Hubert ! » Dit is toepasselijk op elke dag die voorbijgaat.

Tot ziens, mijn schat, en vele kussen van

uw liefdevolle vriendin,

Liefdebrief van een jongen die zijn verloofde elken Zondag ziet

Aanbeden

Al is het maar pas van gisteren geleden dat ik in uw aangename tegenwoordigheid vertoefde, toch

kan ik niet nalaten u dezen avond te schrijven want de zoete herinnering aan gisteren houdt mij te zeer bezig. Gedurig stel ik mij de vraag : « Waarom toch moet men afscheid nemen als men zoo gelukkig is ?... »

Ik voel nog immer de warme plaats van uw lieve mond die mij zoo ontroerend en liefdevol kuste en mijn hart van blijde voldoening deed trillen !

Mijn lieve Olga, wist gij maar hoezeer ik u bemin ! Onafgebroken zie ik uw mooie oogen die in de mijne stralen en uw teedere liefde voor mij verklappen.

Ik hoor nog de klank uwer zacht-vleiende stem met de aandoenlijke liefdevolle woorden.

Wat zou ik gaarne voor altijd aan uwe zijde zijn. Ik wenschte alleen maar dat al de oogenblikken van mijn leven vervuld werden met het genot u te hooren en u meteen te kunnen beminnen.

Hoe lang toch is telkens een week vooraleer ik u kan zien, en hooren. Wat valt dit zwaar voor mij die zoozeer aan uw teedere liefdeblijken en diepgaande ontboezemingen houd.

Het is alleen mijne genegenheid ten uwen opzichte en mijne hoop die mij de noodige kracht geven te wachten.

Tot Zondag dus, mijn allerliefste, en aanvaard de hartstochtelijke kussen van

uw verkleefde,

Liefdebrief van een meisje als antwoord op een dergelijken brief als bovenstaande

Beminde Vriend,

Ik heb uw brief ontvangen die mij zeer aangenaam is. Maar toch ben ik zeer bedroefd en teneergedrukt, mijn lieve André, en dit alleen omdat ik u niet bij mij heb.

Ik voel zoo goed dat de man die men bemint alles schoon en aangenaam maakt wat in de omgeving van het betrokken meisje is, ja hij geeft zelfs de voorwerpen een heel ander uitzicht !

Maar hoe groot is dan de tegenstelling voor mij die zulke overtuiging erop nahoud, als de beminde man mij ontbreekt die dit alles als in een sprookje weet om te tooveren ! Hoe lang schijnt mij de dag terwijl ik in de diepste verveling gedompeld ben !

Mijn gemoed komt soms in opstand wanneer ik er aan denk dat de verstrooiingen die gij hebt mij mogelijks van uwe gedachten berooven.

Ik vraag mij af wat er van mij zou geworden indien gij ophield mij te beminnen. Al de genegenheid die mijn hart mogelijks kan bezitten gaat naar u en uwe afwezigheid doet mij diep gevoelen hoe ik naar u verlang en mijne rust erdoor lijdt.

Uwe aantrekkingskracht op mij is zóó groot dat ik op niets of niemand anders mijn gedachten kan vestigen, ja, zij ontrukt mij zelfs aan alles wat met u geen betrekking heeft.

Ik verlang zoozeer naar het oogenblik dat wij eens voor goed zullen mogen bij mekaar blijven en

wij ongestoord van onze wederkeerige liefde zullen kunnen genieten.

Vele liefkoozingen en tot ziens, mijn lieve André.

Uwe trouwe vriendin,

Liefdebrief van een meisje aan haar beminde

Zeer beminde Vriend,

Hebt gij nog niet ondervonden dat er soms iets op het hart drukt dat gij gaarne zoudt mededeelen aan om het even wie, al ware het zelfs aan de boomen, om aldus uiting te geven aan het gevoelen van geluk dat u doorstroomt ?

Welnu, ik ben in dit geval en voel een dringende noodzakelijkheid u te zeggen dat ik u zóózeer bemin, met dit verschil echter dat ik zulks enkel en alleen aan u wil openbaren !

Er zijn veel meisjes die steeds hun hart uitstorten en hun zielsgeheimen verklappen aan hun vriendinnen en deelen hen eveneens hun tegenspoed en vermaken mede. Voor mij echter schijnen deze vertrouwelijkheden veel te heilig. Alles wat in mijn binnenste omgaat mag ik alleen aan ù, mijn éénige vriend, bekend maken ; aan u alleen mag ik zeggen hoe gelukkig ik ben ; aan u alleen mag ik vertellen dat ik bedroefd ben wanneer een lichte wolk het geluk van onze liefde komt beschaduwen.

Bemint gij mij ook met zoo'n vurigheid, mijn teergeliefde Vriend? Ben ik ook àlles voor u zooals gij àlles voor mij zijt? Zou het u nog mogelijk zijn door het leven te stappen zonder mij?

O, hoezeer verlang ik naar den dag dat wij elkaar niet meer zullen moeten verlaten en alle oogenblikken mekaar zullen kunnen zien en spreken!

Ik heb waarlijk soms angst dat wij met dit groot geluk niet zullen begunstigd worden!

Schijnt het u ook toe dat de tijd zoo traag vordert wanneer wij mekaar willen zien en spreken en in tegenstelling zoo snel vliegt wanneer we bij mekaar zijn?

Weerom reeds, hunker ik naar ons eerstvolgend samenzijn waarnaar de uren als met een slakkengang zich voortbewegen.

Nu ga ik mijn brief eindigen. Ik voel mij gansch verlicht en opgefrischt door mijn hart eens te kunnen ontlasten en u te schrijven over mijn groote liefde die mijn gansche leven en mijn heele bestaan behelst.

Tot ziens dus, mijn lieve, beste Vriend, en ontvang in goede gezondheid de liefdevolle kussen van deze die u zoozeer bemint.

Liefdebrief van een jongen die aan den drang niet kan weerstaan te schrijven

Beminde

Al is de dag dat wij mekaar zullen terugzien niet

ver meer af, toch kan ik het niet nalaten u inderhaast een briefje te laten geworden.

Ik kan er maar niet aan doen, mijn liefste, maar dag aan dag wordt ge mij meer en meer onmisbaar en word ik veeleischender om in uw aanwezigheid te vertoeven. Meer en meer krijgt de gedachte in mij vasteren vorm dat wij den dag moeten verhaasten dat wij ons zullen vereenigen om nooit meer te moeten scheiden dan door de dood.

Mijn zoete geliefde, hoe gelukkig zal ik u trachten te maken en u het leven veraangenamen door alles te doen wat maar eenigszins in mijn bereik is. Was het nu maar reeds zoo ver gekomen dan zou ik nu zoozeer niet moeten worstelen tegen de dagen die mij van u gescheiden houden en me als een eeuwigheid duren. Onophoudend staat uw lief gelaat me voor den geest, uw gelaat dat me schijnt tot u te wenken terwijl het zoo minzaam glimlacht.

Het is juist daarom dat ik u tusschentijdig schrijf om van die afwachtende kwelling verlost te zijn en zoodoende in de verkwikkende illusie te leven dat ik in uw gezelschap en tegen u aan 't spreken ben.

Liefste Grisella, nu ik door deze brief te schrijven mij als het ware weer eens dicht bij u gevoeld heb, zal ik nu weerom wilskracht genoeg bezitten om het hoofd te bieden aan dit tergend wachten.

Opgemonterd, geef ik u om te sluiten, duizend liefdevolle kussen.

Uw u liefhebbende,

Liefdebrief van een jongen die weinig tijd heeft om te schrijven

Mijn innig-geliefde,

Zooals gij voldoende weet heb ik zeer weinig tijd om te schrijven maar op dit oogenblik is de toestand me zoo onhoudbaar dat ik mijn bezigheden totaal van kant heb gelaten om voor u, al ware het maar enkele woordjes, te kunnen neerpennen.

Ik zat maar gedurig met het volgende in mijn gedacht : Gezien zij voor mij àlles vertegenwoordigt en er niemand anders buiten haar voor mij van tel is, waarom geef ik dan immer aan mijn werk den voorrang ?

Aldus met mezelf redeneerend zette ik het werk stop, greep de pen en heb me aan het schrijven gezet en dit enkel en alleen om eens mijn liefdevol hart voor u te kunnen uitstorten hetgeen mij wellicht ietwat van mijn koortsachtig hunkeren naar u zal afleiden.

Mijn geliefde, gij weet niet of kunt u zelfs niet inprenten hoe ik gedurig naar u smacht, hoe onophoudend al mijn gedachten aan u gewijd zijn en hoezeer ik weerom verlang naar ons eerstvolgend wederzien.

Had ik maar genoegzaam vrije tijd, hoe dikwijls zou ik u niet schrijven om mezelf in de zoete illusie te laten wegdoezelen dat ik in uw aangenaam gezelschap vertoef en lieflijke woordjes met u wissel.

Verschooning, liefste, dat ik u geen lange brief

kan toesturen, doch ik hoop dat gij zult willen begrijpen dat het me totaal onmogelijk is.

Eenmaal toch zal het beteren en dat zal zijn als het niet meer noodig zal zijn te schrijven en wij voor altijd zullen verbonden zijn door het huwelijk.

Dag mijn lieve Christella, ontvang intusschen de dikke kussen van deze die u tot het einde van zijn leven zal blijven beminnen.

Tot ziens.

Uw liefste

Liefdebrief van een beminnend meisje dat spoedig zou willen trouwen

Allerliefste

Ik ben waarlijk verheugd dat ik eens het besluit neem u te schrijven daar dit mij het genot zal verschaffen nauwer met u in contact te zijn.

Ja, mijn lieve jongen, dag aan dag voel ik meer behoefte om bij u te zijn en ik voel me maar pas voldaan als ik in werkelijkheid in uwe aanwezigheid ben.

Nu voel ik maar wat beminnen in den waren zin van het woord is, nu weet ik maar wat het is als men zijn hart heeft geschonken aan een jongen die men tot in het diepste der ziel liefheeft.

U uit mijn gedachten bannen is eenvoudig iets wat volkomen onmogelijk is. Ik wil meer, veel meer :

ik wil uwe stem hooren die mij zoo van aandoening kan doen trillen ; ik wil u streelen en liefkoozen terwijl ik u alle denkbare liefdewoordjes in het oor zou fluisteren.

Die wensch laat zich nu zoo hevig voelen dat ik u hier de vraag stel : Willen wij bij ons eerste samenzijn de dag bepalen om te trouwen ?

Ik verzeker u : ik zal in mijn heele leven geen gelukkiger dag kennen dan deze die wij zullen uitkiezen om ons voor immer te laten verbinden. Ware hij maar spoedig reeds daar !

Welnu, mijn liefste Renaat, overdenk eens goed mijne vraag, zoodat gij mij bij ons eerste samenzijn uw gedacht daarover kunt mededeelen. Ik hoop dat gij mij met een gunstig plan zult willen verrassen.

Ontvang in gedachte van deze die u hartstochtelijk bemint, de ontelbare kussen die ik u in werkelijkheid zal geven als gij mijne vraag inwilligt.

Gansch aan u,

Nog een dergelijke brief van een meisje

Mijn lieve Vriend,

Zoudt ge kunnen denken door welke bijzondere reden ik u deze brief schrijf ? Waarschijnlijk niet.

Welnu, ik zal u niet lang laten raden.

Ik ben zóó overvol van u en ik bemin u zóó innig dat alles wat ik denk, zeg of doe, als door u ingegeven of bevolen wordt. Daardoor zijt gij geen minuut uit mijn gedachten.

Gezien ik maar al te goed gewaarword dat geen enkele andere man dan u ooit bij mij dezelfde rol zal kunnen vervullen en gezien ik enkel en alleen voor u leef, zou ik zoo gauw mogelijk met u in het huwelijksbootje willen stappen. Daar het er toch eenmaal moet van komen, waarom zouden wij het dan nog langer laten aanslepen? Zijt gij ook niet van mijn gedacht, beste Karel?

Waarom, als wij nu toch met zekerheid weten dat wij als het ware voor mekaar geboren zijn, ja waarom zouden wij ons volledig geluk op de lange baan schuiven?

Ik ben er van overtuigd dat gij mijn voorstel zult willen bijtreden en hoop dat gij met een voorstel bij mij zult komen dat mij ten zeerste gelukkig zal weten te maken.

Ik verlang er reeds zoo naar om uit uw mond te vernemen wat gij mij dienaangaande mede te deelen hebt.

In afwachting van uw instemmend besluit kus ik u vurig in mijn verbeelding.

Uw beminde,

BRIEVEN OM TUSSCHENTIJDIG AFSCHEID TE MELDEN

Brief aan een verloofde van wie men eenigen tijd scheiden moet

Mijn duurbare Vriendin,

Met groote spijt moet ik u mededeelen dat ik genoodzaakt ben mij voor eenigen tijd te verwijderen.

Ik voel dat het mij zeer zwaar zal vallen. Niet dat ik denk dat tijdens mijne afwezigheid iets aan uwe liefde zal veranderen, o neen, verre van daar, want daaromtrent voel ik mij ten volle verzekerd ; ik ken uw hart te goed om mij eenigszins aan uw onwankelbare trouw te doen twijfelen. Maar toch maakt deze scheiding mij onuitsprekelijk ongelukkig want elken dag waarop ik u niet kan zien zal voor mij een dag van lijden en ongenoegen zijn.

Daarom vraag ik u, mij dikwijls en lange brieven te schrijven. Deze zullen voor mij de éénige vertroosting zijn.

Ik, van mijn kant, zal hetzelfde doen : ik zal u de plaats en omgeving beschrijven waar ik ben, en ik zal u alles wat ik beleef tot in de kleinste bijzonderheden mededeelen.

Ach ! was ik maar reeds weder terug !

Tot ziens dus en schrijf veel aan

Uw liefhebbende,

Afscheidsbrief aan een meisje waarmede de jongen in 't geheim kennis heeft

Beste Vriendin,

Deze om u mede te deelen dat ik voor eenigen tijd moet vertrekken.

Al valt het zwaar om van het voorwerp mijner innige liefde verwijderd te moeten leven, toch geeft de gedachte « ik word bemind » mij een zoete troost. Want deze overtuiging weegt genoegzaam op tegen het leed van het scheiden.

Gij kunt u niet inbeelden hoe gelukkig ik mij gevoel sedert ik de verzekering heb dat gij mij bemint ! Ja, dat was stellig het schoonste oogenblik van mijn leven toen ik uit uw lieve mond het ontroerende jawoord vernam. Dit woord zal voor immer in mijn hart gegrift staan.

Sedertdien is de rust in mijn gemoed teruggekeerd. Alle twijfel, die mij voordien zoo wreed deed lijden is

erdoor verdwenen en thans voel ik mij voldaan en gelukkig.

Zeg eens, liefste Vriendin, voelt gij u eveneens zoo gelukkig ?... O, laat mij dat eens weten met een briefje van uw lieve hand vooraleer ik vertrek, dan zal ik toch iets hebben waarmede ik op mijn reis mijn bekommernissen zal kunnen mede verdrijven.

Blijf niet terneergeslagen omdat er eenige moeilijkheden in den weg staan van onze vereeniging. Ik beloof u dat ik mijn best zal doen om deze te overwinnen.

Indien gij er in toestemt zal ik mij, van zoohaast ik teruggekomen ben, mij tot uwe ouders wenden en hen om uwe hand smeeken... Denkt gij niet dat zij zullen toestemmen wanneer ik hen onze wederzijdsche gevoelens voor mekaar verklaar ?

Uw wil mag hierin beslissen. Ik zal alles doen wat gij begeert, want uw geluk gaat mij boven alles ter harte.

Ik bid u, schrijf mij spoedig een lange brief waarin gij mij de gevoelens van uw hart in alle oprechtheid mededeelt ; ik zie die met het grootste verlangen tegemoet.

Uw verkleefde Vriend,

Afscheidsbrief van een meisje

Mijn allerliefste

Wellicht zal het u verwonderen zoo op het onverwacht een brief van mij te ontvangen en dat is zeer begrijpelijk.

Dat ik u zoo plots schrijf vind zijn reden in het feit dat ik van hier vertrek zonder dat er nog mogelijkheid bestaat om vooraf mekaar te zien.

Hoe hard zulks me ook valt, toch is er niets aan te veranderen en het beste dat wij kunnen doen is ons in ons lot schikken.

Ja, het valt me onzeggelijk zwaar maar toch denk ik dat er een mogelijkheid bestaat om deze verwijdering in groote mate te verlichten en dit middel bestaat in het het zooveel mogelijk schrijven van troostende en liefdevolle brieven, want ik weet dat het voor u eveneens lastig zal zijn van mij verwijderd te zijn.

Mijn lieve vriend, al zijt gij uit mijn oogen, toch verzeker ik u dat ge daarom niet uit mijn hart zult zijn want ik blijf u trouw tot ter dood, dat weet ge trouwens wel, niet waar?

Met ontroering zal ik terugdenken aan de aangename stonden die we te samen doorbrachten en ons zooveel geluk verschaften.

In mijn vrije tijd zal ik u zooveel schrijven als het mij maar eenigszins mogelijk is, om zoodoende mijn hartstochtelijk verlangen naar u in de mate van het mogelijke het zwijgen op te leggen. Ik zal u over

mijn bezigheden, over mijn bevindingen in mijn omgeving, in één woord over alles schrijven wat u maar eenigszins belang kan inboezemen.

Hoe gelukkig voel ik mij dat ik een foto van u bezit die ik in de oogenblikken van treurnis zal kunnen uithalen om te aanschouwen en teeder te zoenen, ja, dat zal mij een groote troost zijn.

Beste Trifon, al ben ik nog niet vertrokken, toch verlang ik reeds naar de eerste mogelijkheid die mij zal toelaten mij met oningetoomde liefde in uwe armen te werpen en u in een langdurige omhelzing te kussen.

Het eenige wat ik van u verlang, mijn duurbare vriend, dat is dat ge mij eveneens veel lange brieven zoudt schrijven want het is alleen door uwe brieven dat ik mij zal kunnen schikken in onze afzondering.

Om te eindigen en vooraleer te vertrekken druk ik mijn lippen op uw liefdevolle mond en kus die hartstochtelijk en ontroerd.

Tot later, beminde vriend.

Uw trouwe

Afscheidsbrief van een meisje om reden van een familiebezoek

Beminde

Met diep leed en verplichte gelatenheid moet ik

u mededeelen dat ge mij in de eerstvolgende tijd niet meer zult kunnen zien om reden dat ik voor eenigen tijd naar familie vertrek.

Ik heb gedacht u nog eens te kunnen zien om u daarover in te lichten maar het is onmogelijk. Het is om deze reden dat u schrijf.

Ik kreeg een uitnoodiging van de familie en om hun niet te ontstemmen of te krenken voel ik mij zedelijk verplicht deze te aanvaarden. Ik weet echter op voorhand dat ik me niet oprecht zal kunnen vermaken en dit omdat gij er niet bij zijt, maar zulks mag natuurlijk geen reden zijn omdat ik zou weigeren.

Ja, lieve Arthur, het eenige wat mij bekommert is dat ik u, de éénige persoon waarvoor ik leef, zal moeten missen. Ik weet dat gij onafgebroken in mijn gedachten zult zijn en ik u altijd in mijn verbeelding zal zien. Maar hoe zou zulks ook anders kunnen wanneer men twee harten scheidt die mekaar zoozeer verknocht zijn ?

Het is best dat dit afscheid niet lang zal duren. Ik zal u het bijtijds laten weten wanneer gij mij moogt verwachten. Hoe vreugdevol zal ons wederzien zijn !

Heb dus moed. Met verlangen zie ik reeds de dag tegemoet dat wij weer bij mekaar zullen kunnen zijn om ons door onze liefde gelukkig te voelen.

Tot binnen kort dus, Arthur, en ontvang als afscheid een lange en smachtende kus van

uw teergeliefde

Afscheidsbrief van een jongen die voor korten tijd ergens anders moet gaan werken

Mijn liefste schatje

Het is met een zekere tegenzin dat ik u deze brief schrijf want ik moet u iets melden dat u, zoowel als mij, zal doen treuren.

Ik schrijf u namelijk om u te melden dat ik u niet zooals naar gewoonte zal kunnen komen bezoeken daar ik voor eenigen tijd uit de streek moet om mijn werkzaamheden voort te zetten.

Al is zulks maar voor eenigen tijd toch zal het als een ware foltering zijn u voor zoolang te moeten missen.

Als ik aan het genoegen denk dat mij ons samenzijn verschaft dan sta ik op het punt aan deze verwijdering te verzaken, doch als ik de zaak nuchter overdenk dan voel ik dat ik mij als een wilskrachtig man moet toonen en in acht moet nemen dat dit toch maar een voorbijdrijvend klein wolkje aan onzen gelukshemel beteekent.

Mijn lieve vriendin, wees overtuigd van mijne oprechte gevoelens ten uwen opzichte ; ik verzeker u dat ik deze in alle omstandigheden zal weten te handhaven. Ik twijfel eveneens niet aan uwe goede trouw, maar toch vraag ik u hetzelfde voor mij te willen zijn.

Zooals aan alles, komt trouwens ook aan dit afscheid een einde, te meer daar ik mijn best zal doen om dit zooveel mogelijk in te krimpen.

Schrijf mij intusschen vele mooie briefjes, mijn

lieve Rosette, schrijf mij opbeurend en liefdevol, zoodoende zal ik de foltering van de verwijdering kunnen verdooven en in de meening verkeeren dat ik in uw aangename aanwezigheid ben terwijl ik de lieflijke woordjes hoor die zoo overvloedig uit uw minzame mond kunnen komen.

Als afscheid omhels ik u in gedachte en kus u liefdevol.

Uw aan u verkleefde,

Nog een afscheidsbrief von een jongen

Mijn geliefde hartsvriendin,

Hoezeer het me ook spijt toch moet ik u inderhaast mededeelen dat ik op het punt sta te vertrekken om u voor enkelen tijd te verlaten.

Denk niet dat deze verwijdering aanleiding zal kunnen geven om mijne liefde eenigermate te verzwakken. Integendeel, zij zal een spoorslag zijn om u nog in heviger mate te beminnen dan zulks tot nu toe het geval is want al zijt gij voor mij boven alle meisjes verheven, toch weet ik dat men maar pas beseft welk een uitzonderlijke waarde iets had, als men het eenmaal verloren is... In ons geval echter beteekent dit geen verliezen en het wederzien zal er des te vreugdevoller en gelukkiger om zijn omdat wij tot onzen grooten spijt mekaar voor eenigen tijd hebben moeten missen.

Ik zal mijn vrije tijd benutten om u regelmatig op de hoogte te houden van alles wat mij maar eenigszins meldenswaard mocht blijken en verlang in ruil daarvoor telkens een antwoordje dat mij het afscheid verdraagzamer zal laten schijnen.

Ik ben er van overtuigd, geliefde vriendin, dat gij aan dien kleinen wensch van mij niet zult tekortkomen, waarvoor ik u bij voorbaat mijn besten dank toezeg.

Tot de naaste briefwisseling dus, mijn liefste en denk veel aan deze die u eveneens uit zijn gedachten niet kan bannen.

Om te eindigen geef ik u mijn hartstochtelijkste en verkleefdste kussen.

Uw u minnende

NIEUWJAARSBRIEVEN

Nieuwjaarsbrief van een jongen aan zijn verloofde

Allerliefste

Niet omdat het een heerschende gewoonte is, maar wel omdat mijn hart er smachtend naar verlangt maak ik gebruik van de gelegenheid die nieuwjaarsdag biedt om u mijn vurigste en hartelijkste gelukwenschen toe te sturen.

Voor u zij dit jaar, meer nog, uw geheele leven, een aaneenschakeling van volledige tevredenheid !

Nog nooit in mijn bestaan heb ik den eersten dag van één jaar met zooveel vreugde begroet als thans, want ik weet dat dit het schoonste jaar van mijn heele leven zal wezen omdat het, als 't God belieft, de zoo lang verwachte en tevens de gelukkigste dag zal behelzen, de dag namelijk waarop wij den liefdesband tot een heilig huwelijk zullen sluiten dat ons voor ons gansche leven onafscheidelijk zal verbinden !

Het vooruitzicht van dit benijdenswaardig leven verwekt in mijn hart een onbeschrijflijk gevoel van verheven zaligheid.

Moge ons huwelijk gezegend zijn en blijven opdat wij, door de oprechtste liefde vereenigd, elkander wederkeerig nog vele jaren het leven vroolijk, schoon en aangenaam zouden mogen maken.

Tot ziens nu, mijn teerbeminde Vriendin, breng deze feestdag verder genoeglijk door, maar denk intusschen ook soms aan

uw liefhebbende vriend,

Nieuwjaarsbrief van een meisje aan haar verloofde

Beminde Vriend,

Ik zou alles willen geven indien gij heden, op Nieuwjaarsdag, eens in het binnenste van mijn hart kondet lezen om u te vergewissen hoe hevig mijne liefde is die ik voor u gevoel en met welke teedere wenschen dit hart voor u vervuld is.

Soms denk ik in een paradijs te zijn daar een onnoembare wellust mij vervult door de gedachte dat ik de gelukkige stervelinge ben die u den mijne mag noemen !

Ja, beste Vriend, het is geen droom, geene zinsbegoocheling dat ik aan u alles heb hetgeen de wereld mij mogelijks kan aanbieden. Deze zoete overtuiging vervult mijn hart met de levendigste vreugde. Onder den invloed van deze vervoering bied ik u mijn vurigste heilwenschen aan voor uw gezondheid, welzijn en ge-

luk, want gij zijt mijn allerduurbaarste !

In de hoop dat gij weer spoedig bij mij zult wezen, kus ik u in gedachten, terwijl ik ongeduldig uwe komst verbeid.

Uw minnende,

Nog een nieuwjaarsbrief

Geliefde Zielsvriendin,

Bij het begin van dit nieuwe jaar werp ik eens een terugblik op het verleden en roep nog eens de zalige momenten van het heengevlogen jaar voor mijn geest ; en het overdenken van die stonden is zoo krachtig dat ik al die genoeglijke oogenblikken als in werkelijkheid herleef. Natuurlijk denk ik ook aan dien mooien Zondagnamiddag waarop ik te midden der schoone natuur u voor het eerst verklaarde dat ik u hartstochtelijk liefhad en dat gij mij met fluisterende stem de verzekering gaaft uwer wederkeerige liefde.

Ik denk vooral aan het aangenaam gevoel terug van dien keer toen ik het waagde u den eersten kus te geven, waarop gij mij zoo ontroerend een langen kus terugschonkt.

Dit zijn de gebeurtenissen waarop ik nu met aandoening terugdenk en die mij zoozeer verheugen.

Aldus is het jaar voor ons in liefdevolle stemming verloopen waarop een nieuw verschijnt dat de vervul-

ling van onze wederzijdsche hartelijkste wenschen zal aanschouwen. Daarom begroet ik het hartelijk, hopende dat het ons minstens zoo gunstig zal zijn als het verledene.

Ik wensch u voor het nieuwe jaar alle heil, gezondheid en voorspoed.

Maar de vurigste van al mijn wenschen is wel dat de dag spoedig moge aanbreken waarop ik u de mijne, gansch de mijne zal mogen noemen en gij mij als een liefhebbende vrouw terzijde zult staan om mij volledig gelukkig te maken !

Uw trouwe vriend,

Antwoord van een meisje op een Nieuwjaarsbrief van haar verloofde

Mijn geliefde Vriend,

Het zou mij onmogelijk zijn u duidelijk te maken hoezeer uw brief, met het begin van het nieuwe jaar mij geworden, mij heeft verblijd.

Uwe gevoelens en uwe wenschen welke gij mij toestuurt, zijn juist dezelfde als deze waarmede ik u van antwoord dien, mijn lieve schat !

Ach, kon ik maar vleugels aan den tijd zetten om den gewenschten dag van onze vereeniging spoedig te doen aanbreken !

O, mochte de toekomst u in zulkdanige mate

gunstig zijn zooals gij het door uw bijzondere kennissen en uw goed karakter verdient, dan ware een deel van mijne wenschen vervuld.

In de hoop u spoedig te zien, blijf ik, met de verzekering van mijn onwankelbare genegenheid,

uw trouwe vriendin,

Nieuwjaarsbrief van een jongen met het doel de liefde van een meisje te winnen

Lieve juffrouw,

Met deze kom ik u als goede vriend een gelukkig jaar te wenschen, een jaar dat overvol is van door u vervulde betrachtingen indien deze u eenig voordeel zouden kunnen bijbrengen. Mochtet gij gelukkig, waarlijk gelukkig zijn ! Dit is zonder meer de oprechte wensch die van uit het diepste mijner oprechte ziel komt en niet vergeleken mag worden met deze die maar al te dikwijls oppervlakkig geuit worden.

Beste juffrouw, ik kon niet nalaten u deze nieuwjaarsbrief te sturen, temeer nog daar ik reeds lang van zin was u eens te schrijven. Nu neem ik dus van deze jaarwisseling gebruik om u niet alleen mijn beste wenschen maar tevens mijn verknochte liefde aan te bieden.

Misschien hadt gij reeds wel een voorgevoel of zelfs de betrekkelijke zekerheid dat ik u beminde, maar dat is natuurlijk niet voldoende. Het is vanzelfsprekend dat ik u zulks moet bekennen.

Dat is hetgeen ik hier nu doe. Ik wil u zwart op wit de bevestiging geven van mijn onwankelbare en diepe liefde die ik reeds zoo lang voor u koester maar die ik tot hiertoe om een kinderachtige terughoudendheid angstvallig voor u trachtte verborgen te houden.

Welnu, lieve juffrouw, denkt gij dat het tusschen ons tot een overeenkomst zou kunnen komen? Of zou ik mij, tot mijn groote spijt, bedrogen hebben door te durven veronderstellen dat gij mogelijks voor mij ook iets voelt? Maar neen, dat zou waarlijk te wreed zijn moest ik mij daaromtrent vergist hebben!

Het eenige dat ik voor het oogenblik verlang dat is een klein antwoordje dat mij dienaangaande zal inlichten en mij tevens ten volle zal geruststellen.

Ontvang bij deze, geachte juffrouw, de verzekering mijner achting en tevens mijne

Beste groeten,

Nog een dergelijke brief van een jongen

Aanbeden Vriendin,

Heil! Zegen en oprecht geluk! Dat is hetgeen ik u met de jaarwisseling van harte wensch.

Onze vriendschap, uw bevalligheid en mijne onweerstaanbare genegenheid voor u hebben er mij toe aangespoord om u deze goede wenschen toe te sturen.

Ja, lieve Clara, door de samenspraken die ik enkele malen met u had, heb ik mij zoodanig tot u aangetrokken gevoeld dat ik u terloops van elke nieuwe dag niet meer uit mijn gedachten kon bannen. De oorzaak daarvan was dat ik vastgesteld had dat gij een meisje buiten alle andere zijt. Waarlijk, ik heb genoegzaam uit uwe woorden opgemaakt dat de oprechtheid van hart en ziel, die bij andere meisjes bijna altijd ontbreekt, bij u een hoofdhoedanigheid is en daardoor heb ik langzaam maar zeker de overtuiging gekregen dat ik u bemin !

Ja, ik bemin u zooals ik mij nooit heb ingebeeld te zullen kunnen beminnen. Uw bekoorlijk beeld staat altijd voor mijn oogen en uwe uitzonderlijke gaven zitten onophoudend in mijn gedachten, bij zoover dat ik het plan opgevat heb u te vragen of gij mijn bemind vrouwtje zoudt willen worden.

Indien gij mijn voorstel aanvaardt dan geef ik u de waarborg dat ik alles zal doen wat eenigszins in mijn macht ligt om u oprecht gelukkig te maken en dit geluk daarenboven te bestendigen.

In de zoete hoop een gunstig antwoord te zullen ontvangen sluit ik mijn brief met mijne

liefdevolle groeten,

Nieuwjaarsbrief van een jongen die met het meisje nog niet heeft gesproken

Geachte juffrouw,

Al heb ik nog niet de mogelijkheid en het genoegen gehad met u in gesprek te komen, toch durf ik het aan met het begin van het jaar u alle geluk en voorspoed toe te wenschen die gij zoudt durven hopen, een jaar waarin dat gij al uw blijde verwachtingen mochtet verwezenlijkt zien !

Wellicht zult gij u bij den eersten oogopslag in den brief afvragen wat er de oorzaak of de drijfveer van mijn schrijven mag zijn. Welnu, ik zal u niet langer in die onzekerheid laten : het is door het feit dat ik mij in zulke mate tot u aangetrokken voel dat ik gewaarword dat ik u bemin.

Denk nu niet dat mijne liefde maar oppervlakkig is omdat ik nog met u niet eens heb gesproken. Verre van daar.

Ik heb het ook zoo ver niet laten komen mijne liefde te laten ontkiemen voor het eerste het beste meisje. Hoegenaamd niet. Ik ben nopens u genoegzaam ingelicht om te weten dat gij een eerzaam meisje met een onbesproken gedrag zijt.

Deze inlichtingen, evenals uwe ootmoedige bekoorlijkheid en uw zoo aantrekkelijke lieftalligheid hebben mij zoozeer beïnvloed dat ik u meer en meer heb beginnen beminnen bij zoover dat ik er niet meer kon aan weerstaan u daarvan de bekentenis te doen die ik nu met het begin van het jaar als de best ge-

schikte moment heb gevonden.

Achtbare juffrouw, ik vraag niet van u dat gij overhaast een besluit zoudt treffen ; ik geef voldoende tijd om te overwegen om eveneens inlichtingen over mij in te winnen. Eerst daarna verhoop ik een antwoord te bekomen dat mijn onrustige ziel zal bevredigen.

Hoopvol toegenegen,

Antwoord van een meisje op een liefdeverklarende nieuwjaarsbrief

Waarde vriend,

Het was met een blijde verrassing dat ik uw brief las. Ik kan dan ook niet anders dan uw schrijven beantwoorden met mijne wederkeerige wenschen voor het nieuwe jaar hetwelk voor u uwe hoopvolle verwachtingen moge vervullen.

Ik zie daarin ook dat gij mij uw liefde aanbiedt, doch daarop kan of mag ik echter geen eenzijdige persoonlijke beslissing nemen alhoewel ik u wil bekennen dat ik u eveneens niet ongenegen ben. Mijne ouders hebben te dien opzichte ook nog hunne meening te laten kennen. Doch, aangezien ik meen dat zulks waarschijnlijk geen onoverkomelijke hinderpaal zal zijn, raad ik u aan u eens persoonlijk tot hen te wenden. Ik zal hen vooraf ervan op de hoogte brengen en hun meteen de verdere inlichtingen verstrek-

ken die ik over u bezit.

Het zal dus afhangen van uwe komst en den uitslag van uw onderhoud, die ik vooraf als gunstig durf bestempelen, of er tusschen ons inzake liefde een akkoord zal kunnen tot stand komen.

In afwachting van uw bezoek, bied ik u, beste vriend, mijne vriendschappelijke groeten aan.

VERWIJTBRIEVEN VAN JALOERSCHE VERLOOFDEN

Brief van een jaloersche jongen

Duurbare Vriendin,

Ik vrees maar iets en dat is dat gij mijn brief als een beleediging zult aanzien, maar toch kan ik er niet aan weerstaan u mijne bekommeringen te openbaren.

Gij weet zeer goed welke heilige beloften gij mij gedaan hebt en ik heb er ook een diep geloof aan gehecht. Nochtans heeft men mij medegedeeld dat gij met andere jongens zoo beminnelijk en vroolijk omgaat !

Ik weet wel dat deze doenwijze bij u als een natuurlijke karaktertrek moet bestempeld worden en dat het u moeilijk, zooniet onmogelijk valt deze in te toomen bij om het even wie u nadert. Maar toch is dit als een steek in mijn hart telkens als ik bestatig of verneem dat gij met iemand anders buiten mij zoo blijgeestig kunt omgaan.

Ik vraag u dat gij mijne opmerking niet euvel zoudt opnemen en mij deze uitlating zoudt vergeven want ik kón niet anders dan u eens mijn gevoelen kenbaar maken. Het werd mij ingegeven door het teeder doch vermoedenkweekend hart dat gij genoegzaam kent. Ik ben er zóó diep van doordrongen het ideale meisje voor mij gevonden te hebben dat ik in ieder jongeling die u nadert een mededinger zie.

O, wat zou het wreed zijn en welke foltering zou het voor mij beteekenen uw teedere ontboezemingen aan een andere jongeling te zien overdragen en hem te zien kwisten met de liefkoozingen waaraan ik zooveel prijs hecht !

Mijn bekommeringen zijn zonder twijfel kinderachtig en onrechtvaardig, daarom vraag ik u dat gij medelijden zoudt willen hebben met mijne liefde die een zieke geest als leider heeft.

Tot ziens, schat van mijn onrustige ziel.

Ondanks mijn kwellende gedachte blijf ik voor immer

uw trouwe vriend,

Verwijtbrief van een jaloersch meisje

Beste vriend

Uit gewoonte begin ik mijn brief met te zeggen « beste vriend », doch ik twijfel er zeer sterk aan of ik nog wel goed doe u aldus aan te spreken.

Men heeft mij namelijk de volle verzekering gegeven dat gij mij, als de gelegenheid u gunstig is, totaal uit uwe gedachten bant en zooveel als het u lust met andere meisjes flirt. Daarbij komt ook nog het feit dat gij u, terwijl gij van rond mij zijt en er de kans toe ziet, u ook nogal losbandig aan den drank overlevert. Zulks ondanks al uwe tegenovergestelde beloften.

Welnu, René, dat zijn voor mij twee grove zaken die ik zoo maar niet zonder gevolg mag laten voorbijgaan daar gij daardoor niet alleen u, maar ook mij in opspraak brengt.

Noemt gij dàt uwe beloften gestand houden, die gij mij zoo dikwijls liefdevol in het oor fluisterdet? Noemt gij dit trouw zijn aan uw meisje? Is dit uw voorbeeldig gedrag dat ik in u als een goede eigenschap waande?

Neen, René, nu ondervind ik maar al te wel hoe dom het is geloof te hechten aan woorden die niet rechtstreeks uit het hart komen en het gematigdste woord dat ik kan vinden om u met een typeerende naam te betitelen is « huichelaar » !

Er is mij maar iets onmogelijk en dat is : de reden gissen waarom gij aldus ten mijnen opzichte handelt en waarom ik zulks verdiend heb.

Gaarne zou ik daar eens uw uitleg over vernemen.

Uw gekrenkte vriendin,

Antwoord van een zich gehoondvoelende jongen op een dergelijke brief als voorgaande

Vriendin

Veel beter zou ik maar rechtstreeks mijn brief beginnen schrijven zonder uw naam als opschrift neer te pennen, want die naam die anders in mijn gedacht niet kon komen zonder dat hij mij van aandoening deed trillen en middelerwijl zooveel zoete herinneringen opriep, is thans de naam van een meisje dat mij tot in het diepste mijner ziel heeft gekwetst door geloof te hechten aan achterklap en me daarenboven te durven beleedigen met een verwijtbrief en een gemeene scheldnaam.

Zulk affront dat gij mij aandoet kan ik onmogelijk verkroppen daar dit mij het bewijs levert dat gij liever het oor leent aan personen die er steeds op uit zijn iemand te bekladden, dan naar mij die u in alle oprechtheid liefhad.

Uw allereerste plicht ware geweest nadere inlichtingen aan geloofwaardige personen te vragen en eerst dàn zoudt gij in een bevestigend geval van het veronderstelde feit mogen handelen hebben zooals gij dit nu doet.

Uwe zoo ongegronde als hevige jaloerschheid waarschuwt mij voor de toekomst daar ik nu maar al te wel gewaarword dat zulk karakter niets anders dan redeloos kan zijn.

Ten zeerste door uw schrijven gehoond, onderteeken ik :

Brief van een jaloersch meisje

Vriend

Ik dacht het wel dat mijn geluk niet bestendig kon zijn ; ik voelde me waarlijk al te zeer gelukkig door onze liefde. Ik was er van bewust dat er geen heerlijke en weldoende zonneschijn mogelijk is zonder dat er eens wolkjes voorbij de lichtbron komen, maar ik was er ver van af te durven denken dat er plots zulke onweerswolk voor mijn gelukszon zou komen !

Waarom, Oswald, zijt gij zoo hardvochtig mij te durven ontrouw zijn ?... Waarom doorpriemt gij mijn hart zonder dat ik u iets misdoe ?

En zeggen dat ik alles in het werk stelde om u het leven zoo aangenaam te maken als ik maar kon ! Is dat nu mijn loon ?

Wat hebt gij er eigenlijk aan, uw liefde aan andere meisjes aan te bieden ?... Zijn die dan werkelijk zóóveel beter voor u dan ik het ben ? Of zijt gij het die met uw liefde te koop loopt ?

Indien de eerste vraag waar is dan leg ik er mij bij neer, maar als in tegenstelling de tweede bevestigend moet beantwoord worden, dan kan ik niet anders dan mij schamen ooit betrekkingen met u te hebben aangeknoopt !

Daar ik echter weet dat het voor gelijk welk ander meisje volkomen onmogelijk is een oprechter liefde voor u te koesteren dan mij, zoo kan ik niet anders dan de tweede veronderstelling voor waarschijnlijk

houden.

Beste Oswald, indien gij verkiest dat ik mijn liefde voor u niet volledig het zwijgen opleg, dan is het hoog tijd dat ge van gedragslijn verandert.

Met gekwetst hart eindig ik mijn brief, doch sluit vergevingsgezind.

Verwijtbrief van een jongen

Vriendin

't Is met een beklemmend hart dat ik u deze brief schrijf, maar ik kan er niet meer aan weerstaan het toch maar te doen want nu ben ik er ten volle van overtuigd dat ik er toe gerechtigd ben.

Renilde, ik geloof dat ik mij deerlijk bedrogen heb ten opzichte van uw trouw en standvastigheid in uwe liefde voor mij want ik word duidelijk gewaar dat gij uwe minzaamheid en bevalligheid ook aan andere jongens deelachtig maakt.

Waarom maakt gij nu eigenlijk misbruik van mijne oprechte toegenegenheid voor u? Of vindt gij mij belachelijk omdat ik te zacht en te voorkomend met u omga?

Ik vraag mij ernstig af of ik mij dat mag blijven laten welgevallen zoo'n handelwijze van u te dulden. Dientengevolge heb ik mijn besluit genomen : Indien gij op dien weg blijft voortgaan dan zal ik mij ge-

noodzaakt zien mijne liefde voor u het zwijgen op te leggen want onder zulke voorwaarden zou ik mij nooit gelukkig kunnen voelen.

Ik hoop echter, Renilde, dat gij de gegrondheid van mijn besluit zult begrijpen en zult inzien dat gij verkeerd handelt. Ik vraag niet te veel van u ; ik vraag maar dat gij voor mij zult doen zooals ik voor u doe, noch min noch meer. Enkel op deze voorwaarde zal ik mijn diepe liefde voor u blijven handhaven.

Aanvaard, Renilde, mijne liefdevolle groeten.

Uw liefdevolle

BERISPINGS- EN VERONTSCHULDIGINGSBRIEVEN OVER BEGANE FOUTEN

Antwoord van een meisje dat haar jaloerschen beminde vermaant

Lieve Vriend,

Wat zouden wij diep ongelukkig en beklagenswaardig zijn indien ik uw voorbeeld navolgde ! Er zou geen enkele dag kunnen voorbijgaan zonder dat wij overhoop liggen.

Juist om deze reden wil ik u doen begrijpen dat uw krakeel ongewettigd is en dat mijne inborst niet zoo slecht is als gij wel beweert.

Door uw schrijven, dat mij hevig kwetst, heb ik een gegronde reden om mij over u te beklagen, doch ik wil het offer brengen mijne ontevredenheid het zwijgen op te leggen en dit alleen om de overeenkomst die steeds tusschen twee minnende harten moet heerschen, moet bewaard blijven.

Haast u dus om uw ongelijk te bekennen, het zal

u niet moeilijk vallen om vergiffenis erover te krijgen. Moest gij integendeel aarzelen zulks te doen dan zal dit gedachten in mij doen ontstaan die niet in uw voordeel pleiten. Gij zoudt mij steeds twistziek, onverschillig, koud en ontevreden ten uwen opzichte vinden en dit zou ùw werk zijn. Ik weet dat het mij moeilijk zou vallen die rol te spelen doch ik zou het volhouden om een ondankbare te straffen die met mijn achting den spot drijft !

Onze toèkomst is in uwe handen, aan u dus om er van te maken wat gij verkiest.

In afwachting bied ik u

mijn verkleefde groeten,

Een ander brief aan een jaloerschen verloofde

Vriend

Ik heb uw brief ontvangen waarin ik met groote verwondering bestatig dat gij wantrouwen koestert ten mijnen opzichte. O, wat zijn uwe vermoedens onrechtvaardig en ongegrond ! En toch vergeef ik u die dwaling omdat zij in mijn oogen het bewijs van een buitengewone liefde voor mij is.

Ik bid u echter in 't vervolg redelijk te willen zijn. Open goed uwe oogen en dan zult gij zien dat mijn gedrag onberispelijk is en ik bijgevolg geen verwijt ver-

dien. Wees de Voorzienigheid dankbaar, mijn vriend, omdat hij u een vrouw heeft laten beminnen welke ten volle begrijpt hoezeer deze menschen te beklagen zijn die hun hart openstellen aan duizend ingebeelde mogelijkheden, die zij, door zich niet bijtijds in te toomen, op den duur voor werkelijkheid nemen.

Moesten vele meisjes in mijn plaats zijn, dan zouden zij u door dergelijke verdachtmakingen eenvoudig den rug toekeeren om u daarvoor te straffen.

Maar ik zal immer voor u dezelfde blijven want de beloften die ik u gedaan heb zijn rechtzinnig en onverbreekbaar.

Om te eindigen geef ik u den gulden raad : Verdrijf van u die onzinnige vermoedens die, volgens ik zie, onnoodig aan uw geluk en uw rust knagen.

Uw trouwe vriendin,

Nog een vermaningsbrief

Waarde Vriend,

Uw verwijtende brief heeft mij zeer getroffen, des te meer omdat de geheele inhoud ervan geen de minste reden van bestaan heeft. Indien gij op dien weg blijft voortgaan zal dit smadelijk en onhoudbaar voor mij worden.

Gelieve wel in acht te nemen dat ik zeer goed begrepen heb hoe ernstig de beloften zijn die ik u deed en welke plichten ze me opleggen. Maar geen enkele

maal heb ik verondersteld dat, als ik mij aan verbond, ik mij als tusschen vier muren zou moeten opsluiten hebben op gevaar af van beschuldigd te worden over onvoldoende genegenheid die ik u toedraag of te veel lieftalligheid jegens anderen.

Ligt het waarlijk in uwe bedoeling dat ik alle jongelingen die mij sedert lang hunne vriendschap bewijzen, uit mijne tegenwoordigheid moet bannen? Moet ik nu al die personen mijden welke nog nooit door een misplaatst woord reden hebben gegeven tot de minste klacht? Moet ik nu ophouden vriendelijk te zijn om u niet te vertoornen?

Overweeg eerst goed en antwoord mij dan eens openhartig op de vraag: Wat berispelijks vindt gij in mijn gedrag? Ik bid u, beste vriend, laat uwe verwijten achterwege en toon mij eens ernstig waarin ik onvoorzichtig of lichtzinnig ben geweest.

Indien gij mijne liefde wilt behouden, wees dan deze dien gij vroeger waart, jaag die onrechtvaardige vermoedens uit uw hart en gun mij een oordeel dat aan mijn gedrag en aan uwe vriendschap voor mij, betaamt.

Van nu af vergeet ik uw brief en verwacht een andere die mij zal verklaren dat ik mijn geluk en mijn toekomst niet heb toevertrouwd aan een jaloersch persoon.

Intusschen blijf ik

uw gansch toegenegen vriendin,

Brief van een jongeling die zich over de koelheid van zijn meisje beklaagt

Mijn innig-gelietde,

Ik voel mij er toe genoodzaakt u door middel van deze brief met den toestand van mijn gefolterd hart bekend te maken ; mijn hart, dat toch zóó gevoelig is als het om u gaat.

Wat mij op dit oogenblik zoozeer kwelt is uw gedrag ten mijnen opzichte. Tevergeefs heb ik naar een afleiding voor mijn geschokt gemoed gezocht. O, indien ge maar wist welke noodlottige gedachten mijn ziek brein doorwoelen !

Hoe dikwijls vraag ik mij af : Is dit mijn vroegere mij zoo innig liefhebbende vriendin ? Wat is haar genegenheid voor mij verminderd !

Doch ondanks alles is het mij onmogelijk te gelooven dat het wel degelijk zóó is, want moest ik het wèl gelooven dat zou het waarlijk te wreed voor mij vallen.

Zeg mij eens, lieve Vriendin, ben ik mogelijks uw éénige vriend niet meer ?... Is de tijd van onze liefde, die ik voor oneindig aanzag, nu reeds ten einde ?...

Nóg ben ik geneigd te denken, mijn geliefde, dat het een voorbijgaande luim is geweest die alle stervelingen wel eens bezielt. Welnu, indien het zóó is, tracht u dan daarboven te stellen door de gedachte aan onze liefde en de onmogelijkheid onze harten te scheiden.

Ik verwacht dus, mijn beminde Vriendin, dat gij mij terug door uw voortreffelijk hart zult bewijzen dat

er niets ter wereld bij machte is onze liefde te verbreken.

Zonder van u een antwoord te vragen of te verlangen zal ik, zooals gewoonlijk, u verder komen bezoeken en onderteeken met ontlast hart,

uw trouwe,

Liefdebrief van een meisje aan haar koelen verloofde

Mijn zeer beminde

Zijt ge nu van plan uw vriendin ziek te maken?

Waarlijk, indien gij in dezen zin blijft voortgaan dan zal ik nog genoodzaakt worden aan te nemen dat ge mij niet bemint.

Wilt ge mij eens in alle oprechtheid mededeelen wat ik u mogelijks ongewild heb misdaan?...

Ik voor mij heb den indruk dat mijne liefde, waarvan ik zoovele blijken heb gegeven, u nog niet voldoende is om mij wat meer oplettendheid en genegenheid toe te wijden..

Of hebt gij misschien voor leiddraad genomen mij zooveel minder te beminnen als ik u teveel liefde toedraag?

Dat is ook mogelijk, want op het tijdstip dat ik u nog niets bekend had over mijne wederkeerige liefde ten uwen opzichte, dan waart gij zoozeer bevreesd

mij te mishagen ! Ja, wat waart gij toen, in tegenstelling van nù, een en al minzaamheid en goedheid !

Beste Vriend, moet ik mij nu alleen tevreden stellen met herinneringen ? Ik bid er u om, word weer deze dien gij vroeger waart en houd op met zoo koel te zijn tegenover mij en mij door uwe verwaarloozing de wanhoop in het hart te jagen.

In de hoop van een gunstige wending, geef ik u de verzekering uwe vriendin te blijven voor gansch het leven.

Uw teedere

Goede raad van een meisje aan haar onverschilligen verloofde

Mijn beminde Vriend,

Door het feit dat gij uw ongelijk en uw onverschilligheid jegens mij bekent, die ik echter hoegenaamd niet verdiend heb, wil ik u nog voor deze keer vergiffenis schenken.

Ik zal u niet meer spreken over het verleden of over het tegenwoordige, doch ik wil u op voorhand verwittigen dat het de l a a t s t e maal is dat ik u uwe wandaden vergeef. Want, omdat gij weet hoezeer ik u bemin rekent gij et veel op mijne achting. Wees voorzichtig want gij weet ook dat, als mijn hart eenmaal gekwetst is, het moeilijk geneest !

Het is een laatste hoop die mij doet beproeven of

gij u zult beteren ; om die reden ook schenk ik u de vergiffenis welke ge me vraagt. Doch als vergoeding voor die toegeving eisch ik dat ge dadelijk van gedragslijn verandert, want ik verwittig u dat ik met u zal afbreken van bij den eersten misstap dien gij in 't vervolg nog doet.

Om te sluiten geef ik u echter de verzekering mijner oprechte genegenheid voor u.

Uwe vriendin,

Brief aan een meisje dat haar woord heeft teruggenomen

Innig-geliefde

Als ik alles wel inzie en uwe houding in aanmerking neem, dan word ik meer en meer van de waarheid overtuigd dat mijne hoop een illusie is geweest en dat het nooit ernstig van u gemeend was mijn zuiver liefdegevoel door wederliefde te beantwoorden.

Het spreekt van zelf dat ik u niet kan verhinderen een verbintenis te verbreken ; maar toch kan ik niet anders dan mijzelf beklagen over het feit dat mijn zoo diepgevoelde liefde zoo spoedig afgewezen wordt.

Ik heb den indruk dat ik van uit de hoogte in een afgrond gestort ben. Hoe diep voel ik mij bedroefd als ik aan de weinige maar niettemin genoeglijke uren denk die ik in uwe tegenwoordigheid doorbracht !

Zeg mij eens, liefste vriendin, waarom hebt gij

mij verlaten? Weet dat, ondanks het feit dat gij mij verlaten hebt, nooit de gedachte bij mij zal ontstaan u uit mijn hart te bannen en nooit zal ophouden u te beminnen.

Ontvang bij deze, beminde Rosa, de beste wenschen van hem die zich noemt

uw u oprecht minnende,

Brief van een meisje aan haar verloofde die achterwege blijft

Beminde vriend

Zeg me eens, hoe komt het dat ik u niet meer te zien krijg?... Ik kan me niet inbeelden wat ik u kan misdaan hebben om zoo plots af te breken. Begrijpt gij dan niet dat uw afwezigheid mij een onbeschrijflijk verdriet veroorzaakt? Is het u dan onmogelijk er een gedacht over te vormen hoe duurbaar gij mij zijt en dat ik zonder u niet leven kan?

Ik zou eens willen weten of gij waarlijk uw menigvuldige beloften en eeden vergeten zijt en of ik u werkelijk onverschillig ben geworden. Hoe dikwijls hebt gij mij gezegd dat gij mij voor gansch uw verder leven niet meer kondet missen?

Ik dring er op aan zoogauw mogelijk een antwoord te ontvangen. Indien ik dit binnen de eerstvolgende dagen niet in mijn bezit heb dan zal ik daaruit be-

sluiten dat onze betrekkingen opgehouden hebben te bestaan.

O, lieve Achiel, indien dit zóó moest zijn dan zal uw ontrouw mij het hart breken.

Aanvaard, bemind Vriend, de beste groeten van

uw ongelukkige,

om zich over zijn gedrag te verontschuldigen

Antwoord op bovenstaanden brief

Geliefde Hartsvriendin,

Gij kunt niet begrijpen hoe rampzalig ik mij gevoel.

Ik, die reeds zoo lang een vereerder was van uwe schoonheid en uwe deugd, durf het heden wagen u deze brief te schrijven.

Ik weet dat ik misdaan heb door u te mijden om des te meer bij mijne kameraden te zijn. Met een berouwhebbend hart beken ik deze schuld. Doch maar enkel over dít punt.

Duurbare Vriendin, wellicht stort gij geen enkele traan om mij, wien de dag onvergeteljk is waarop ik u voor de eerste maal zag ; misschien gevoelt uw hart geen medelijden met het mijne, dat immer den indruk zal gevoelen die het onderging bij uw eerste verschij-

ning want tot in het graf zal mijne liefde voor u bestendig blijven.

Ik vraag u : Schenk mij vergiffenis en geloof aan mijn volmaakt berouw want thans is het mij zeer duidelijk dat gij en niemand anders mij gelukkig kunt maken.

Of moet één enkele misstap oorzaak worden dat wij voor altijd gescheiden leven ?

Neen, niet waar, beminde Vriendin ?

Ik verwacht dus van u dat gij alles zult willen vergeten en vergeven en beloof u dat ik geen tweede maal deze onzinnigheden zal begaan.

Ontvang intusschen, mijn lieve schat, de hoopvolle groeten van

uw berouwhebbende,

Nog een dergelijke brief doch over laster dien men onrechtmatig aangedaan is

Teerbeminde Vriendin,

Tot op heden was het mij onmogelijk te gissen wat de oorzaak mocht zijn dat gij mij, telkens gij mij zaagt, onmiddellijk de oogen nedersloegt en mij onverschillig voorbijgingt.

Reeds menige slapelooze nacht heb ik doorgebracht om te onderzoeken of ik u mogelijks door een onbedacht woord had beleedigd ; elk woord dat ik

mij kon herinneren dat tusschen ons is gesproken, heb ik in mijn bed gewikt en gewogen, doch niets heb ik kunnen vinden dat u zou hebben kunnen krenken. Dan heb ik mijne handelwijze tegenover u nagegaan, maar alles bleef vruchteloos !

Nu pas, als ik mijn geest ten uiterste afgemarteld heb door het denken, komt men mij mededeelen dat niets anders daarvan de reden is dan dat men u een reeks onwaarheden over mij heeft verteld.

Hadt ge mij maar openhartig gezegd wat u kwelde en hoe gij u door ongegronde praatjes had laten beïnvloeden, dan zoudt gij mijn minnend hart zeer veel verdriet en pijn bespaard hebben.

Geliefde Vriendin, gun mij enkel de gelegenheid om mij te verrechtvaardigen en gij zult het met mij eens zijn dat men mij schromelijk heeft belasterd.

Indien gij mij dit niet toestaat en ik u dientengevolge de mijne niet meer zal mogen noemen, dan zult gij mij uiterst ongelukkig gemaakt hebben. Dat gevoel ik thans maar al te wel, nu mijn hart mij dwingt u dit te verklaren, want ù alleen bemin ik uit al de kracht mijner ziel en ik ben er van overtuigd dat ik van verdriet zal verkwijnen indien gij mij voor immer in de onzekerheid laat of gij mij nog bemint of niet.

Ik smeek u dringend mij openhartig te willen verklaren of ik u nog altijd « mijn duurbare geliefde » mag noemen en als ge niet ongevoelig zult blijven voor mijn naar uw wederliefde smachtend hart.

Laat mij dus niet langer met mijn onzekerheid worstelen, want gij zijt het éénige levend wezen onder de zon dat mijn hart en mijn ziel kan boeien.

Schenk mij uw liefde terug en ga mij nooit meer onverschillig voorbij.

Ik bid u, word nu weer goed voor mij en verheug met een opbeurend antwoordje

uw bedroefde,

Brief van een jongen die door zijn meisje gemeden wordt

Teerbeminde

Ik kan onmogelijk gissen wat de oorzaak is van het misverstand dat ons gescheiden heeft en ik wil het ook niet onderzoeken.

Ik schrijf u alleenlijk deze brief om afscheid van u te nemen, een afscheid voor immer !

O, hoe pijnigt mij deze vernietigende daad. Maar het moèt gebeuren en daarom zeg ik u in deze brief vaarwel en druk tevens de hoop uit dat gij gelukkig, waarlijk gelukkig mochtet leven.

Ik zelf kan het niet meer zijn dewijl ik uwe liefde mis !

Steeds hebben uw hart en uwe goede hoedanigheden mij geboeid en nergens heb ik een karakter gevonden dat zoo goed met het mijne overeenstemde.

Niettegenstaande het noodlot wil dat gij niet mijne echtgenoote wordt toch zult gij altijd het voorwerp mijner liefde blijven.

O, wat zal ik hem benijden die u eenmaal naar het altaar zal mogen geleiden want ik weet dat gij hem

door uw goede eigenschappen zeer gelukkig zult maken.

Tot nu toe hadt gij mijn levenspad met rozen bestrooid, doch van nu af is dit zelfde pad met doornen belegd en ben ik als in een tranendal gedompeld.

Vaarwel dus, beminde Regina ! Vaarwel, gij die eenmaal mijn geliefde waart !... Vaarwel !...

Het éénige wat ik van u vraag is somtijds te denken aan

uw bedroefde vriend,

Verontschuldigingsbrief van een jongen die berouw heeft over zijn beleedigenden brief

Geliefde Zielsvriendin,

Met deze haast ik mij u mijn misslag te bekennen en u meteen om vergiffenis te vragen.

Nu besef ik ten volle dat ik zinneloos moet geweest zijn om mij aldus over te leveren aan een jaloerschheid die nochtans niet strookt met mijn ware inborst.

De oorzaak van deze uitzinnige daad is mijn matelooze liefde die een te groote egoïste is.

Wees vergevingsgezind, mijn lieve schat, gij hebt welwillend aan mijne teederheid geloofd en gij moogt u verder op mijne blijvende liefde verlaten.

Ik heb diep berouw erover dat ik u gekrenkt heb

en daarom durf ik rekenen op de goedheid van uw hart dat zoo dikwijls mijne bewondering heeft afgedwongen.

Zoudt gij waarlijk wreed genoeg zijn mij te straffen omdat ik een oogenblik vergeten was dat gij de beminnelijkste en goedhartigste der vrouwen zijt ?

Zoudt gij daardoor bij machte zijn mij te verlaten, mij, die steeds in u mijn éénige hoop op u heb gesteld en mijn geluk van u alléén heb verwacht ?...

Neen, liefste vriendin, ik voel dat ge zulks niet zult doen. Laten wij dit alles vergeten en ons toekomstig geluk niet prijsgeven om een feit dat, al is het voor u beleedigend, in 's menschenleven als een nietigheid moet aanzien worden.

Uw berouwhebbende vriend,

Verontschuldigingsbrief van een jongen

Beste

Het is met een berouwhebbend hart dat ik u deze brief schrijf. Mochtet gij de welwillendheid hebben hem tot het einde toe te willen lezen.

Gij ziet dus dat ik beken dat ik ongelijk heb gehad door zoo ongevoelig te zijn aan uw diepe liefde van dewelke ik nu gewaarword dat zij mijn ware levensgeluk uitmaakt.

Ja, ik was op het verkeerd pad, maar wie misplaatst niet eens den voet of struikelt eens niet, zelfs op een effen weg. Staat er zelfs in het heilig evangelie niet geschreven : « Dat hij die nooit zondigde, mij den eersten steen werpe » ?

Ik durf hopen dat ik nog bijtijds teruggekomen ben ; ik zeg voorwel aan mijne ontspanningen waarvan ik genoot buiten uwe tegenwoordigheid ; vaarwel aan mijne kameraden die de grootste schuld eraan hadden dat ik zooveel mogelijk aan uw gezelschap ontbrak en ik zeg ook een overtuigd vaarwel aan de clubs en maatschappijen die mij tot hiertoe geen vrije tijd voor u meer overlieten.

Lieve Odila, wilt gij mij vergeven ? Wilt gij dat wij weer gelukkig, diep en oprecht gelukkig zijn zonder nog eenmaal te onderbreken ? Jawel, niet waar ? Want gij weet wel dat ik deze brief in volle rechtzinnigheid schrijf en dat ik ook mijn woord zal houden.

Laten wij het verleden dood om een nieuw leven te beginnen dat ons beider geluk zal uitmaken en bestendigen.

Mag ik een antwoordje van u verwachten dat mij dienaangaande gerust zal weten te stellen ?

In hoopvolle verwachting onderteeken ik als

uw berouwvolle

BRIEVEN AAN ONTROUWE VERLOOFDEN

Brief van een verlaten meisje aan haar ontrouwen verloofde

Mijnheer,

Ik kom zooeven uw brief te ontvangen waarin gij mij mededeelt dat gij met een ander meisje in het huwelijk treedt.

Indien gij gedacht hebt met deze daad een doodelijken steek aan mijn hart toe te brengen, dan hebt gij u niet vergist, maar zooveel te meer moet gij er u over schamen !...

En het toppunt daarvan is dat gij het aandurft mij de verzekering te geven van uw blijvende vriendschap voor mij ! !...

Onwaardige dien gij zijt !... Gij hebt van mijn oprechte liefde durven misbruik maken terwijl gij u in de armen van een ander meisje wierpt !... En gij zijt hardvochtig genoeg om mij in de oogen van alle menschen te vernederen en mij hopeloos te laten treuren ?...

De wonde die gij door deze daad in mijn hart slaat is zooveel te dieper daar zij onverwacht is.

O, mijn God, waarom heb ik geluisterd naar de ijdele beloften welke ge me deedt en naar de eeden die ge me zweerdet?

Gij weet dat ik alles aan u geofferd heb en voor belooning laat ge mij aan mijn lot over!

Ik zal u niet vervloeken, neen, maar ik zal u ook geen wenschen doen voor uw geluk want ik weet dat ze toch zonder gevolg zouden blijven gezien den vrede nooit aan verdorvene harten geschonken wordt daar zij altijd onderhevig zijn aan knagingen, zelfs temidden der vreugden waarvan ze gebeurlijk omringd zijn.

Meer zal ik u niet zeggen, Mijnheer, want uwe vrije uren zijn geteld!

Deze die gij moet ten huwelijk geleiden zit misschien op u te wachten!... Ga, spreek haar over liefde maar zeg haar niet dat gij een meisje in de hevigste folteringen dompelt, zeg haar niet dat het beklagenswaardig is omdat het ongelijk heeft gehad aan uw geveinsde rechtzinnige beloften te gelooven, zeg haar ook niet dat ik dit meisje ben dat u altijd zoo oprecht bemind heb en dat ik nu het vreeselijk lijden dat gij mij aangedaan hebt zal moeten verdragen zonder klagen.

Ontvang, om te eindigen, mijn droeve groeten.

Vaarwel...

Verwijtende brief van een wanhopend meisje aan haar ontrouwen verloofde

Beste vriend

Nu hoef ik er niet meer aan te twijfelen aan het feit dat ik door u bedrogen word, door u aan wien mijn hart zoozeer gehecht was ; thans heb ik de vreeselijke zekerheid bekomen.

Gansch mijn gemoedsrust is verdwenen !

Zeg eens, zocht gij dan met geen ander doel de liefde van een onschuldig meisje te winnen dan om met haar bij uw vrienden te spotten en te dweepen om haar lichtgeloovigheid waarmede zij al uw woorden als zeer oprecht aanvaardde en uwe vleierijen voor een uiting van hartstochtelijke liefde hield ?

Geef eens de reden, ondankbare, waarom gij aldus handeldet ? Was het misschien omdat ik u zoo onuitsprekelijk liefhad ?

Waarschijnlijk hebt gij nog nooit het vreeselijke van een miskende liefde ondervonden ! Gij weet wellicht niet wat het beduidt wanneer opgemaakte plannen plotseling vernietigd worden !

Indien gij mij slechts half zoo lief had als ik u liefheb, dan zoudt gij u misschien reeds een begin van een gedacht kunnen vormen van wat ik thans ondervind en hoezeer ik thans vervallen ben !

Vraag nu u-zelf af of het aldus is dat gij de liefde moet vergelden van een meisje dat niets anders trachtte te verwezentlijken dan uw geluk !

Slapeloos en weenend breng ik thans de nachten door want steeds staat uw trouweloos beeld voor mijn

geest. En wanneer de nachten aldus ten einde zijn, dan wacht mij gedurende den dag nieuwe smart !

Indien u nog een weinig eergevoel overblijft dan zult gij u het geheugen willen opfrisschen en u dien avond voor den geest willen roepen waarop gij mij met heilige eeden de verzekering uwer liefde gaaft en mij smeektet u mijne wederliefde te schenken ! Hebben mijne tranen, die van ontroering uit mijn oogen welden u toen niet bewezen dat ik uw wensch verhoorde ?

Vreest gij dan de straf niet die gewoonlijk de meineed niet ongewroken laat ? Of meent gij misschien dat uw geweten altijd rustig zal blijven en dat het zich, evenals nu, door allerlei vermaken steeds in slaap zal laten wiegen ?

Neen, dat zàl niet !

Eenmaal zal het uur slaan waarop uw geest uit zijn kunstmatige beneveling zal te voorschijn komen en de naakte werkelijkheid in het gezicht zal moeten zien. Dan zal uw onedele daad u vreeselijk aanstaren, de straf van uw meineed zal u volgen en achterhalen en het bewustzijn van uw schandelijke handeling zal u verontrusten en al uw vreugde vergallen.

Toch wensch ik dat de hemel uwe lichtzinnigheid mochte vergeven en een ander meisje uw liefde met wederliefde mochte vergelden. Maar in dit geval raad ik u aan haar beter te behandelen dan gij het met mij hebt gedaan.

Uw rampzalige,

BRIEVEN DIE OVER DEN VOORKEUR AAN ANDEREN HANDELEN

Brief aan een verloofd meisje die aan een anderen jongen haar voorkeur geeft

Mijn geliefde Laura,

Mijn hart is gebroken en mijn geest is zoodanig beneveld dat ik niet weet wat ik u zal schrijven !...

O, wat is het lot toch vreeselijk ten mijnen opzichte...

Uw brief heeft mij zonder meer met één trek, àlle levenslust ontnomen ondanks uw raadgeving mij om niets te bekommeren en uw wensch dat ik verder gelukkig mochte zijn.

En zou het ook anders kunnen als men den inhoud ervan onder oogen krijgt ?

Gij geeft dus den voorkeur aan een anderen jongen ? Aan een jongen van wie ik u de stellige verzekering kan geven dat zijn rechtgeaardheid ver te zoeken is ? En gij zijt dus van plan u voor altijd aan hem te verbinden ?

Gij, lieve Laura, de vrouw welke ik reeds mijn gansche leven heb aanbeden, de kostbaarste schat welke ik mogelijks in mijn leven kan bezitten, laat zoo maar eenvoudig uw keus op die andere man vallen alsof zulks de doodgewoonste zaak ter wereld goldt !

Zijt gij wel goed bewust van hetgeen gij doet ?

Weet gij wel dat gij door deze daad mij langzaam maar zeker doodmartelt ?

Alhoewel gij beweert uit vrijen wil gehandeld te hebben toch voel ik zeer duidelijk dat gij een ongelukkigen invloed ondergaan hebt.

Als laatste gunst zou ik u nog eens willen spreken. Het is nog niet te laat om op uwe stappen terug te keeren.

Uw diepbedroefde vriend,

Eeuwig vaarwel
als antwoord op voorgaanden brief

Geachte Vriend,

Met deze wil ik een laatste poging doen om u aan te manen nooit meer aan mij te denken.

Naar het schijnt heeft de hemel mijn hart gevormd om de grootste offers te brengen.

De erkentelijkheid, de vriendschapsgevoelens, de natuur en nog andere factoren meer, hebben mij ver-

plichtingen opgelegd welke ik niet mag nalaten na te komen. Ik ben, in één woord, zedelijk verplicht aldus te handelen.

In den toestand waarin het noodlot mij plaatst moet gij mij van nu af aan vermijden en vergeten; dit zal voortaan de éénige manier zijn waarop gij kunt laten zien dat gij mij oprecht hebt bemind.

Ik ben er niet toe gedreven geworden dezen stap te doen en alleen om deze reden zoudt gij mij veeleer moeten haten.

Tracht uwe liefde voor mij het zwijgen op te leggen want indien gij erin volhardt kan zij niet anders dan u diep ongelukkig maken en dit ware voor mij een bron van diepe wanhoop. Trouwens, ik heb niet verdiend dat gij mij nog ongelukkiger maakt dan ik het nu reeds ben.

Mochte ik nooit vernemen dat gij ongelukkig zijt!

Alles is volbracht en ik roep u een laatste vaarwel toe.

Voorkeurbekennende brief van een meisje op een liefdesverklaring van een jongen

Beste

Ik heb waarlijk diep spijt u een brief met dergelijken inhoud te moeten schrijven, maar ik doe het toch omdat ik zulks als mijn plicht aanzie.

Zeker, Juliaan, ik draag u een oprechte vriendschap toe, maar toch moet ik u mededeelen dat er wel nooit tusschen ons iets meer dan vriendschap kan komen. Om rechtuit te spreken, er is een andere jongen die sinds lang bezit van mijn hart heeft genomen en die me onlangs, dus nog vóór u, eveneens zijn liefde voor mij heeft bekend.

Gezien wij dus wederkeerig mekaar beminnen zou ik zeer verkeerd handelen de neiging van mijn hart niet te volgen en mijn toestemming te geven aan u, die ik wel een diepe genegenheid toedraag maar daarom toch niet bemin.

Wellicht zal deze bekentenis u leed veroorzaken, goede vriend, doch zulks ligt niet in mijne bedoeling. Gij zult wel willen begrijpen dat ik, louter om u verdriet te besparen, toch mijne liefde het zwijgen niet mag opleggen.

Schep dus moed, beste vriend, tracht zoo rap mogelijk dit onverwezenlijkbaar denkbeeld te vernietigen en laten wij zooals voordien mekaar een oprechte vriendschap toedragen.

Aanvaard mijne vriendschappelijke groeten.

Nog een dergelijke brief van een meisje

Vriend

Ik heb wel uw brief ontvangen waarin gij mij, tot mijne groote verwondering uwe liefde verklaart.

Ik verhaast mij bijgevolg u verschooning te vragen over het feit dat ik door mijne ondubbelzinnige vriendschap bij u de liefde heb doen ontstaan. Trouwens, ben ik voor alle personen niet even voorkomend?

Ik weet wel dat gij een jongen van onbesproken gedrag zijt en dat gij eveneens een goed karakter hebt, maar toch betreur ik het dat gij voor mij iets meer gevoelt dan ik voor u. Gij zijt er blijkbaar niet van op de hoogte dat ik sedert korten tijd mijn liefde geschonken heb aan een andere man die ik trouw wil blijven.

Laat daarom echter de moed niet vallen, goede vriend, er zijn nog al meisjes buiten mij en die u misschien waardiger zijn dan ik het ben.

Ik wensch u dus in de nabije toekomst meer geluk en geef u inmiddels de verzekering mijner onverminderde vriendschap.

Brief van een jongen die aan zijn meisje zijn voorkeur voor een ander meisje mededeelt

Beste vriendin

Het valt me hard en zelfs bijna onmenschelijk u een dergelijke brief te moeten laten geworden, maar het eergevoel gebiedt mij aldus te handelen.

Ik moet u namelijk mededeelen dat ik tijdens ons samenzijn reeds sedert eenigen tijd de overtuigin- heb opgedaan dat onze karakters niet best bij mekaar passen ; het viel mij echter te zwaar u deze bevinding mede te deelen en ik hoopte tevens dat onze inborst zich door den tijd meer en meer aan mekaar zou aanpassen. Dit is echter vogens mij niet het geval geweest.

Nu mag ik u zulks niet meer verzwijgen en ben zelfs genoodzaakt u erover in te lichten daar ik u niet in opspraak mag brengen. Ik heb namelijk een ander keuze gedaan en hoop dat ik mij niet zal bedrogen hebben in de beoordeeling van het meisje.

Het zal u voorzeker hard vallen dit te vernemen maar gezien het nu toch zoo is en er niets meer aan te veranderen valt, mag ik er u niet onwetend over laten.

Ik wensch u diep in mijn hart het beste toe en hoop dat ge met een andere jongen gelukkiger mochtet zijn dan gij het waarschijnlijk met mij zoudt geweest zijn. Maak vooral niet het minste verdriet en tracht mij te vergeten.

Uw vriend,

Brief van een jongen in den zin van voorgaande

Geachte vriendin,

Zonder de minste bedoeling u leed te veroorzaken, aanzie ik het als een bijzondere plicht u deze

brief te schrijven die u wellicht vreemd zal doen opzien.

Reeds van ver vóór dat wij verloofd waren kende ik een meisje dat mij diep had ontroerd en al mijne genegenheid wegdroeg. Ik voelde mij echter zeer gehinderd haar het gevoel van mijn hart kenbaar te maken want ik vreesde er veel te ver van af te staan. Nu hebben de omstandigheden mij geholpen ; ditzelfde meisje heeft zichzelf zóó tot mij aangetrokken gevoeld dat zij het niet meer kon verbergen.

Daar dit meisje het ideaal mijner droomen is en ik haar van ver voor u in mijn hart heb geborgen, zoo heb ik er niet kunnen aan weerstaan met haar een gesprek aan te knoopen hetwelk er ten slotte toe geleid heeft dat wij ons verloofd hebben !

Gij ziet dus, achtbare vriendin, dat ik aan mijne plichten niet tekort kom u daar seffens van op de hoogte te brengen en u meteen uwe vrijheid terug te schenken.

Ik hoop dat ge niet lang zult hoeven te wachten op een goede jongen zooals gij het verdient, want ik weet met zekerheid dat gij in staat zijt hem gelukkig te maken.

Aanvaard, om te eindigen, mijne beste groeten

AFBREUKBRIEVEN

Liefdebreuk om reden van ongelijke inborst

Juffrouw,

Ik ondervind, doch ongelukkiglijk wat laat, dat wij voor mekaar niet geboren zijn. Wij hebben ons stellig vergist als wij geloofden dat onze harten een wederzijdsch geluk gevonden hadden.

Inplaats van het geluk te bezitten waaruit een teedere genegenheid voortspruit, geven onze betrekkingen een wrangen nasmaak.

Weliswaar overdrijven wij onze wederzijdsche mistevredenheden, doch in den grond der zaak ligt een kiem die niet niet anders kan dan onze toekomende tevredenheid in den weg staan.

Onze inborst verschilt op alle punten, daarom ware het geraadzaam onze betrekkingen af te breken.

Vaarwel dus.

Beleefde afzeg om zelfde redenen

Beste Juffrouw,

Sedert enkelen tijd weerhoud ik mij u een bekentenis te doen die ik niet langer mag verzwijgen want daarvoor is zij van een te groot belang.

Hoe langer men malkaar kent, des te meer verdwijnen de illusies die men zich over iemand vormt. En dit is juist het geval waarin ik mij bevind.

Ik had gemeend talrijke punten van genegenheid en overeenstemming tusschen ons beide te ontwaren, maar helaas ! nu ben ik er maar al te zeer van overtuigd dat ik mij diep vergiste en ik voel zeer duidelijk dat onze inborst nooit zal kunnen samengaan. Ongetwijfeld is dit uwe schuld niet en ik ben zelfs geneigd aan te nemen dat het alleen mijn karakter is dat zich aan het uwe niet kan aanpassen.

Om deze reden vraag ik u van nu af onze liefdesbetrekkingen te willen stopzetten.

Ik weet wel dat dit eenigen spijt in mijn hart zal doen ontstaan, maar ik verkies dit boven het feit gansch ons verder leven te moeten opofferen.

Door den tijd raakt alles vergeten en het zal met dit ook wel het geval zijn.

Hetgeen ik dus doe is enkel om het toekomend geluk van u zoowel als van mij.

Als afscheid groet ik u

met achting,

Afbreukbrief van een meisje dat van haar ouders geen toelating krijgt om te trouwen

Mijn allerliefste Vriend,

De pijnlijkste periode dat ik tijdens mijn bestaan beleefd heb, is wel de huidige !

Ik moet u namelijk op de hoogte brengen dat mijne ouders onwrikbaar gekant blijven tegen ons huwelijk waardoor ik mij bijgevolg genoodzaakt zie onze liefdevolle betrekkingen af te breken en aan onze zoete droombeelden vaarwel te zeggen !

Nooit zal het u mogelijk zijn te beseffen hoeveel moeite ik gehad heb mij aan den wil van mijn ouders te onderwerpen.

De eer, de eerbied verschuldigde plichten en erkentelijkheid hebben mij genoopt deze pijnlijke en smartelijke beslissing te nemen. Ik hoop dus dat gij zoo rechtschapen zult zijn mijne daad niet af te keuren of mijn toestand niet onhoudbaarder te maken als hij nu reeds is.

Ik ben zeer onder den indruk omdat ik weet welk een buitengewoon goed hart gij bezit.

Ach ! wat is mijn kwelling verschrikkelijk !

Ik weet dat mijn brief u groot verdriet zal veroorzaken doch wees manhaftig en schep moed ! Laat het zielelijden alleen aan de vrouwen over.

Vaarwel dus, mijn geliefde Vriend, en tracht mij te vergeten...

Uw diep bedroefde,

Afzegbrief met terugzending van brieven en portretten

Juffrouw,

Zoudt gij-zelf kunnen denken hebben wanneer gij mij de treffendste bewijzen van uw vriendschap ten mijnen opzichte gaaft dat er een dag zou komen dat uw onstandvastig hart elders het geluk zou gaan zoeken dat ik alléén u geven moest ?

En ik die er zoo diep aan geloofde dat onze liefde zelfs tegen alle stormen en tempeesten kon stand houden en maar alleen kon vernietigd worden door de dood !

Is het dan zóó gemakkelijk zoo maar plots deze te verraden die u een hartstochtelijke liefde toedroeg ? Is het zóó dat men zijn beloften en eeden indachtig is ?

O, wat moet gij kunnen huichelen !

Denk nu maar niet dat uw ontrouw mijn wanhoop zal gaande maken, wel integendeel : ik misprijs, ja veracht u en zal met gelatenheid uw onrechtvaardigheid en wreedheid ten mijnen opzichte dragen.

Wanneer ik dit alles nuchter overdenk, dan verandert mijn misprijzen zelfs in haat !

Mogelijks zijt gij er zelfs niet eens door verrast een dergelijk schrijven van mij te ontvangen om reden dat gij zulks misschien opzettelijk hebt gezocht.

Het is in dergelijken gedachtengang dat ik het besluit nam u te schrijven om u te melden dat ik geen verder betrekkingen met u wil hebben en stuur dientengevolge met zelfde post van deze brief u een pakje dat alles bevat wat van u afkomstig is : portretten,

brieven en liefdesverklaringen.

Dit zijn de laatste regelen die u door mijn verbitterd brein nog kunnen gegund worden.

Terugzenden van brieven aan een meisje waarmee men afbreekt

Lieve Vriendin,

Ik voel mij genoodzaakt vaarwel te zeggen aan het geluk dat ik mij voorspiegelde.

Ik geef u hierbij dus uwe vrijheid terug waardoor het u mogelijk zal zijn een anderen jongen te zoeken die u meer zal beminnen dan ik. Ik zeg « zoeken » want ik ben er van overtuigd dat het u volkomen onmogelijk zal zijn er een te vinden! Het is eerst dàn dat gij de draagwijdte van uwe daad zult beseffen en het u waarschijnlijk zult beklagen aldus met mij gehandeld te hebben.

Nu voel ik het in gansch zijne uitgestrektheid dat dit wat ons onafscheidbaar had moeten maken, 't is te zeggen mijne overgroote liefde, in onverklaarbare tegenstelling hiervan, de oorzaak onzer oneenigheid is geworden.

O, wat heb ik verblind geweest door de betooverende liefde die ik in u meende te vinden om niet te zien dat ze gebouwd was op een grillige inborst die mij een weinig later door uwe ongelijke gedachten veel leed zou berokkenen !

Dit alles nu ondervindende en na goed overwogen te hebben stuur ik u uw brieven terug die doordrenkt zijn van mijne tranen ; tranen die, naar ik maar al te goed weet, niet vermogen uw hart week te doen worden.

Alleen vraag ik u nog een kleine gunst en die is : nog eens deze brieven te willen herlezen ; deze brieven waarin gij mij telkenmale uwe oprechte liefde en buitengewone teederheid verzekerdet. Indien er een greintje waarheid in deze bevestigingen was vervat dan zult gij misschien spijt gevoelen aan uwe beloften te kort te zijn gekomen.

Vaarwel dus, lieve Vriendin, met deze brief wordt een stuk van mijn hart weggerukt...

Vaarwel !...

Ontvang mijn bedroefde groeten

Brief van een jongen die met zijn verloofde afbreekt omdat zij de liefdesbetuiging van een ander aanvaardt

Vriendin

Denk niet dat het jaloerschheid is welke mij deze brief doet schrijven. Neen, hoegenaamd niet. Het is alleen een diep gekwetst hart, een erg beleedigde liefde, mishandeld door uw onbegrijpelijke lichtzinnigheid die er mij toe noopt !

« O, mijn lieve vriend, hoezeer bemin ik u ! » dit

zijn de woorden welke gij mij ontelbare keeren zacht in het oor hebt gefluisterd. Maar indien gij zelf een weinig van deze woorden hebt geloofd, hoe is het dan mogelijk dat gij het aandurft deze zoo heilige woorden te schenden ?... Het is mij onverstaanbaar hoe gij deze hebt kunnen uitspreken zonder schaamrood te worden !

Nu pas word ik maar gewaar dat mijne eerbewijzen maar alleen uw eigenliefde streelen en dat de gevoelens van uw hart niet aan de mijne beantwoorden. Ja, gij maakt onwaardig misbruik van de goede trouw van een man die al zijn hoop op u stelt.

Tracht niet te loochenen, het is maar al te waar dat de eerbewijzen van een ander jongeling door u aanvaard worden waardoor het komt vast te staan dat gij uwe eeden verraadt !...

Ondankbare !...

Wat heb ik u misdaan om zulke doenwijze van u te verdienen ?...

Of geldt bij u een verkeerde regel welke straft om een te groote liefde ?

Gebruik makende van den invloed dien gij op mij hebt zult gij natuurlijk weerom een uitvlucht zoeken dien gij door mijne verblindheid tot hiertoe gemakkelijk hebt gevonden. Doch dìtmaal zal ik den gefopte niet zijn ; dìtmaal laat ik mij niet meer om den tuin leiden, want nu ben ik sterker dan ooit daar ik me zelf heb kunnen overtuigen !...

Nu weet ik ongelukkiglijk maar al te goed wat er mij deze maal te doen staat !...

Mijne wanhoop is verschrikkelijk, maar ik wil niet langer het slachtoffer zijn van een behaagzieke welke

een zoo oprecht minnend hart vertrapt !...
Vaarwel dus.

Wanneer men ondanks alles toch nog tot overeenkomst geneigd is kan men er het volgende bijvoegen :

N.B. Het is mij onmogelijk deze brief te pósten zonder een uiterste poging tot overeenkomst te doen, want er is iets in mijn binnenste dat woelt en brandt en mij als het ware inwendig verteert. Gedurig komt het voor mijn geest : « Ik moest mij tóch eens vergissen !... » of « Zij moest eens oprecht berouw voelen !... » Ja, ik gevoel dat mijne liefde sterker is dan mijn gramschap en ik word gewaar dat ik van verlangen brand om uwe verontschuldigingen te hooren.
Welnu, indien ge dit kunt, doe het dan spoedig opdat ik nog het zalige geluk van voorheen kunne smaken ! Doch in dit geval bid ik u aan uwe behaagzucht te willen verzaken welke onze liefde ontheiligt en vernietigt.
O, mijn liefste, zoo het u mogelijk is breng dan een weinig kalmte in het hart van deze die gansch zijn leven uw toegenegen en trouwe vriend zou willen zijn.

Uw vergevingsgezinde,

Brief waarin de jongeling met zijn verloofde afbreekt omdat zij zich te veel met een anderen jongen inlaat

Mejuffer,

Met deze geef ik u uwe vroegere vrijheid terug omdat ik ondervind dat er van uwen kant van geen ware liefde voor mij kan spraak zijn.

Meer nog, ik bestatig genoeg dat gij met welgevallen de liefdesbetuigingen van een andere man aanvaardt en zulks kàn noch màg ik niet blijven goedkeuren want dit zou mij bespottelijk maken in de oogen der menschen.

Ik heb u tot hiertoe oprecht bemind omdat ik in uwe oprechtheid geloofde, maar nu dat ik duidelijk zie dat gij door uwe behaagzucht het zoudt aandurven mij te bedriegen mag ik ditzelfde blinde vertrouwen in u niet meer stellen en breek ik zonder meer onze betrekkingen af.

Denk niet dat gij mij door uw verdorvenheid tot inkeer zult kunnen brengen want ik weet dat dit mij ongelukkig zou maken. Daarenboven, ik heb te veel afkeer van onstandvastige harten !

Ik heb maar van een dingen spijt en dat is : dat ik u met te veel oprechtheid heb bemind !...

Ik roep u dus met dezen brief zonder eenigen spijt vaarwel toe.

Afbreukbrief van een jongen om het gedrag van het meisje

Mejuffer,

Mijn besluit is genomen : van nu af zal ik u geen enkel verwijt meer toesturen maar u ook niet meer over mijne oprechte liefde spreken.

Uw gedrag is niet dit van een eerzaam hart, van een hart dat ik zoo edel waande.

O, waarom hebt gij mij u laten beminnen en waarom hebt gij mij de hoop gegeven bij u het geluk te zullen vinden die een rechtgeaarde liefde verdient ?

Ik kan niet anders dan u zeggen dat gij een ondankbaar en onwaardig meisje zijt !

Ik vraag alleen dat deze brief, die mijn laatste is, zou volstaan om mij niet meer terug te schrijven.

Afbreuk omdat het meisje een anderen jongen bemint

Mejuffer,

Onnoodig u er op te wijzen dat het niet mijn gewoonte is ongegronde verwijten te doen, daarvoor kent gij mijn karakter voldoende.

De brief die ik nu tot u richt zal eens te meer bewijzen dat ik van deze gewoonte niet afwijk, want dezen die mij ingelicht hebben, evenals mijne oogen en ooren, hebben mij niet bedrogen.

Ja, deze maal is maar al te klaar uwe lichtzinnigheid gebleken. Maar ik zal trachten deze verongelij-

king met gelatenheid te dragen.

Tot hiertoe stelde ik in u het grootste vertrouwen. Mijn leven en mijne hoop in de toekomst waren in uwe liefde versmolten want gij hadt mij gezworen mij steeds te blijven beminnen.

Maar hoe groot is mijne teleurstelling nu ik met zekerheid bestatig dat gij de liefdesbetuigingen van een ander jongen als met een soort gretigheid schijnt te aanvaarden.

Gelieve mij eens te willen verklaren, mejuffer, wat ik u mogelijks kan misdaan hebben om de verbreking uwer beloften te verdienen. Heb ik u misschien te veel bemind ? En moet mijn straf daarom dan uit zulke ondankbaarheid van uwentwege bestaan ?

Ja, hoe zou ik kunnen veronderstellen hebben dat uw hart ook nog voor iemand anders kon kloppen...

En ik die zooveel geluk smaakte door u te beminnen en u lief te hebben !

Weet gij dat uw ontrouw mijn hart in de diepste wanhoop komt te dompelen ? Maar ik zal alles in het werk stellen om dit gevoel te vernietigen en zal trachten de kracht te hebben alles te verdragen want uw ondankbaarheid en uw slecht hart zullen er mij den moed toe verleenen.

En met den man dien gij boven mij verkiest kan ik niet anders dan medelijden gevoelen in plaats van hem te benijden.

Om te sluiten zeg ik u vaarwel !

Uw bedrogene,

Afbreukbrief van een meisje

Vriend

Reeds enkele malen was ik u in den laatsten tijd van plan deze brief te schrijven maar iedere maal stelde ik het uit omdat ik niet lichtgeloovig wilde zijn of jaloersch wilde schijnen. Ik hoopte ook nog dat, indien het dan toch waarheid was wat men mij over u mededeelde, gij wel zelf zoudt ingezien hebben dat gij op het verkeerd pad waart en uw gedrag zoudt veranderd hebben.

Helaas,... hoe deerlijk heb ik mij in mijne hoop bedrogen !... Hoeveel spijt voel ik nu dat ik mijn plan van bij het eerste gedacht niet doorgevoerd heb ! Wat al hartzeer zou daardoor niet uit den weg geruimd geweest zijn ; wellicht waren de wonden op dit oogenblik reeds heelemaal genezen.

Maar, ach ja, hoe zou het mij ook mogelijk geweest zijn van bij de eerste ongunstige uitlatingen die ik over u vernam, daar maar dadelijk geloof aan te hechten, terwijl in mijn ooren de woorden nog nagalmden van uwe plechtige eeden en beloften van trouw !... Hoe zou ik aan u kunnen twijfelen hebben, aan u aan wie ik mij in gedachten voor mijn heele leven reeds verbonden had !...

Groot is de ontgoocheling die ik nu oploop. De voorbeeldige man die ik in u meende gevonden te hebben was niets anders dan een droombeeld, een hersenschim !

Richard ! Hoe is het u mogelijk geweest aldus

met de goede trouw en de lichtgeloovigheid om te springen van een meisje dat u zoo oprecht beminde? Om zulks te doen moet er waarlijk geen greintje eergevoel of rechtgeaardheid in u aanwezig zijn!

Het spreekt van zelf dat ik niet langer in zulke omstandigheden de speelbal wil blijven van uw huichelarij en dat ik mij verhaast met u af te breken!

Vaarwel dus...

Afbreukbrief van een bedrogen jongen

Ondanks ik het reeds meermalen uit betrouwbare bron vernam dat gij mij ontrouw waart, toch kon ik zulks, door mijne diepe liefde, niet voor waar aannemen. Ik kon maar niet gelooven dat gij tot zulke wandaden in staat waart. Ik achtte het voor uitgesloten dat uit uw vriendschap voor ander jongens, ontrouw kon voortspruiten. Nu moet ik echter tot mijn groote spijt ondervinden dat ik het slachtoffer ben van uw gehuichelde liefde want daar ik nu met zekerheid weet dat gij met een ander jongen betrekkingen hebt aangeknoopt kon uwe liefde voor mij niets anders dan huichelarij zijn. Men kan immers geen twee personen tegelijkertijd oprecht beminnen.

Daarom wil ik u als afscheid voor het laatst de-

ze brief schrijven om u te verklaren dat ik uwe daad ten zeerste laak, want al hetgeen gij mij beloofd, verzekerd en gezworen hebt, blijkt nu immers klaar genoeg grove leugens te zijn ! Om zulks te kunnen moet men waarlijk laag gezonken zijn.

Ik weet maar al te goed dat het u volkomen onmogelijk is een reden tot verontschuldiging te vinden en daarom durf ik het aan u te bestempelen met hetgeen er voortdurend door mijn gedachten flitst, namelijk : dat gij een gemeene inborst en een verdorven ziel moet hebben om aldus te handelen.

Ik kan dan ook niet anders dan het toeval danken dat mij zoo ten gepasten tijde van u verlost heeft want in tegenovergesteld geval kon ik later niet anders dan een ongelukkig leven leiden.

Vaarwel dus, Laura, gij die de teugels van mijn toekomst eens in handen had... Vaarwel !...

BRIEVEN OM OVEREENKOMST TE BEWERKEN

Brief van een afgewezen jongen om het meisje tot inkeer te brengen

Mijn lieve,

Ik bid u, verwerp de bede niet u nog een brief te mogen toesturen en bedroef niet langer een ongelukkige wiens lot in uwe handen berust.

Of hebt gij waarlijk een zoo wreed als onwrikbaar besluit genomen en mij zoodanig zonder genade veroordeeld dat gij mij niet eens meer wilt aanhooren of verhooren ?

Weet gij wel dat gij, door aldus te handelen mij nog achteruitstelt bij de grootste misdadigers die nooit deze gunst geweigerd worden ?

Uwe beloften en eeden, mijne en uwe liefde, zijn die zoo maar in één slag vergeten ?

Mag ik nu nimmer meer het woordje « mijn » aan het opschrift van mijn brief plaatsen ?

Ik bezweer u, geachte Vriendin, blijf niet zoo

wreed voor mij die zich zoozeer door uwe teederheid vereerd voelde.

Om te sluiten smeek ik u om een klein antwoordje of een samenkomst waardoor ik dienaangaande volledige zekerheid zal verkrijgen.

Uw treurende vriend,

Hardvochtig antwoord op voorgaande brief

Mijnheer,

Om te beginnen moet ik u zeggen dat ik mij niet kan inbeelden op welke grillen gij mogelijks beroep doet om aldus te laten uitschijnen dat van het door u gewenschte antwoordje of samenkomst uw geluk afhangt.

Welnu, daar ik reeds goed gewoon ben aan mijn toestand, verklaar ik u ronduit dat ik in uw gevraagde samenkomst niet toestem. Indien gij meent mij voor het laatst nog iets te moeten kenbaar maken dan laat ik u toe mij dit per brief te doen. Dat is het éénige wat ik u nog kan toestaan !

Gij vraagt mij of ik al het voorgaande vergeten ben. En waarom zou ik het niet ? Waarom zou ik mij nog de moeite getroosten aan een ondankbaar en ontrouw man te denken ? Daarenboven, hebt gij het niet zelf gevraagd u te vergeten ?

Weet gij wel dat gij mij alleen aan een verleden

herinnert dat mij dwingt u te haten? Want welk recht zoudt gij kunnen doen gelden om mijne vriendschap te verwerven nadat gij mij zoo diep gegriefd hebt omdat ik u zoo zeer beminde?

Door uwe lichtzinnigheid hebt gij mij mijne vrijheid teruggeschonken. Nu moet gij karakter en wilskracht genoeg bezitten om er de gevolgen van te dragen.

Vaarwel dus...

Brief van een meisje om met haar verloofde een overeenkomst te bewerken

Mijn beminde Vriend,

Ik schrijf u dezen brief om u te vragen onze krakeelen en misgrepen te vergeten en te vergeven want men is te ongelukkig wanneer men twist. Hoeveel meer is een uur van teedere ontboezeming niet waard tegenover een uur verdriet die door niets meer kan uitgewischt worden?

Laten wij dus terug ons geluk bewerkstelligen dat ons zoo aangenaam was.

O, mijn lieve Vriend,... de kracht van mijn hart is te klein om de gevoelens te onderdrukken die eruit opwellen,... ik kan zelfs mijn tranen niet weerhouden... Ik voel mij genoodzaakt u de bekentenis te doen dat ik u nog nooit zoo innig heb bemind dan op het huidige oogenblik. Moge dit u aanzetten eveneens in-

schikkelijk te zijn en u betere gevoelens inboezemen.

Laten wij van nu af een begin maken in 't vervolg geen enkele maal meer te twisten of te vitten, dit dient immers toch tot niets.

Zijt gij bereid mijn voorstel aan te nemen?

Tot ziens, beste Vriend.

Uw gansch toegenegen vriendin,

Antwoord op bovenstaanden brief

Geachte Vriendin

Deze om u te bekennen dat ik van hetzelfde gedacht van u ben : wij hadden groot ongelijk zoo te krakeelen. Daarom vraag ik u mij alles te willen vergeven voor het leed dat ik u daardoor heb aangedaan.

De uiterste liefde leidt soms tot jaloerschheid en deze drift brengt den mensch dikwijls tot onrechtvaardigheid.

Hetgeen ik gedaan heb heeft u onvermijdelijk gekwetst maar zulks neemt niet weg dat ik voor u alleen leef, dat gij ononderbroken mijn gedachten vervult en dat ik u oprecht bemin en teeder liefheb.

Het is waar dat ik u krenkende dingen heb gezegd, dit komt omdat het verhitte hoofd soms het hart medesleept waarvan het echter in den grond van de zaak niets meent.

Nogmaals vraag ik u mij dit te willen vergeven en beloof u dat dit in 't vervolg niet meer zal gebeuren

en het verledene zal vergeten blijven.

Laat mij het geluk verdienen door nieuwe zorgen en wij zullen opnieuw gelukkig zijn.

Ontvang, mijn liefste schat, de beste groeten van

uw ware vriend,

Brief van een jongen die door zijn meisje verlaten is en die tracht haar liefde terug te winnen

Mijn innig-geliefde Vriendin,

Met een ware zielefoltering bestatig ik dat gij mij niet meer bemint en daaruit besluit ik dat gij mij mogelijks ook nooit hebt bemind !

En ik die de zwakheid gehad heb u te aanbidden en in u mijn levensgeluk te zien !...

Met zoete verwachtingen hebt gij mij in slaap gewiegd en ik zou gedacht hebben u te beleedigen indien ik niet het volste vertrouwen zou gehad hebben in de beloften welke ge mij zoo oprecht scheent te doen.

Om u te behagen heb ik mij aan al uwe grillen onderworpen, hopende in uwe liefde een rechtvaardige vergelding te oogsten. Ik bedroog mij echter, want sedert enkele dagen ondervond ik in u een ongewone terughoudendheid en zag ik een eigenaardige treurigheid, terwijl gij, in diep gedachten verzonken, koel en onverschillig ten mijnen opzichte waart.

Vruchteloos trachtte ik de reden hiervan te vin-

den. Doch nu schijnt gansch de zaak mij duidelijk geworden. Ik heb namelijk kunnen bemerken dat gij niet ongevoelig zijt aan de loftuigingen van een andere jongen want van zoohaast hij in uwe nabijheid komt hernemen uwe oogen hun natuurlijke levendigheid ; aanstonds toont gij u vriendelijk terwijl gij niet hoeft te zoeken naar aangename woorden.

Lieve vriendin, moest gij weten welke foltering gij daardoor mijn hart toebrengt, ik ben er van verzekerd dat gij zulks niet zoudt doen.

O, had ik u maar nooit gekend ! Maar neen, zelfs in deze omstandigheden blijf ik u buitenmate beminnen want niets ter wereld is bij machte om mijne liefde, zelfs maar in kleine mate, aan het wankelen te brengen ! Niettegenstaande alles blijft gij mijn levensideaal en het is mij onmogelijk mijn verder leven zonder u te slijten !

Daarom, mijn blijvende beminde, rest er mij nog vertrouwen genoeg over om te durven hopen dat ge tot inkeer zult komen wanneer gij alles eens nuchter zult overdacht hebben.

Ik verwacht dat ge ten slotte zult inzien en ondervinden dat uw eerste liefde de diepst ingewortelde en de beste is.

Uw ondanks alles
hopende vriend.

Overeenkomstvragende brief van een jongen

Allerliefste

Mochtet gij de goedheid hebben mijn brief tot het einde te lezen, dit is de bede die ik u vooraf en vooral wil stellen.

De brief die ik u zend en waaraan gij u voorzeker niet verwacht had, dient alleen om u te vragen of gij er wilt in toestemmen onze oneenigheid te vergeten, want nu besef ik ten volle hoe dom en kinderachtig het is immer te vitten over punten die in den grond der zaak het spreken niet waard zijn.

Beste Margareta, ik voel zoozeer dat ik u mis. Laten wij de kloof die tusschen ons is, terug vullen om nooit meer weer te openen. Ik verzeker u dat er niets of niemand ter wereld bestaat die mij het geluk in zoo'n hooge mate kan verschaffen dan gij, die voor mij alles vertegenwoordigt.

Zeg me eens, hebt gij ook geen spijt over het voorgevallene? Wordt gij ook niet gewaar dat het leven veel aangenamer was toen wij aan mekaars zijde waren gezeten en mekaar zoo zacht liefkoosden?

Ieder mensch haalt wel eens een domme grap uit zijn leven, maar hiermede wil ik u over al hetgeen ik u misdaan heb, ootmoedig vergiffenis vragen.

Ik hoop dat gij niet hardvochtig zult zijn en zult inzien dat wij ons beider toekomst niet mogen vernietigen door vroegere onzinnigheden die gij misschien ook reeds betreurt.

Ik verlang dus van u een klein antwoordje dat van mij weer de levenslustige man zal maken die ik voorheen was, want zonder u beteekent het leven niets voor mij.

In spannende afwachting onderteeken ik, als

Uw u steeds beminnende

Overeenkomst bewerkende brief van een meisje

Beste Valeer,

Waarom zie ik u in den laatsten tijd niet meer ?.. Zijt ge dan waarlijk zoo verbitterd over de kleine woordenwisseling die wij laatst hadden ?...

Wees eens inschikkelijk, vriend, en denk eens onbevooroordeeld na ; gij zult moeten besluiten dat toch alle schuld op mij alleen niet mag rusten. Daarbij, moeten wij nu alles opofferen aan een dergelijke kleinzieligheid ? Komt er bij ieder mensch niet eens tegenspoed ? En om een nietigheid moeten toch niet twee menschenlevens verbroken worden ?

Beminde Valeer, ik weet dat gij mij bemint, daar hebt ge mij trouwens reeds bewijzen van geleverd. Ik veronderstel dat ge u gekrenkt voelt en dat ge van u niet meer laat hooren omdat uw eergevoel er u toe aanzet. Om deze reden wil ik het initiatief nemen en u vragen dit kleine twistpunt te vergeten en weer

te willen zijn zooals vroeger. Ik weet dat wij beiden niet anders kunnen dan er wel bij varen want ik voel dat wij voor mekaar in de wieg zijn gelegd.

Mag ik u weer verwachten, lieve Valeer? Ik van mijn kant beschouw het kleine geschil tusschen ons als dood en vergeten en verzeker u dat ik ons gesprek er nooit zal op terugbrengen.

Tot ziens, niet waar, beste jongen?

Uw liefhebbende,

HUWELIJKSAANZOEKEN VAN WEDUWNAARS EN ANTWOORDEN

Huwelijksaanbod van een weduwnaar aan een weduwe

Geachte Vriendin,

Dikwijls was ik voornemens u iets te veropenbaren, doch geen enkele maal had ik de gepaste gelegenheid.

Ik zie mij bijgevolg genoodzaakt u schriftelijk mede te deelen hetgeen ik u zoo gaarne mondeling zou verklaard hebben.

Ik kan het namelijk niet langer meer uitstellen u mede te deelen dat ik den wensch niet meer kan onderdrukken u de mijne te mogen noemen doordat ik u zoozeer naar waarde weet te schatten.

Ik waag het dus hierbij u mijn hart en mijne hand aan te bieden en bid u die te willen aannemen. Indien ik u mag beoordeelen naar de veelvuldige bewijzen van uwe toegenegenheid en vriendelijkheid ten mijnen op-

zichte, dan twijfel ik er niet aan of gij zult mijn aanzoek aanvaarden.

Als ik mij in mijne hoop niet bedrieg dan zal mijn leven, zooniet nog meer, weer datgene verkrijgen hetgeen het door het afsterven van mijn vrouw verloren heeft.

Het schijnt mij zelfs toe dat wij door onze vereeniging des te gelukkiger zullen zijn daar wij ons in denzelfden toestand bevinden.

Ik twijfel er niet aan dat ge mij alles kunt vergoeden en van mij moogt gij verwachten dat ik alles zal aanwenden wat in mijn macht ligt om u het leven zoo aangenaam mogelijk te maken.

Wat ons beiden aan eerste liefde ontbreekt zal door vriendschap en toegenegenheid vergoed worden.

Met verlangen op een antwoordje van u wachtend, noem ik mij

uw ware vriend,

Toestemmend antwoord

Goede Vriend,

Ik was van plan gansch mijn leven weduwe te blijven, doch uw gevoelvolle brief trof mij zoo aangenaam en zoo diep en was middelerwijl zulk een sterke drangrede dat ik gemeend heb daarvan niet langer een onwederroepelijk besluit te maken.

Gij hebt met uw brief de gevoelige snaar van mijn

gemoed geraakt, die geheel met het door u uitgesproken gevoel overeenstemt, en die overeenstemming is zóó juist dat ik meen dat er geen aardsche macht in staat is deze te vervormen.

Ontvang bij deze inmiddels mijn oprechten dank voor de hulde die ge me toebrengt en tevens de plechtige verzekering mijner achting en genegenheid ten uwen opzichte.

Verheugd zie ik de toekomst tegemoet want zij zal mij een goede echtgenoot schenken.

Vriendelijk gegroet,

Nog een huwelijksaanzoek van een weduwnaar aan eene weduwe

Geachte Mevrouw,

Daar ik weinig gelegenheid heb om u te komen bezoeken heb ik besloten u met dezen brief mede te deelen dat gij een onbeschrijflijken indruk op mijn hart gemaakt hebt.

Gij weet dat een paar jaar geleden de dood mij mijn geliefde vrouw ontrukt heeft. Nu sta ik alleen in de wereld en zou het geleden verlies willen herstellen. Maar totnutoe had ik geen vrouwelijk wezen gevonden dat mij mijn verlies volledig scheen te kunnen vergoeden, hetgeen eene eerste vereischte is voor mijn hart.

In u echter heb ik het evenbeeld van mijn over-

leden vrouw teruggevonden. Het is daarom dat ik met vertrouwen de vraag tot u richt of gij mij door het schenken van uw hand gelukkig wilt maken? Ik verzeker u dat gij vergenoegd aan mijne zijde het levenspad zult bewandelen.

Vrees niet dat slechts een voorbijgaand gevoel voor u mij bezielt, hoegenaamd niet! De jongelingsjaren zijn reeds voor mij achter den rug en ik heb de zaak ernstig overwogen.

Doe gij nu hetzelfde en beslis over mijn toekomst. Wees niet overhaastig. Indien gij mij in de eerste dagen nog geen beslissend antwoord kunt laten geworden dan onderwerp ik er mij gaarne aan en zal geduldig wachten.

In afwachting noem ik mij uw toegenegen

Huwelijksaanzoek van een weduwnaar aan de vriendin zijner overleden vrouw

Beste Vriendin,

Niemand beter dan gij weet hoe smartelijk mij het verlies van mijn vrouw mij getroffen heeft. Ik was zoo diep onder den indruk dat ik het plan opgevat had nimmer nog te trouwen.

Dit treurige geval is nu echter reeds een langen tijd achter den rug en al ben ik nog steeds mijn vrouw zaliger indachtig, toch heeft de tijd ietwat de wonden

geheeld, zoodanig dat ik nu de welkelijkheid in zijn naakten vorm gewaarword. Ik voel namelijk maar al te wel dat het mij onmogelijk is den last van de huishoudelijke bezigheden te blijven torschen en mijn werk met dezelfde toegewijdheid te blijven waarnemen.

Daarom heb ik in de eerste plaats aan u gedacht omdat ik weet dat gij alle eigenschappen bezit om een man gelukkig te maken. Wellicht zijt gij er ook wel van bewust hoe groot mijne achting steeds voor u is geweest.

Ik durf het dus aan u te vragen : « Zoudt gij er kunnen toe besluiten mijn verlorene levensvreugde terug te schenken door mijne vrouw te worden ? »

O, mochtet gij kunnen heenstappen over die kleine hindernissen die zich wellicht bij u zullen voordoen door het aanbieden van mijn hand !

In uwe deugden vind ik deze die ik wensch, namelijk : een liefhebbende echtgenoote en een trouwe hulp in mijne bezigheden.

Daar gij de vertrouwde vriendin van mijn betreurde vrouw waart, denk ik dat ge mij genoegzaam kent om over mij te oordeelen. Denk goed over mijn voorstel na en laat mij dan uw besluit kennen.

Met het grootste verlangen zie ik uw antwoord tegemoet.

Uw gansch toegenegen

Huwelijksaanbod van een persoon die in hetzelfde geval verkeert

Duurbare Vriendin,

Indien ik het niet mis voorheb, dan heb ik reeds meer dan eens meenen op te merken dat gij mij als een ware vriend aanschouwdet en door dit feit kost het mij minder moeite u een reeds lang verborgen wensch te openbaren van wiens vervulling mijn toekomstig levensgeluk afhangt.

Wat ik door de dood van mijn vrouw verloren heb kunt gij, als vriendin van de overledene, het best beoordeelen.

Gij zijt zoo zachtaardig, zoo vriendelijk en zoo goed als zij het was. Daarom durf ik het wagen den vurigen wensch van mijn hart bekend te maken en u te vragen : « Wilt gij de plaats innemen van deze die mij zoo vroegtijdig ontnomen werd ? »

Mag ik uit uw vriendelijkheid ten mijnen opzichte opmaken dat gij niet ongenegen zijt de wenschen van een hart te vervullen dat u steeds eeren zal en liefhebben ?

Ik hoop van u zoogauw mogelijk een antwoordje te bekomen. Ik verzeker u dat, zelfs als het niet gunstig voor mij uitvalt, ik toch niet zal nalaten mij voor u als een oprechte vriend te betoonen.

In afwachting onderteeken ik

Huwelijksaanbod van een weduwnaar met kinderen aan een jong meisje

Geliefde juffrouw,

Hopend dat gij het mij niet ten kwade zult duiden dat ik u deze brief schrijf, waag ik het met een zekere vrees u het gevoel en de wenschen van mijn hart te openbaren.

Ik bid u, beschouw mijn ontboezeming niet als een ijdele lofbetuiging wanneer ik u verklaar dat ik uwe goede hoedanigheden altijd op hoogen prijs heb gesteld. Geloof dan ook mijne verzekering dat ik, sedert ik u heb leeren kennen, aan anders niemand dan aan u gedacht heb. Gij, en geen ander, kunt op een waardige wijze de plaats innemen welke door de dood van mijn vrouw ontstaan is. Slechts gij zijt in staat om voor mijn moederlooze kinderen een liefdevolle tweede moeder te zijn.

O, mochtet gij er toe kunnen besluiten mijn goede vrouw te worden ! Met één enkel woord kunt gij mij gelukkig maken evenals mijn lieve kinderen welke ik reeds in mijn verbeelding de handjes naar u zie toesteken en u den naam van « moêke » hoor geven !

Wat zou ik Onze Lieve Heer loven en danken als gij mijn wensch vervuldet !

Mijn lot berust in uwe handen en het is bijgevolg van u dat mijn geluk of tegenspoed afhangt.

Beantwoord als 't u belieft deze brief zoo spoedig mogelijk opdat ik zekerheid hebbe.

Ontvang ik echter geen antwoord dan zal ik daarin het bewijs zien dat ik u door het aanbieden van

een huwelijk heb beleedigd, hetgeen mij nog ongelukkiger zou maken.

Uw vereerende,

Gunstig antwoord op bovenstaande brief

Vriend

Evenals gij, die mij zoo vrijmoedig het gevoel van uw hart hebt medegedeeld, moet ik u eveneens een bekentenis doen waartoe ik mij anders door een te begrijpen schaamtegevoel zou weerhouden hebben.

Toen ik u in uw neteligen toestand zag, voelde ik mij als het ware tot u aangetrokken. Ik beproefde om dit gevoel te onderdrukken maar in weerwil van mijne moeite nam het nog met den dag toe !

Het was op het huidige oogenblik reeds zoover gekomen dat het met mijne zielerust volledig zou gedaan geweest zijn ware het niet geweest dat mij uw vereerende brief mij die volledig terugschonk en mij meteen tevreden stelde. Doch, zelfs al had er bij mij niet reeds een neiging bestaan om u mijn hart te schendan toch zou het lezen van uw roerende brief mij ten uwen gunste gestemd hebben.

Het geluk welke ge mij aanbiedt legt mij echter een heilige plicht op die door mij moeilijk te vervullen zal zijn omdat ik nog jong ben en dienaangaande weinig ondervinding heb, maar ik hoop dat de gedachte uw verlies zooveel mogelijk te hebben vergoed, mij

moed en kracht zal schenken tot de vervulling van mijn verhevene, maar niettemin moeilijke taak, want wat zou er in werkelijkheid verhevener kunnen zijn dan de overtuiging bij kleine kinderen de plaats van hun ontrukte moeder te vervullen ?

Kus nu maar eens hartelijk uwe kinderen en zeg hun dat weldra hun moedertje zal terugkeeren die hun zoo innig liefheeft omdat gij hun vader zijt !

Ontvang bij deze, beste vriend Ferdinand, de verzekering der oprechtste liefde van

uw toegenegen vriendin,

INHOUDSTAFEL

Inleiding en les aangaande liefdebrieven . . . . blz. 7
Algemeene raadgeving aan jonge mannen 12
Raadgevingen aan jonge meisjes 15
Liefdesverklaringen met toestemmingen en afwijzingen . . . 17
Bedankingsbrieven om aanvaarding 117
Liedebrieven tusschen verloofden 125
Brieven om tusschentijdig afscheid te melden 146
Nieuwjaarsbrieven 155
Verwijtbrieven van jaloersche verloofden 165
Berispings- en verontschuldigingsbrieven over begane fouten 172
Brieven aan ontrouwe verloofden 188
Brieven die over den voorkeur aan anderen handelen . . . 192
Afbreukbrieven 199
Brieven om overeenkomst te bewerken 213
Huwelijksaanzoeken van weduwnaars en antwoorden . . . 222